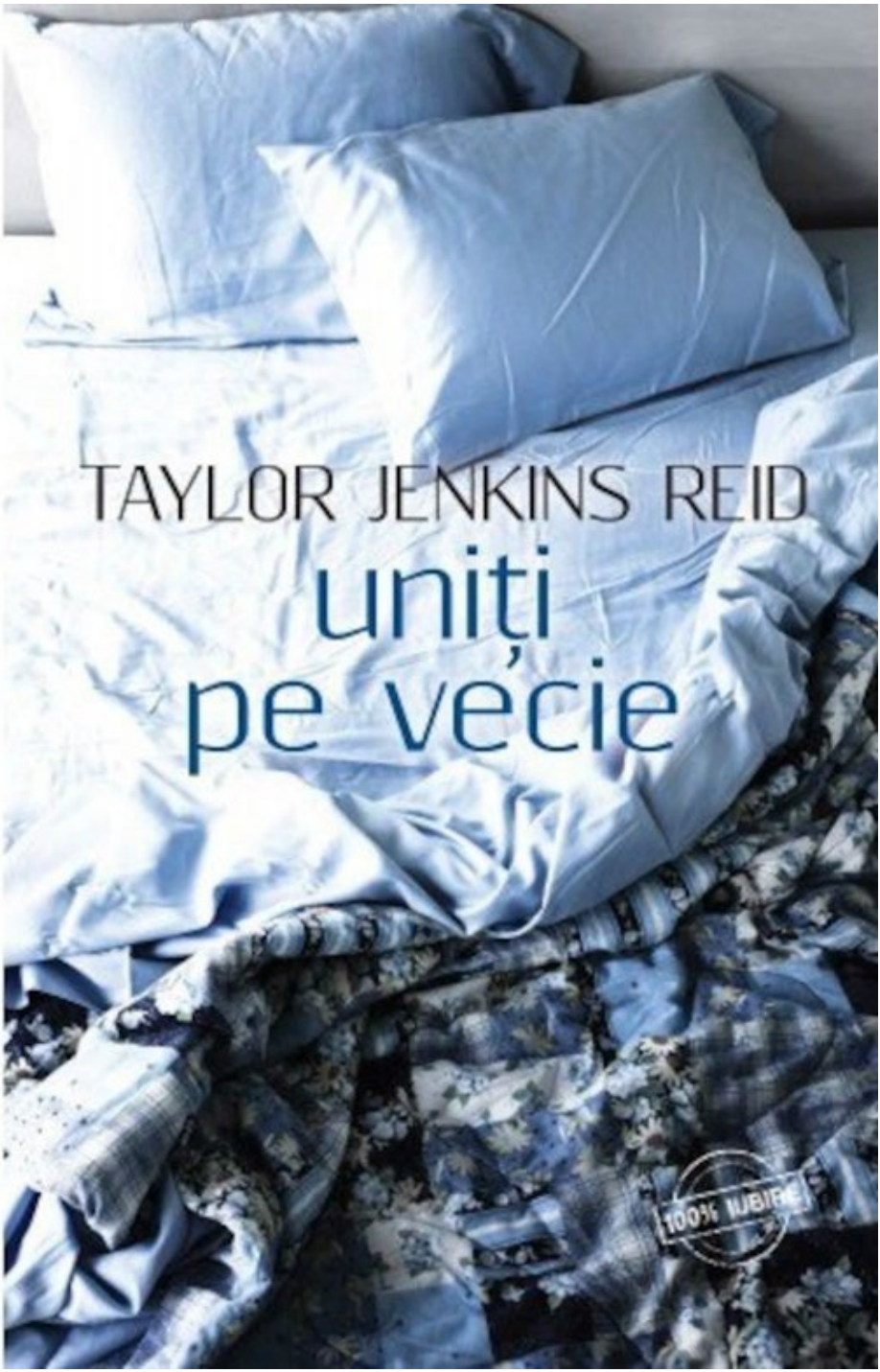

TAYLOR JENKINS REID
uniți
pe vecie
100% IUBIRE

TAYLOR JENKINS REID

UNIŢI PE VECIE

Traducere din limba engleză şi note de Carmen Ion
Titlul original: *Forever, Interrupted*, 2013

Corint Books, 2015

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2018

Lindei Morris
(pentru că a avut răbdarea să citească povestirile poliţiste ale unei fete de doisprezece ani)

Şi lui Alex Reid
(un bărbat de care ar merita să se îndrăgostească toată lumea)

„În fiecare dimineaţă, atunci când mă trezesc, pentru o fracţiune de secundă uit că ai plecat şi întind mâna după tine. Şi dau de partea rece a patului. Ochii îmi poposesc pe fotografia noastră de la Paris pusă pe noptieră şi mă simt fericit că, deşi pentru scurt timp, te-am iubit şi tu m-ai iubit pe mine.”

— CRAIGLIST POSTING, CHICAGO, 2009

PARTEA ÎNTÂI

IUNIE

— Te-ai hotărât dacă vrei să-ţi schimbi numele? mă întreabă Ben.

E aşezat în capătul opus al canapelei şi îmi masează picioarele. Arată aşa de bine. Cum de am pus mâna pe un bărbat atât de drăguţ?

— Oarecum, îl tachinez eu. De fapt, sunt hotărâtă, zic şi îi zâmbesc cu toată faţa. Cred că o să-l schimb.

— Serios? mă întreabă emoţionat.

— N-ai vrea? îl întreb.

— Glumeşti? spune el. Vreau să zic că nu e obligatoriu. Asta dacă tu crezi că e ceva jignitor sau… nu ştiu, dacă simţi că-i o negare a numelui tău. Vreau să porţi numele pe care ţi-l doreşti, continuă el. Dar dacă se întâmplă ca numele să fie al meu – se înroşeşte uşor –, atunci cu atât mai bine.

Arată prea sexy pentru un soţ. Când te gândeşti la soţi, ai în minte imaginea unor tipi graşi, cu început de chelie, care duc gunoiul. Dar soţul meu e un bărbat sexy. E tânăr, înalt şi puternic. Este perfect. Par o idioată, ştiu. Dar nu aşa se presupune că ar trebui să fiu? Ca proaspăt căsătorită, n-ar trebui să-l văd prin nişte ochelari cu lentile roz?

— Mă gândeam să-mi spun Elsie Porter Ross, adaug.

Se opreşte pentru un minut din masatul picioarelor.

— Grozav, zice.

Râd.

— Ce ţi se pare aşa de grozav?

— Nu ştiu, răspunde masându-mi din nou picioarele. E probabil genul ăla de gândire de tip omul peşterilor. Îmi place pur şi simplu ideea de a fi familia Ross. Domnul şi doamna Ross.

— Îmi place! exclam eu. Domnul şi doamna Ross. Sună bine.

— Ţi-am zis eu.

— Bun, atunci aşa rămâne. De cum primim certificatul de căsătorie, o să cer schimbarea numelui pe permisul auto sau pe ce documente e nevoie.

— Bravo, spune el şi-şi ia mâinile de pe mine. OK, Elsie Porter Ross, acum e rândul meu.

Îi prind picioarele între mâini. Rămânem o vreme tăcuţi în timp ce îi masez absentă picioarele prin şosete. Mintea îmi zboară aiurea până ce, după un timp, îmi dau seama de un lucru: mi s-a făcut foame.

— Nu ţi-e foame? îl întreb.

— În clipa asta?

— Nu ştiu de ce, dar am poftă de Fruity Pebbles.

— Dar n-avem cereale în casă? mă întreabă Ben.

— Ba da. Dar… am chef de Fruity Pebbles.

Avem într-adevăr în casă cereale pentru adulţi, nişte cutii maro cu fibre fortifiante.

— Bine, atunci hai să cumpărăm. Sunt sigur că la CVS e încă deschis şi că au Fruity Pebbles. Sau, şi mai bine, aş putea să dau eu o fugă.

— Nu! Nu vreau să te duci singur. Ar fi o dovadă prea mare de lene din partea mea.

— Aşa e, dar eşti soţia mea şi te iubesc şi vreau să ai parte de tot ce-ţi pofteşte inima, zice el şi dă să se ridice.

— Zău aşa, nu e cazul să te iei după mine.

— Am plecat.

Iese pentru câteva clipe din încăpere şi se întoarce încălţat şi ţinând de ghidon bicicleta.

— Mulţumesc, îi spun şi mă întind pe canapea pe locul lăsat de el liber.

Ben îmi aruncă un zâmbet, deschide uşa şi iese. Îl aud cum lasă jos cricul bicicletei şi ştiu că va intra ca să-şi ia rămas-bun.

— Te iubesc, Elsie Porter Ross, zice şi se apleacă peste canapea ca să mă sărute. Poartă cască şi mănuşi de ciclist. Rânjeşte la mine. Tare îmi place cum sună, adaugă.

Zâmbesc larg:

— Şi eu te iubesc. Mersi mult.

— Cu plăcere. Te iubesc! Mă întorc imediat.

Închide uşa în urma lui.

Mă întind pe spate şi iau în mâini o carte, dar nu mă pot concentra. Deja îi simt lipsa. Trec douăzeci de minute şi mă

gândesc că ar fi cazul să se întoarcă, însă uşa rămâne închisă. Şi nu se aude nimeni păşind pe scară.

După treizeci de minute îl sun pe telefonul mobil. Nu-mi răspunde. Mintea mea o ia razna în explorarea unor posibilităţi. Care de care mai deplasate şi absurde. A cunoscut o altă femeie. S-a oprit la un club de striptease. Îl sun din nou şi creierul meu începe să investigheze motive mai realiste pentru întârziere, motive raţionale şi cu atât mai înfricoşătoare. Sun iar şi nu-mi răspunde, aşa că mă ridic de pe canapea şi ies din casă.

Nu ştiu la ce să mă aştept, dar mă uit în susul şi în josul străzii, cu ochii după el. E o prostie din partea mea să mă gândesc că a păţit ceva? Chiar nu ştiu. Încerc să îmi păstrez cumpătul şi-mi spun că e blocat undeva în trafic sau că a dat peste cine ştie ce prieten vechi. Minutele se scurg tot mai încet. Par ore. Fiecare secundă care trece este insuportabilă.

Sirene.

Aud sirenele apropiindu-se. Le văd luminile clipind intermitent pe deasupra acoperişurilor de pe strada noastră. Sunetele acelea tânguitoare par să mă cheme. Îmi aud numele repetat în urletul lor: *El-sie, El-sie.*

Încep să alerg. Până la capătul străzii simt cât de rece este betonul sub tălpi. Pantalonii mei subţiri de trening nu sunt deloc pregătiţi să înfrunte vântul; dar continui să alerg până ce dau de sursa zgomotului şi luminii.

Văd o ambulanţă şi o maşină de pompieri. Câteva maşini de poliţie au blocat zona. Fug cât mă ţin picioarele spre locul învălmăşelii, apoi mă opresc. Cineva e urcat de paramedici pe o targă. Pe marginea drumului stă căzut într-o rână un camion mare pentru mutări de mobilier. Are geamurile sparte şi e înconjurat de cioburi. Mă uit îndeaproape la camion şi încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Atunci observ că în jur nu sunt numai cioburi. Strada e acoperită de mici fărâme de altceva. Mă apropii şi mai mult şi văd una la picioarele mele. E o cereală Fruity Pebbles. Cercetez din priviri zona, în căutarea acelui lucru pe care mă rog din suflet să nu-l văd, dar iată-l. Drept în faţa mea – cum de nu am zărit-o până acum? – pe jumătate îngropată sub camion, stă bicicleta lui Ben. E îndoită

şi zdrobită.

Dintr-odată o linişte totală se aşterne peste stradă. Sirenele nu mai vuiesc. Oraşul se opreşte în loc. Inima începe să-mi bată atât de tare, încât mă doare pieptul. Îmi simt sângele pulsând în creier. E aşa de cald afară. Cum de s-a făcut atât de cald? Mă sufoc. Nu mai pot respira. Nu mai respir.

Alerg fără să-mi dau seama până la uşile ambulanţei. Bat cu pumnii în ele. Sar, încercând să ajung la geam, poziţionat prea sus. Şi între timp tot ce aud e zgomotul cerealelor Fruity Pebbles zdrobite sub tălpile mele. Le fărâmiţez de caldarâm cu fiecare săritură. Le macin într-un milion de bucăţele.

Ambulanţa se pune în mişcare. Oare el e acolo? Ben e înăuntru? Ce-i fac, îi dau primul ajutor? Oare e bine? Poate că l-au băgat acolo pentru că aşa o cere protocolul, dar de fapt nu are nimic. Poate că nici nu e acolo, ci pe aici, pe undeva. Poate că în ambulanţă se află şoferul camionului. Care probabil că e mort. Nu avea cum să supravieţuiască. Aşa că Ben nu a păţit nimic, mai mult ca sigur. Pentru că în cazul unui accident, aşa funcţionează karma: tipul cel rău moare, iar cel bun scapă cu viaţă.

Mă răsucesc şi mă uit împrejur, dar nu dau cu ochii de Ben. Încep să-i strig numele. Ştiu că e bine. Sunt convinsă de asta. Nu vreau decât ca totul să se termine. Nu vreau decât să-l văd cu o mică zgârietură pe faţă şi să mi se spună că n-a păţit nimic şi că se poate întoarce acasă. Hai acasă, Ben. Mi-am învăţat lecţia, de acum încolo n-o să te mai las să-mi feri favoruri prosteşti. Mi-am învăţat lecţia; haide să mergem acasă.

— *Ben!* strig în aerul nopţii.

E atât de frig. Când s-a făcut aşa de frig?

— *Ben!* strig din nou.

Mă simt de parcă aş alerga în cerc, până ce un poliţist mă opreşte.

— Doamnă, zice el şi mă prinde de braţ.

Eu continui să strig. Ben trebuie să mă audă. Trebuie să ştie că sunt aici. Să ştie că e timpul să se întoarcă acasă.

— Doamnă, repetă poliţistul.

— *Ce-i*? îi urlu eu în faţă.

Îmi smulg braţul din strânsoarea lui şi mă răsucesc pe călcâie. O iau la fugă spre ceea ce pare a fi o zonă interzisă. Ştiu că cei care au delimitat-o mă vor lăsa să trec. Vor înţelege că trebuie cu orice preţ să îmi găsesc soţul.

Poliţistul mă ajunge din urmă şi mă prinde din nou de braţ.

— Doamnă! îmi zice, de data asta pe un ton mai sever. Nu aveţi voie să pătrundeţi acolo.

Nu înţelege că acolo este exact locul unde *trebuie* să fiu?

— Trebuie să-mi găsesc soţul! îi răspund. Ar putea fi rănit. Asta e bicicleta lui. Trebuie să-l găsesc.

— Doamnă, soţul dumneavoastră a fost dus la spitalul Cedars-Sinai. Aveţi cu ce să ajungeţi acolo?

Mă holbez în ochii lui dar nu înţeleg ce-mi spune.

— Unde e? îl întreb.

Vreau să repete ce mi-a zis. Pentru că nu am înţeles.

— Soţul dumneavoastră e în drum spre Cedars-Sinai Medical Center, doamnă. În clipa asta îl duc la camera de urgenţă. Vreţi să vă duc eu cu maşina?

Cum? Nu-i aici? îmi spun. El era în ambulanţă?

— E bine?

— Doamnă, nu ştiu…

— *E bine?*

Poliţistul mă priveşte cu atenţie. Îşi scoate pălăria de pe cap şi o aşază peste piept. Cunosc semnificaţia gestului. L-am văzut în pragul caselor văduvelor de război, cu mobila lor de epocă. Ca la un semnal, încep să gâfâi violent.

— Trebuie să-l văd! strig printre lacrimi. Trebuie să-l văd! Trebuie să fiu lângă el!

Cad în genunchi în mijlocul drumului şi cerealele se sfărâmă sub mine.

— E rănit? Trebuie să fiu lângă el. Spuneţi-mi măcar dacă e în viaţă.

Poliţistul mă priveşte cu un sentiment de milă şi culpă. Nu am avut ocazia să văd până acum cele două sentimente simultan, însă sunt uşor de recunoscut.

— Îmi pare foarte rău, doamnă. Soţul dumneavoastră a…

Nu se grăbeşte deloc poliţistul; adrenalina nu curge prin el

cu aceeaşi viteză ca în mine. Ştie că n-are motive să se grăbească. Ştie că el, cadavrul soţului meu, mai poate aştepta.

Nu-l las să-şi termine propoziţia. Ştiu ce va spune şi nu-l cred. Nu vreau să-l cred. Ţip la el şi îl lovesc cu pumnii în piept. Este un tip uriaş, are probabil pe puţin un metru nouăzeci şi trei înălţime, şi mă domină cu statura lui. Mă simt ca o puştoaică. Dar asta nu mă opreşte. Continui să dau din mâini şi din picioare şi să-l lovesc. Îmi vine să-l pocnesc peste faţă. Să-i trag un şut. Să-l fac să sufere aşa cum sufăr eu.

— A murit în urma impactului. Îmi pare rău.

În clipa aceea mă prăbuşesc la pământ. Totul începe să se învârtă cu mine. Îmi aud pulsul, dar nu mă pot concentra asupra a ceea ce îmi spune poliţistul. Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Întotdeauna am crezut că lucrurile rele li se întâmplă numai oamenilor aroganţi. Nu celor ca mine, oameni care ştiu cât de fragilă e viaţa, oameni care respectă autoritatea unei puteri mai înalte. Şi totuşi, iată că mi s-a întâmplat.

Corpul meu se calmează. Ochii mi se usucă. Faţa îmi îngheaţă şi privirea îmi cade pe o schelă şi rămâne încremenită asupra ei. Îmi simt braţele amorţite. Nu mai ştiu dacă stau în picioare sau sunt aşezată.

— Ce s-a întâmplat cu şoferul? îl întreb pe poliţist pe un ton liniştit şi calm.

— Poftim?

— Ce s-a întâmplat cu persoana care conducea camionul?

— A murit, doamnă.

— Bine, spun eu.

Vorbesc ca o sociopată. Poliţistul încuviinţează din cap, poate ca semn că va pretinde că nu m-a auzit rostind aşa ceva, în timp ce eu mă pot preface că nu am dorit nicicând moartea cuiva. Dar nu vreau să-mi retrag vorbele.

Mă ia de braţ şi mă conduce spre scaunul din faţă al maşinii de poliţie. Foloseşte sirena pentru a se deplasa în trafic şi văd străzile Los Angelesului pe repede înainte. Niciodată nu mi s-au părut mai urâte.

Ajungem la spital şi poliţistul mă aşază pe un scaun în sala de aşteptare. Tremur atât de tare, încât scaunul se zgâlţâie cu mine.

— Trebuie să mă întorc, îi spun. Trebuie să mă întorc! urlu eu mai tare.

Văd ecusonul poliţistului. Îl cheamă Hernandez.

— Înţeleg. O să încerc să obţin cât mai multe informaţii. Cred că vi se va repartiza un asistent social. Mă întorc imediat.

Îl aud vorbind, dar nu reuşesc să reacţionez sau să confirm că i-am priceput spusele. Mă mulţumesc să stau pe scaun şi să mă zgâiesc la peretele cel mai îndepărtat al încăperii. Îmi simt capul cum se leagănă dintr-o parte în alta. Mă trezesc că mă ridic în picioare şi mă îndrept spre biroul asistentelor, însă pe drum sunt interceptată de ofiţerul Hernandez, care se întoarce. E însoţit de un bărbat scund, între două vârste. Care poartă cămaşă albastră şi cravată roşie. Pun pariu că idiotul ăsta se laudă cu cravata lui dătătoare de putere. Pun pariu că îşi închipuie că ori de câte ori poartă cravata asta va avea o zi bună.

— Elsie, mi se adresează el.

Probabil că i-am dezvăluit numele meu lui Hernandez. Deşi nu-mi amintesc s-o fi făcut. Bărbatul îmi întinde mâna, de parcă s-ar aştepta să i-o strâng. Nu simt nevoia de formalisme în mijlocul unei tragedii. Îl las cu mâna întinsă spre mine. Înainte de asta n-aş fi refuzat niciodată să strâng mâna cuiva. Sunt o persoană amabilă din fire. Ba uneori chiar prea insistentă. Nu sunt în general considerată un om „dificil” sau „recalcitrant”.

— Eşti soţia lui Ben Ross? Ai permisul de conducere sau alt act de identitate la tine? mă întreabă bărbatul.

— Nu. Am alergat… afară din casă. N-am luat…

Mă uit în jos, la picioare. Nici măcar nu sunt încălţată şi individul ăsta îşi închipuie că am permisul de conducere la mine?

Ofiţerul Hernandez pleacă. Observ cum se retrage încet, stângaci. Crede că şi-a făcut treaba, sunt sigură de asta. Aş vrea să fiu în locul lui. Atunci aş putea să plec pur şi simplu de aici

şi să mă duc acasă. Acasă la soţul meu şi la patul meu cald. La soţ, la patul meu cald şi la nenorocitul ăla de castron cu cereale Fruity Pebbles.

— Mi-e teamă că nu-ţi putem permite să îl vezi acum, Elsie, îmi spune omul cu cravată roşie.

— De ce?

— Pentru că doctorii au treabă cu el.

— *Trăieşte?* strig eu.

Cât de repede poate să-ţi revină speranţa!

— Nu, îmi pare foarte rău, clatină bărbatul din cap. Soţul tău a decedat mai devreme în seara asta. Dar e înscris pe lista de donatori.

Mă simt de parcă aş fi un ascensor care se prăbuşeşte la parter. În chiar clipa asta doctorii scot bucăţi din el ca să le dea altor oameni. Îi scot organele.

Mă las să cad înapoi pe scaun, moartă pe dinăuntru. O parte din mine vrea să ţipe la bărbat să mă lase să intru. Ca să îl văd. Vreau să intru în fugă prin uşile duble, să îl găsesc şi să îl strâng în braţe. Oare ce-i fac acolo, în sala de operaţii? Dar rămân încremenită pe loc. Sunt la fel de moartă ca şi el.

Omul cu cravată roşie pleacă şi revine după scurt timp cu nişte ciocolată caldă şi o pereche de papuci. Ochii îmi sunt uscaţi şi obosiţi. Abia dacă mai văd ceva. Toate simţurile îmi sunt amorţite. Mă simt captivă în propriul corp, despărţită de toţi cei aflaţi în jur.

— Ai pe cine să suni? Poate pe părinţi?

Scutur din cap.

— Ana. Ar trebui s-o sun pe Ana, rostesc.

Îşi aşază mâna pe umărul meu.

— Nu vrei să-mi scrii numărul ei de telefon? O să o sun eu.

Dau din cap şi omul îmi oferă o bucată de hârtie şi un pix. Îmi ia un minut ca să-mi amintesc numărul Anei. Îl scriu greşit de câteva ori înainte de a-l scrie corect, dar când îi întind foaia de hârtie sunt aproape sigură că acela este numărul.

— Cum rămâne cu Ben? întreb.

Nici eu nu ştiu ce vreau să zic. Atâta doar că… deocamdată nu pot renunţa. Încă nu am ajuns la faza sunaţi-pe-cineva-care-

să-o-ducă-acasă-şi-să-stea-cu-ea. Trebuie să lupt pentru el, nu-i aşa? Să îl găsesc şi să-l salvez. Dar cum aş putea să îl găsesc şi să-l salvez?

— Asistentele au sunat la rudele cele mai apropiate.

— Poftim? Eu sunt ruda lui cea mai apropiată.

— Se pare că pe permisul lui de conducere apare o adresă din Orange County. Suntem obligaţi din punct de vedere legal să îi notificăm familia.

— Şi deci pe cine aţi sunat? Cine vine? întreb, deşi cunosc deja răspunsul.

— O să văd dacă pot afla. Mă duc s-o sun pe Ana. Mă întorc repede, OK?

Dau din cap.

Rămân în sală şi văd şi aud alte familii, care aşteaptă şi ele. Unii membri par abătuţi, însă majoritatea arată bine. O mamă stă lângă fetiţa ei. Citesc dintr-o carte. Un puşti care ţine o pungă cu gheaţă pe faţă alături de tatăl său, care pare plictisit. Un cuplu de adolescenţi ţinându-se de mână. Nu ştiu pentru ce se află aici, dar, judecând după figurile lor zâmbitoare, presupun că nu din cauza unei nenorociri şi… îmi vine să ţip la ei. Îmi vine să le strig că o cameră de urgenţe e pentru urgenţe şi că n-au ce căuta aici din moment ce par fericiţi şi lipsiţi de griji. Îmi vine să le spun să plece şi să fie fericiţi în altă parte, pentru că nu vreau să-i văd. Nu-mi mai amintesc cum arătam când eram la fel de fericită ca ei. Nu-mi amintesc cum eram înainte ca toate astea să se petreacă. Tot ce mi-a rămas este un sentiment copleşitor de groază. Plus furia pe care o resimt pentru cei doi nenorociţi care nu se feresc şi se hlizesc drept în faţa mea.

Îi urăsc, aşa cum le urăsc şi pe nesimţitele alea de asistente care îşi văd liniştite de treburi, de parcă asta nu ar fi cea mai urâtă zi din viaţa lor. Dau telefoane, fac fotocopii şi beau cafele. Le urăsc pentru că sunt în stare să bea cafea în astfel de momente. Îi urăsc pe toţi cei aflaţi în spital pentru că nu se simt îngrozitor.

Bărbatul cu cravată roşie se întoarce şi-mi spune că Ana e pe drum. Se oferă să stea cu mine şi s-o aştepte. N-are decât.

Prezenţa lui nu-mi aduce alinare, dar mă împiedică să mă năpustesc asupra celorlalţi şi să îi iau la rost pentru că mănâncă ciocolată. Îmi amintesc de cerealele Fruity Pebbles împrăştiate pe stradă şi ştiu că vor fi acolo şi când mă voi întoarce acasă. Ştiu că nimeni nu va curăţa strada pentru că nimănui nu-i va trece prin cap cât de oribil vor arăta pentru mine. Pe urmă mă gândesc cât de stupid a fost motivul morţii lui Ben. A murit din cauza unor cereale Fruity Pebbles. Ar putea fi chiar amuzant dacă n-ar fi aşa de… Nu, nu va fi niciodată amuzant. Nimic din ce se petrece acum nu e amuzant. Nici măcar faptul că mi-am pierdut soţul din cauză că am avut poftă de nişte cereale pentru copii inspirate de desenele animate cu familia Flinstone. Mă urăsc pentru asta. Pe mine mă urăsc cel mai tare.

Ana îşi face intempestiv apariţia, cuprinsă de panică. Nu ştiu ce i-a spus la telefon bărbatul cu cravată roşie. Individul se ridică să o întâmpine în timp ce ea se repede spre mine. Îi văd cum discută, dar nu aud ce-şi spun. Nu stau de vorbă decât câteva secunde, apoi Ana aleargă spre mine şi mă ia în braţe. O las să mă strângă, dar nu am suficientă energie ca s-o îmbrăţişez la rândul meu. E una din îmbrăţişările acelea stupide, unilaterale. Îmi şopteşte în ureche „Îmi pare foarte rău”, iar eu mă prăbuşesc la pieptul ei.

Nu am voinţa de a mă ţine tare, nici dorinţa de a-mi ascunde suferinţa. Bocesc în sala de aşteptare a spitalului. Plâng în hohote şi îmi îngrop chipul între sânii ei. În oricare alt moment din viaţa mea mi-aş îndepărta faţa de acea parte a corpului ei. Nu m-aş simţi în largul meu cu ochii şi buzele atât de aproape de o parte sexuală a unui corp; însă în clipa asta sexul îmi pare o chestie prostească şi lipsită total de importanţă. Pare ceva ce nişte idioţi ar face din plictiseală. Adolescenţii aceia fericiţi o fac probabil din distracţie.

Braţele Anei în jurul meu nu mă consolează. Apa îmi ţâşneşte din ochi ca şi cum m-aş forţa să o scot din mine, dar nu-i aşa. Curge din proprie voinţă. Nici măcar nu simt tristeţe. Nivelul de suferinţă este atât de mare, încât lacrimile mi se par mărunte şi meschine.

— L-ai văzut, Elsie? Îmi pare aşa de rău.

Nu-i răspund. Ne aşezăm pe podeaua din sala de aşteptare şi rămânem aşa ore în şir, sau aşa mi se pare. Din când în când izbucnesc în plâns, alteori nu simt nimic. În majoritatea timpului zac în braţele Anei, nu pentru că mi-aş dori, ci fiindcă vreau să-i evit privirea. Într-un târziu, Ana se ridică, mă saltă şi mă sprijină de un perete, apoi se duce spre biroul asistentelor, unde începe să ţipe.

— Cât mai trebuie să aşteptăm ca să-l vedem pe Ben Ross? urlă ea la tânăra asistentă de origine hispanică aşezată în faţa computerului.

— Doamnă… bâiguie asistenta în timp ce se ridică de pe scaun, însă Ana s-a îndepărtat deja de ea.

— Ia nu mă lua pe mine cu „doamnă”! Spune-mi unde e! Daţi-ne voie înăuntru!

Bărbatul cu cravată roşie îşi croieşte drum către ea şi încearcă să o calmeze. Stau de vorbă câteva minute. Îl văd cum încearcă să o atingă, să o consoleze pe Ana, dar ea îşi smuceşte umărul. Omul nu-şi face decât datoria. Toată lumea de aici îşi face datoria. Ce nenorociţi!

Prin uşile de intrare îşi face apariţia în trombă o femeie mai în vârstă. Pare în jur de şaizeci de ani, are păr lung, roşcat şi ondulat care îi încadrează faţa. Rimelul îi curge pe obraji, are o geantă de umăr maro şi un şal de culoare aproape neagră azvârlit peste piept. Şi ţine în mână batiste de hârtie. Aş vrea să fiu la fel de stăpână pe mine în toată suferinţa pe care o încerc, aşa încât să am şi eu batiste la îndemână. Mi-am şters nasul de mâneca hainei şi de decolteu. Şi am plâns atâta, încât la picioarele mele, pe podea, s-au format mici băltoace.

Femeia se repede spre biroul de recepţie, după care se resemnează şi se aşază. Îşi întoarce pentru scurt timp capul spre mine şi atunci ştiu cu certitudine cine este. Mă holbez la ea. Nu-mi pot lua ochii de la ea. Este soacra mea, fără îndoială o străină pentru mine. Am avut ocazia să-i văd câteva fotografii într-un album, dar ea nu mă cunoaşte.

Mă ridic şi mă duc la baie. Nu ştiu cum aş putea să mă prezint acestei străine. Nu ştiu cum aş putea să-i spun că ne aflăm aici pentru acelaşi bărbat. Că suferim amândouă după

aceeaşi pierdere. Stau în faţa oglinzii şi mă zgâiesc la propria mea imagine. Am faţa roşie şi umflată. Ochii îmi sunt injectaţi. Mă uit la chipul meu şi mă gândesc că cineva l-a iubit. Cineva care acum nu mai este. Şi acum nimeni nu-mi mai iubeşte faţa.

Ies din baie şi văd că femeia a dispărut. Mă răsucesc şi dau de Ana, care mă prinde de braţ. „Acum poţi să intri", zice şi mă conduce la omul cu cravată roşie, care o ia înainte prin uşile duble.

Bărbatul cu cravată roşie se opreşte în dreptul unei încăperi şi mă întreabă dacă vreau să mă însoţească înăuntru. De ce aş vrea să vină cu mine? Individul ăsta nu înseamnă nimic pentru mine. Omul dinăuntru înseamnă totul. *Nimicul* nu ajută atunci când pierzi *totul.* Deschid uşa şi înăuntru sunt alţi oameni, dar ochii mei nu văd decât corpul lui Ben.

— Ce căutaţi aici? zice soacra mea printre lacrimi.

E un protest slab, dar terifiant. Nu-l iau în seamă.

Iau faţa lui Ben între mâini şi este rece la atingere. Are pleoapele închise. Nu-i voi mai vedea ochii niciodată. Prin cap îmi trece gândul că poate nici nu-i mai are. Dar nu sunt în stare să verific. Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Are faţa învineţită şi nu ştiu de ce. Să însemne că a fost rănit înainte de a muri? A murit singur acolo, în stradă? Dumnezeule mare, oare a avut dureri? Simt că leşin. Ben are pieptul şi picioarele acoperite cu un cearşaf. Mi-e teamă să-l dau la o parte. Mi-e teamă că astfel aş dezvălui prea mult din corpul lui, aş lăsa prea mult la vedere. Sau că aş descoperi că prea mult din corpul lui acum nu mai este.

— Paza! strigă femeia.

Îl ţin pe Ben de mână în timp ce un om de pază îşi face apariţia în prag. Între timp mă uit la soacra mea. Nu are cum să ghicească cine sunt. Nu are cum să înţeleagă ce caut eu acolo, dar măcar presupun că şi-a dat seama că îi iubesc fiul. De lucrul ăsta ar trebui de-acum să fie convinsă.

— Te rog, o implor eu. Te rog, Susan, nu face asta.

Mă priveşte curioasă, derutată. Dar simplul fapt că îi ştiu numele e un indiciu că îi scapă ceva. Dă din cap foarte subtil în direcţia omului de la pază.

— Mă scuzaţi. Puteţi să ne lăsaţi singure câteva clipe?

Individul iese din cameră şi Susan se uită spre asistentă:

— Şi dumneavoastră, vă rog. Mulţumesc.

Asistenta iese şi închide uşa în urma ei.

Susan arată ca un om chinuit şi înspăimântat, dar sigur pe sine, de parcă ar mai dispune de doar cinci secunde de echilibru sufletesc înainte de a claca.

— Ben poartă verighetă, îmi zice.

Mă holbez la ea şi încerc să-mi păstrez respiraţia calmă. Ridic încet mâna stângă şi i-o arăt pe a mea.

— Ne-am căsătorit acum o săptămână şi jumătate, rostesc printre lacrimi.

Îmi simt colţurile gurii coborând. Par atât de grele.

— Cum te numeşti? mă întreabă ea, începând să tremure.

— Elsie, îi răspund.

Sunt înfricoşată de ea. Pare furioasă şi vulnerabilă, ca un adolescent fugit de acasă.

— Elsie şi mai cum? insistă.

— Elsie Ross.

Şi în clipa aceea îşi pierde cumpătul. La fel ca şi mine. Se prăbuşeşte pe podea. Şi nu mai sunt batiste care să cruţe linoleumul de lacrimile ei.

Ana stă lângă mine şi mă ţine de mână. Iar eu stau la căpătâiul lui Ben şi plâng. Susan a dispărut; scuzându-se, cu ceva vreme în urmă. Bărbatul cu cravată roşie intră şi spune că avem de rezolvat nişte treburi şi că în curând trupul lui Ben va fi mutat. Nu fac decât să mă holbez înainte, fără să mă pot concentra la nimic, până ce bărbatul cu cravată roşie îmi întinde o sacoşă cu lucrurile lui Ben. Printre altele, telefonul mobil, portofelul şi cheile.

— Ce-i asta? întreb, deşi ştiu despre ce este vorba.

Bărbatul nu apucă să-mi răspundă; Susan apare în prag. Are faţa încordată şi ochii înroşiţi. Pare mai bătrână decât atunci când a ieşit pe uşă. Şi extenuată. Oare şi eu arăt la fel de rău? Pun pariu că da.

— Ce faci? îl întreabă Susan pe bărbat.

— Eu… Camera va trebui eliberată în curând. Trupul fiului dumneavoastră va fi transferat.

— Ce i-ai dat ei? pune acum întrebarea directă Susan, de parcă nici n-aş fi acolo.

— Poftim?

Susan păşeşte în încăpere şi înhaţă sacoşa cu lucrurile lui Ben.

— Toate deciziile în privinţa lui Ben şi toate lucrurile lui îmi aparţin, zice ea.

— Dar, doamnă… dă să protesteze bărbatul cu cravată roşie.

— Totul! accentuează ea.

Ana se ridică şi mă prinde de mână ca să mă tragă după ea. Vrea să mă îndepărteze din locul acela şi, cu toate că nu îmi doresc să mă aflu acolo, nu pot accepta să mă retrag. Îmi smulg braţul din strânsoarea ei şi o privesc pe Susan drept în ochi. O întreb:

— N-ar trebui să discutăm despre ce e de făcut mai departe?

— N-avem ce discuta, îmi răspunde ea pe un ton rece şi controlat.

— Vreau să spun că…

Adevărul e că nu ştiu ce vreau să spun.

— Doamnă Ross, zice bărbatul cu cravată roşie.

— Da? răspundem la unison Susan şi cu mine.

— Îmi pare rău, dar la care doamnă Ross vă referiţi? întreb eu.

— La aceea mai vârstnică, spune el uitându-se la Susan.

Sunt sigură că s-a exprimat aşa vrând să arate respect, însă vorbele lui merg drept la ţintă. Susan nu acceptă să fie una din cele două doamne Ross, lucrul ăsta mi-e foarte clar, şi încă şi mai puţin îi convine să fie cea mai vârstnică dintre ele.

— N-o să dau crezare acestor minciuni, se adresează ea tuturor celor prezenţi în încăpere. Femeia asta nu deţine nicio dovadă că fiul meu ar fi cunoscut-o şi cu atât mai puţin că s-ar fi însurat cu ea. N-am auzit în viaţa mea de ea! Propriul meu fiu! Ne-am văzut acum o lună. Nu mi-a adus la cunoştinţă că ar fi făcut un asemenea gest ridicol. Aşa că nu accept ca lucrurile fiului meu să ajungă în casa unei necunoscute. Aţi înţeles? Nu accept.

Ana se apropie de Susan.

— Poate că ar fi cazul să ne calmăm cu toţii un pic, spune ea.

Susan îşi întoarce capul spre ea, ca şi cum ar vedea-o pentru întâia oară.

— Şi tu cine eşti? întreabă ea, de parcă am fi nişte clovni care ieşim dintr-un Volkswagen, de parcă ar fi sătulă de toţi oamenii care se încăpăţânează să-şi facă apariţia în salon.

— Sunt o prietenă, răspunde Ana. Şi cred că nimeni dintre noi nu se află în situaţia de a se comporta în mod raţional, aşa că poate n-ar fi rău să ne tragem sufletul şi…

Susan se răsuceşte către bărbatul cu cravată roşie şi o întrerupe cu limbajul corpului ei pe Ana la jumătatea frazei.

— Tu şi cu mine trebuie să discutăm în particular, zice.

— Doamnă, vă rog să vă liniştiţi.

— Să mă liniştesc? Cred că glumeşti.

— Susan… dau eu să spun.

Nu ştiu cum aş fi încheiat propoziţia, însă lui Susan nici că-i pasă.

— Încetează! tună ea şi întinde mâna spre mine – e un gest agresiv şi instinctual, ca şi cum ar vrea să-şi protejeze faţa de vorbele mele.

— Doamnă, Elsie a fost escortată aici de către un ofiţer de poliţie. S-a aflat la locul accidentului. Nu am niciun motiv să nu o cred atunci când afirmă că ea şi fiul dumneavoastră au fost…

— Căsătoriţi? întreabă incredulă Susan.

— Da, răspunde bărbatul cu cravată roşie.

— Sunaţi la ofiţerul stării civile. Vreau să văd dovada.

— Elsie, ai asupra ta o copie a certificatului de căsătorie pe care să i-l arăţi doamnei Ross?

Mă fac mică în faţa lor. Nu vreau să mă fac mică. Vreau să stau dreaptă. Vreau să par mândră şi încrezătoare. Dar totul e prea mult pentru mine şi n-am nimic care să dovedească cine sunt.

— Ascultă, Susan, nu… spun eu şi lacrimile îmi curg pe obraji.

Mă simt urâtă în clipa asta, urâtă, mică şi proastă.

— *Nu-mi mai spune aşa!* ţipă ea. Nu mă cunoşti. Nu-mi mai spune pe nume!

— Foarte bine, răspund eu.

Mă holbez înainte, cu ochii aţintiţi asupra trupului ce zace în pat. Trupul soţului meu.

— N-ai decât să iei tu totul. Nu-mi pasă. Chiar dacă am sta aici toată ziua ca să ţipăm una la alta, tot nu vom schimba nimic. Aşa că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie unde va ajunge portofelul lui.

Pun un picior înaintea celuilalt şi ies din cameră. Las înăuntru, cu ea, trupul soţului meu. Şi în secunda când ajung pe coridor, în secunda când Ana închide uşa în urma noastră, regret că am plecat. Ar fi trebuit să rămân acolo cu el până ce asistentele m-ar fi dat afară în şuturi.

Ana mă împinge înainte.

Mă aşază în maşină. Îmi leagă centura de siguranţă. Traversează încet oraşul. Parchează pe aleea casei mele. Nu-mi amintesc deloc drumul. Dintr-odată mă trezesc în faţa uşii.

Intru în apartament şi n-am nici cea mai vagă idee cât e ceasul. N-am idee cât a trecut de când am stat pe canapea ca o soaţă de cavaler în armură, smiorcăindu-mă după cereale îmbrăcată în pijama. Apartamentul acesta, pe care l-am îndrăgit de când m-am mutat în el, cel pe care l-am considerat „al nostru" după ce Ben s-a mutat şi el, acum mă trădează. Nu s-a mişcat cu un centimetru de când Ben a murit. De parcă nu i-ar păsa deloc.

Nu a înlăturat pantofii lui Ben, care zac şi acum în mijlocul podelei. Nu i-a împăturit cuvertura cu care se acoperea. Nici măcar nu a avut bunul-simţ de a-i ascunde periuţa de dinţi. Apartamentul se comportă de parcă nimic nu s-ar fi schimbat. Dar totul e acum diferit. Îi spun peretelui că Ben nu mai este.

— E mort. Nu se mai întoarce.

Ana mă freacă pe spate şi zice:

— Ştiu, scumpo, ştiu.

Nu ştie nimic. Nu are cum să ştie. Intru absentă în dormitor, mă lovesc cu umărul de balamaua uşii şi nu simt nimic. Mă apropii de partea mea de pat. Mirosul lui se simte şi acum. E aici, printre cearşafuri. Îi iau perna în braţe şi o miros, înghiţindu-mi lacrimile. Intru în bucătărie, unde Ana se pregăteşte să îmi aducă un pahar cu apă. Trec pe lângă ea cu perna în braţe şi înşfac un sac de gunoi în care o îndes. Leg sacul strâns, înnodând plasticul iar şi iar, până ce se rupe şi cade pe podea.

— Ce faci? mă întreabă ea.

— Miroase a Ben, îi explic eu. Nu vreau ca mirosul să se evapore. Vreau să-l păstrez.

— Nu ştiu dacă se poate, mă contrazice ea cu delicateţe.

— Du-te dracului! izbucnesc şi mă întorc în pat.

Încep să plâng de cum pun capul pe pernă. Urăsc ce mi se întâmplă. Niciodată n-am înjurat pe cineva şi cu atât mai puţin

pe Ana.

Ana mi-e cea mai bună prietenă, de când aveam şaptesprezece ani. Ne-am cunoscut în prima zi de colegiu, când stăteam la coadă la sala de mese. Eu n-aveam lângă cine să mă aşez, iar ea încerca deja să scape de un tip prea insistent. A fost un moment important pentru amândouă. Atunci când Ana s-a decis să se mute în Los Angeles pentru a deveni actriţă, am urmat-o. Nu pentru că aş fi avut vreo afinitate pentru Los Angeles, nu fusesem niciodată aici, ci pentru că am o mare afinitate pentru ea. Ana îmi spusese: „Ştii ceva? Poţi fi bibliotecară oriunde.” Şi avusese dreptate.

Şi iată-ne acum, nouă ani mai târziu, tot împreună, şi Ana nu mă scapă din ochi, de parcă i-ar fi teamă că o să-mi tai venele. Dacă aş fi în toate minţile, aş zice că asta e dovada supremă de prietenie, însă în clipa asta nu îmi pasă. Nu-mi pasă de nimic.

Îmi aduce două pastile şi un pahar cu apă.

— Le-am găsit în dulăpiorul cu medicamente, zice.

Mă uit în palma ei şi le recunosc. Sunt pastile de Vicodin, rămase de luna trecută, când Ben a avut dureri de spate. Nu ştiu dacă a luat una, poate două. Cred că s-a gândit că dacă lua mai multe părea un fătălău.

Le înhaţ din mâna Anei fără să ripostez şi le înghit.

— Mulţumesc, îi spun.

Mă înveleşte cu pilota şi se duce să se culce pe canapea. Mă bucur că nu a încercat să se aşeze în pat lângă mine. Nu vreau să-i răpească mirosul lui Ben. Ochii îmi sunt uscaţi de atâta plâns, mădularele slăbite, însă creierul meu are nevoie de Vicodin pentru a amorţi. Mă mut, ameţită, pe partea de pat a lui Ben şi adorm.

— Te iubesc, rostesc şi pentru întâia oară nimeni nu m-aude.

Mă trezesc mahmură. Întind braţul ca să ating mâna lui Ben, aşa cum fac în fiecare dimineaţă, însă partea lui de pat este goală. Preţ de o clipă mă gândesc că e la baie sau la bucătărie, pregătind micul dejun, dar apoi îmi amintesc. Suferinţa se întoarce, de data asta mai nebuloasă şi mai intensă, şi îmi acoperă corpul ca o pătură. Îmi simt inima grea ca o piatră de moară.

Îmi duc mâinile la faţă şi încerc să-mi şterg lacrimile, dar se preling prea iute pe obraji. E ca un joc Whac-A-Mole al disperării.

Ana intră în cameră ştergându-şi mâinile pe o cârpă de vase.

— Te-ai trezit, constată ea surprinsă.

— Ce spirit de observaţie ai!

De ce mă port aşa urât cu ea? Nu sunt o persoană rea. Nu sunt deloc aşa.

— A sunat Susan.

Ana îmi ignoră izbucnirea şi pentru asta îi sunt recunoscătoare.

— Ce vrea? zic eu, ridicându-mă în şezut şi luând paharul cu apă rămas de aseară pe noptieră. Ce-ar putea să vrea de la mine?

— Nu mi-a zis decât că aşteaptă să o suni.

— Minunat.

— Am lăsat numărul de telefon pe frigider. În caz că vei dori totuşi s-o suni.

— Mersi.

Sorb din paharul cu apă şi mă ridic din pat.

— Trebuie să plec să-l scot pe Bugsy, dar mă întorc repede, spune Ana.

Bugsy este buldogul ei englezesc. Balele îi curg peste tot şi-mi vine să-i spun că n-are niciun rost să-l scoată la plimbare pentru că nu-i decât un rahat cu ochi, şi leneş pe deasupra, dar mă abţin pentru că efectiv nu mai vreau să mă port aşa urât.

— OK.

— Vrei să-ţi aduc ceva de afară? mă întreabă, ceea ce mă face să-mi amintesc de rugămintea adresată lui Ben de a-mi

aduce Fruity Pebbles.

Mă întind din nou în pat.

— Nu, n-am nevoie de nimic, mersi.

— OK, mă întorc repede. Cade o clipă pe gânduri. Ştii ceva? Ce-ar fi să mai rămân un pic pe aici, în caz că te decizi s-o suni acum?

— Nu, mersi, mă descurc şi singură.

— Bine, dar dacă te răzgândeşti…

— Mersi.

Ana iese şi când aud uşa trântindu-se realizez subit cât de singură sunt. Sunt singură în cameră, singură în apartament, dar mai ales sunt singură în viaţa pe care o s-o duc de acum înainte. Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Mă ridic şi iau telefonul. Mă duc la frigider ca să caut numărul şi zăresc lipit pe el un magnet de la Georgie's Pizza. Mă las să cad la podea, cu obrazul apăsat pe placa rece de gresie. Şi nu reuşesc să mă adun ca să mă salt în picioare.

DECEMBRIE

Era Anul Nou şi Ana şi cu mine puseserăm la cale un plan grozav. Urma să mergem la o petrecere pentru ca ea să-l întâlnească pe tipul cu care flirta la sala de fitness şi pe urmă să plecăm de acolo pe la 11:30 p.m. Ne propuseserăm să mergem la plajă, să deschidem o sticlă de şampanie şi să întâmpinăm Noul An cherchelite şi înmuiate în spuma mării.

În loc de asta, Ana s-a îmbătat la petrecere, a început să se giugiulească cu individul de la sala de fitness şi s-a făcut nevăzută preţ de câteva ore. Era ceva tipic şi un lucru care ajunsese să-mi placă, şi anume că la ea nimic nu mergea conform planului. Întotdeauna se întâmpla câte ceva. Ana era o contrapondere drăguţă la propria mea personalitate. O personalitate pentru care totul decurgea conform celor stabilite şi nimic neobişnuit nu se întâmpla. Aşa încât atunci când m-am trezit blocată la petrecere, în aşteptarea revenirii ei din locul unde dispăruse, nu m-am înfuriat şi nici n-am fost surprinsă. Bănuisem că lucrurile aveau să ia o asemenea întorsătură. M-am simţit doar un pic deranjată de faptul că fusesem nevoită să întâmpin Noul An în mijlocul unui grup de străini. Am stat deoparte, stângace, uitându-mă în jur la prietenii care se pupau, şi m-am mărginit să mă holbez în paharul meu de şampanie. Dar n-am lăsat supărarea să-mi strice seara. Am discutat cu câţiva oameni realmente interesanţi. Cu alte cuvinte, am făcut tot ce am putut.

Am cunoscut acolo un tip pe nume Fabian, student la medicină în ultimul an, dar care mi-a declarat că adevăratele lui pasiuni erau „vinul bun, mâncarea bună şi femeile frumoase.” Mi-a făcut cu ochiul în timp ce-mi mărturisea toate astea şi în momentul când am dat să mă retrag cu graţie din conversaţie, mi-a cerut numărul de telefon. Era un tip drăguţ şi i l-am dat, cu toate că ştiam că dacă se hotăra să mă sune nu aveam să-i răspund. Fabian părea genul de individ care scoate fetele la prima întâlnire la un bar scump; genul de individ care se uită după alte femei în timp ce tu te duci la baie. Şi genul de

individ pentru care culcatul cu tine reprezenta o victorie. Pentru el totul era un joc, iar eu… eu nu m-am priceput niciodată la acest joc.

Ana, în schimb, ştia să se distreze. Îi plăcea să cunoască oameni. Să flirteze cu ei. Avea acel ceva care îi face pe bărbaţi să cadă în limbă după o femeie şi să-şi piardă orice respect de sine. Ana era cea care deţinea controlul în orice relaţie romantică şi, deşi înţelegeam în principiu sensul acelui stil de viaţă, văzut din afară el îmi părea destul de lipsit de pasiune. Era calculat. Eu aşteptam pe cineva care să mă dea pe spate şi care, la rândul său, să fie dat pe spate la vederea mea. Tânjeam după un bărbat care să refuze jocurile, pentru că jocurile însemnau mai puţin timp petrecut împreună. Nu eram sigură dacă o asemenea persoană exista cu adevărat, însă eram prea tânără pentru a renunţa la idee.

Într-un târziu am găsit-o pe Ana adormită în camera mare de baie. Am luat-o pe sus, am împins-o într-un taxi şi am dus-o acasă. Când am ajuns, în fine, la mine în apartament, se făcuse ora două şi eram obosită. Sticla de şampanie destinată rendez-vous-ului de pe plajă a rămas nedeschisă şi m-am băgat în pat.

Înainte de a adormi, cu rimelul necurăţat bine de pe ochi şi cu rochia neagră cu paiete aruncată pe jos, m-am gândit la ceea ce ar fi putut să-mi aducă Noul An, la nenumăratele posibilităţi ce mi se deschideau în cale, chiar dacă unele din ele de-a dreptul neverosimile. Dar nici prin cap nu-mi trecea că până la sfârşitul lunii mai aveam să mă căsătoresc.

În prima zi a anului, care nu se anunţa a fi cu nimic deosebită, m-am trezit singură în apartament, la fel ca în oricare altă zi. Am citit în pat vreo două ore, am făcut un duş, după care m-am îmbrăcat. Am ieşit să iau micul dejun cu Ana.

Trecuseră cam trei ore şi jumătate de când ne despărţiserăm. Şi ea arăta de parcă nu se sculase cu doar cinci minute în urmă. Ana e înaltă şi subţire, cu păr lung şi castaniu care îi cade mult peste umeri şi se asortează perfect cu ochii ei căprui-aurii. S-a născut în Brazilia şi a trăit acolo până la treisprezece ani, lucru care se observă din când în când atunci când vorbeşte şi mai ales când scoate o exclamaţie. Altfel, s-a americanizat total, a

fost asimilată şi şi-a pierdut identitatea culturală. Sunt destul de sigură că numele ei se pronunţă de fapt cu *a* lung, un fel de *„ahn”,* însă cândva pe la jumătatea colegiului ea a renunţat să mai încerce să-mi explice ce şi cum, aşa că a devenit pur şi simplu Ana, pronunţat aşa cum vrei şi-ţi e la îndemână.

În dimineaţa aceea purta nişte pantaloni de trening largi, dar care nu o făceau să arate grasă, pentru că era prea zveltă, îşi strânsese părul într-o coadă de cal şi îşi pusese o bluză de trening cu fermoar. Cu greu îţi dădeai seama că pe sub bluză nu purta nimic şi m-am gândit că ăsta era secretul ei. Aşa îi scotea din minţi pe bărbaţi. Părea goală deşi era îmbrăcată. Şi n-aveai cum să ghiceşti că o făcea intenţionat.

— Drăguţă bluză, i-am aruncat în timp ce îmi scoteam ochelarii de soare şi mă aşezam la masă vizavi de ea.

Uneori îmi făceam griji că silueta mea banală părea greoaie în comparaţie cu a ei, că trăsăturile mele obişnuite, de americancă sadea, nu făceau decât să scoată şi mai bine în evidenţă exotismul Anei. De fiecare dată când glumeam pe tema asta, Ana îmi amintea că sunt o americancă blondă. Susţinea că părul blond bate totul. Întotdeauna am avut impresia că am părut de un blond murdar, aproape cenuşiu, însă înţelegeam ce vrea să zică.

Chiar dacă arăta superb, n-am auzit-o niciodată lăudându-se cu corpul ei. Atunci când mă plângeam de sânii mei prea mici, îmi atrăgea atenţia că am picioare lungi şi un fund pentru care ar fi fost dispusă să ucidă. Îmi mărturisea ce mult îşi ura genele scurte şi genunchii şi că picioarele ei arătau ca nişte „roţi de trollere.” Aşa că mă gândesc că poate suntem toate făcute din acelaşi aluat. Poate că toate femeile se simt ca în fotografia făcută înaintea unei operaţii estetice.

Ana se instalase deja confortabil în patio, cu o brioşă şi o cană de ceai în faţă. S-a prefăcut că vrea să se ridice la venirea mea, dar în fapt s-a mulţumit cu o jumătate de îmbrăţişare.

— O să mă omori pentru seara trecută?

— Ce-ai spus? am întrebat în timp ce întindeam mâna după meniu.

Nu ştiu de ce mă mai oboseam să-l citesc. În fiecare

dimineaţă de sâmbătă, invariabil, comandam ouă Benedict.

— Pe bune că nu-mi amintesc ce am făcut. Doar nişte crâmpeie din drumul cu taxiul spre casă şi că mi-ai scos pantofii înainte de a mă înveli cu pătura.

Am dat din cap.

— Cam aşa ceva. Te-am pierdut din vedere vreo trei ore şi pe urmă te-am găsit în baia de la etaj, aşa că n-am idee ce ai făcut cu tipul de la sala de fitness. Dar presupun că…

— Nu pot să cred! M-am cuplat cu Jim?

Am aşezat meniul înapoi pe masă.

— Ce? Nu, cu tipul de la sală.

— Păi, ele Jim.

— Îl cheamă Jim şi l-ai cunoscut la sală?{1}

Adevărul e că nu era vina individului. Doar nu puteai să interzici tipilor pe nume Jim să meargă la sală, totuşi nu ştiu de ce dar treaba asta mi se părea ridicolă.

— Brioşa asta e cu tărâţe?

A dat din cap în semn că da, aşa că m-am servit.

— Cred că numai ţie şi mie, din toţi oamenii de pe planetă, ne plac brioşele cu tărâţe, a observat Ana şi presupun că avea dreptate.

De multe ori descopeream că aveam gusturi comune în cele mai mărunte lucruri, ca de pildă în privinţa mâncării. Sigur, nu contează dacă tu şi o altă persoană vă daţi în vânt după tzatziki. Nu are nicio influenţă asupra felului în care vă înţelegeţi, însă cumva în aceste similitudini găseam confirmarea legăturii dintre Ana şi mine. De pildă, ştiam că şi ea avea să comande ouă Benedict.

— Te-am văzut cum te giugiuleai cu Jim de la sală dar mai departe nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Ei bine, presupun că nu prea multe, din moment ce în dimineaţa asta deja mi-a trimis un SMS.

— Dar nu e decât ora 11.

— Ştiu. Şi eu m-am gândit că e prea devreme. Dar m-am simţit totuşi flatată, a adăugat Ana.

— Cu ce vă servesc?

Chelneriţa care se înfiinţase lângă masa noastră nu era cea care se ocupa de obicei de noi, ci una mai în vârstă şi mai trecută prin viaţă.

— O, bună! Nu cred că ne-am cunoscut. Eu sunt Ana.

— Daphne.

Chelneriţa asta nu părea prea dornică să stabilească o relaţie de prietenie cu noi, aşa cum şi-ar fi dorit Ana.

— Ce s-a întâmplat cu Kimberly? a întrebat ea.

— Nu ştiu exact. Azi îi ţin eu locul.

— Aha. OK, atunci, ca să-ţi facem viaţa mai uşoară, vrem două porţii de ouă Benedict şi un ceai cu gheaţă pentru mine, am spus eu.

— OK, mersi.

După plecarea chelneriţei, Ana şi cu mine ne-am reluat conversaţia.

— M-am gândit ce hotărâri ar trebui să iau pentru anul ăsta, a zis Ana, întinzându-mi ceaiul ei cu gheaţă în timp ce-l aşteptam pe al meu.

Am refuzat oferta, conştientă că dacă sorbeam un pic din ceaiul ei ar fi luat-o drept o invitaţie să se servească din al meu şi mi-ar fi golit paharul. O cunoşteam suficient de bine pentru a şti unde să trag linie şi cum să o fac astfel încât să nu-şi dea seama.

— Şi la ce te-ai gândit?

— La ceva radical.

— Radical? Sună bine.

— Celibat.

— Celibat?

— Celibat. Adică să renunţ complet la sex.

— Ştiu ce înseamnă. Dar nu înţeleg.

— Ei bine, ideea mi-a venit azi-dimineaţă. Am douăzeci şi şase de ani şi noaptea trecută m-am îmbătat şi nu sunt sigură dacă m-am culcat sau nu cu un tip. M-am purtat ca o curvă.

— Dar nu eşti o curvă, am ripostat eu, deşi nu foarte convinsă de asta.

— Ai dreptate. Nu sunt o curvă. Nu încă.

— Mai bine ai renunţa la băutură.

Eu, una, aveam o relaţie interesantă cu paharul, în sensul că puteam la fel de bine să beau sau să nu beau. Pentru mine nu avea nicio importanţă. Majoritatea oamenilor, din câte am observat, înclină puternic spre a bea sau a nu bea. Ana înclina spre a bea.

— Ce tot spui?

— C-ar trebui să nu te mai îmbeţi.

— Cum adică? Să nu mai beau deloc?

— Exact. Doar nu-i nimic absurd în asta. Mulţi oameni au renunţat total la băutură.

— Da, Elsie, şi oamenii ăştia se numesc alcoolici.

Am izbucnit în râs.

— Ai dreptate, nu băutura e problema ta. Ci sexul.

— Tocmai. Aşa că voi renunţa la sex.

— Şi ce-o să te faci când vei cunoaşte un tip care să-ţi placă?

— Atunci o să renunţ la abstinenţă. Anul trecut n-am cunoscut pe nimeni care să merite. Şi nu mă aştept ca anul ăsta să fie diferit.

Daphne a apărut cu cele două porţii de ouă Benedict şi cu ceaiul meu. Le-a aşezat în faţa noastră şi nu am realizat cât de foame îmi era până ce m-am holbat în farfurie. Am înfipt adânc furculiţa în ouă.

Ana m-a aprobat cu o mişcare din cap şi a început să mestece. Când a ajuns la faza în care putea vorbi fără a împroşca mâncarea, a spus:

— Dacă mă îndrăgostesc, foarte bine. Dar până atunci, zona asta rămâne interzisă.

A schiţat un ac în aer cu furculiţa şi cuţitul.

— Aşa să faci.

Treaba grozavă la localul ăsta al nostru era că adăugau spanac în ouăle Benedict, aşa că ceea ce rezulta era un fel de ouă Benedict florentine.

— Asta nu înseamnă că trebuie şi eu să mă abţin, nu-i aşa? am întrebat-o.

— Nu, sigur că nu. N-ai decât să-ţi faci de cap. Ştiu că nu e stilul tău, dar ai putea s-o faci.

La puţin timp după aceea Ana s-a întors la ea acasă, în

capătul celălalt al oraşului. Locuia în Santa Monica, într-un apartament cu vedere la Oceanul Pacific. Aş fi invidiat-o şi aş fi fost geloasă dacă nu m-ar fi invitat în mod repetat să mă mut cu ea. O refuzasem de fiecare dată, convinsă că statul împreună era singura cale de a ajunge s-o detest. Niciodată n-am înţeles cum îşi permitea să trăiască în asemenea stil din salariul unei instructoare de yoga cu jumătate de normă, însă părea să aibă întotdeauna bani suficienţi pentru ceea ce îi trebuia şi îşi dorea atunci când îi trebuia şi îşi dorea câte ceva.

După plecarea ei m-am întors pe jos la apartamentul meu. Ştiam exact cum aveam să-mi petrec după-amiaza. Era Anul Nou şi, ca de fiecare dată, un an nu putea fi nou dacă nu rearanjam mobila. Problema mea era că în cei doi ani petrecuţi în acest apartament rearanjasem mobila de atâtea ori, încât epuizasem practic toate posibilităţile raţionale. Îmi iubeam apartamentul şi munceam din greu ca să mi-l pot permite şi ca să-l decorez. Aşa că după ce am mutat canapeaua de la un perete la altul, pentru ca la final să-mi dau seama că stătea mai bine în locul iniţial, tot m-am declarat satisfăcută. Am mutat biblioteca, am răsucit măsuţele şi am decis că era de ajuns pentru sărbătorirea Noului An. M-am întins pe canapea, am dat drumul la televizor şi am adormit.

La ora 5 după-amiaza m-am trezit şi, cu toate că era o zi de sâmbătă şi sâmbătă seara oamenii singuri se presupune că ar trebui să iasă la un bar sau un club ca să-şi găsească pe cineva, am ales să rămân acasă, să mă uit la televizor, să citesc şi să comand o pizza. Poate că anul ăsta avea să fie cel în care urma să am parte de ceea ce îmi doream, indiferent ce ar fi fost. Poate.

Când a început să plouă, m-am felicitat pentru decizia luată. Ana m-a sunat după câteva ore ca să mă întrebe ce fac.

— Am vrut să mă asigur că nu zaci pe canapea şi te uiţi la televizor.

— De ce? De ce să nu mă uit la televizor?

— E sâmbătă seara, Elsie. Ridică-te de pe canapea şi ieşi în oraş. Te-aş invita să vii cu mine, dar mă duc la întâlnire cu Jim.

— Cu alte cuvinte, s-a zis cu abstinenţa ta.

— Ce tot spui? N-am de gând să mă culc cu el. Doar să iau cina.

Am izbucnit în râs.

— OK, adevărul e că intenţionez să-mi petrec seara pe canapea. Sunt obosită, mi-e somn şi…

— Obosită, somnoroasă, tot una e. Nu-ţi mai căuta scuze.

— Ai dreptate. Sunt o leneşă şi uneori îmi place să stau singură.

— Bine măcar că recunoşti. Te sun mâine. Urează-mi baftă la întâlnire cu chestia cu abstinenţa.

— Baftă! Chiar o să ai nevoie.

— Hei!

— Hei! am repetat eu.

— Bine. Te sun mâine.

— Pa!

Cum tot ţineam telefonul în mână, am sunat ca să comand pizza. Am sunat la Georgie s Pizza şi femeia care mi-a răspuns mi-a zis că va dura o oră şi jumătate până să-mi fie livrată. Am întrebat de ce şi s-a mărginit la a-mi spune „Ploaia”. I-am zis că voi fi acolo, ca să-mi iau pizza, într-o jumătate de oră.

În drum spre Georgie’s Pizza nu am simţit nimic. Nicio părticică din creierul sau corpul meu nu a anticipat ce avea să se petreacă. Nu am avut nicio premoniţie. Purtam nişte galoşi de un galben strălucitor şi o pereche de blugi care nu ar putea fi descrişi altfel decât largi. Ploaia îmi lipise firele de păr de faţă şi renunţasem să le dau la o parte.

Nici măcar nu l-am observat pe Ben. Eram prea ocupată cu detaliile comandării unei pizza. După ce casiera m-a informat că va dura alte zece minute, m-am retras pe băncuţa din faţa localului şi abia atunci am remarcat că mai era cineva în aceeaşi situaţie ca mine.

Inima nu mi-a sărit din piept. Nu am avut nici cea mai vagă idee că îl întâlnisem pe cel care îmi era sortit, era un „el” şi atât. Era bărbatul pe care îl visasem în copilărie atunci când mă întrebam cum avea să arate soţul meu. Stăteam lângă el, îl vedeam pe cel la care mă gândisem toată viaţa, era acolo, în faţa mea, şi totuşi nu l-am recunoscut. Nu mă gândeam decât că

„el” avea să-şi capete probabil pizza înaintea mea.

Era un bărbat chipeş, chipeş într-un mod care sugera că nu era conştient de asta. Niciun efort nu era implicat în înfăţişarea lui, nicio dorinţă de a se face remarcat. Era înalt, subţire, cu umeri laţi şi braţe puternice. Purta blugi în nuanţa cea mai obişnuită de albastru; cămaşa îi scotea în evidenţă tenta gri din ochii verzi, care se reliefau puternic prin contrast cu părul castaniu. M-am aşezat lângă el şi mi-am dat din nou părul umed de pe frunte. Mi-am scos telefonul ca să verific mailurile şi m-am tot foit ca să treacă mai uşor timpul aşteptării.

— Bună! a salutat el.

Mi-a luat o secundă ca să realizez că vorbea cu mine. Doar atât a durat ca să-mi trezească interesul.

— Bună! am răspuns.

Am vrut s-o las aşa, dar nu sunt genul căruia să-i placă tăcerile. Simt nevoia să le umplu.

— Ar fi trebuit să aştept să-mi fie livrată pizza acasă, am adăugat.

— Şi să ratezi toate astea? a făcut el semn cu mâna spre decor, o imitaţie de prost-gust a unui restaurant italian.

Am scos un hohot de râs.

— Ai un râs plăcut, a comentat el.

— Aiurea! am exclamat. Jur că mama m-a învăţat cum să reacţionez la complimente şi totuşi de fiecare dată le resping de parcă m-ar fi picat cu ceară. Adică… mersi. Ştiu că asta se cuvine să spui. Mersi încă o dată.

Am observat că mă trăsesem, în mod inconştient, mai aproape de el. Citisem toate articolele acelea despre limbajul corpului şi dilatarea pupilelor atunci când oamenii se simt atraşi de o altă persoană, însă de fiecare dată când mă trezeam într-o situaţie când astfel de cunoştinţe mi-ar fi fost cu adevărat de ajutor *(I s-au dilatat pupilele? Mă place?),* eram prea neatentă şi nu profitam de cele ştiute.

— Nu, nu-i aşa, acum se cuvine ca tu să-mi întorci complimentul, a răspuns el zâmbind. Ca să ştiu exact ce şanse am.

— A! am exclamat. Dacă te complimentez acum, presupun că

nu va însemna mare lucru, nu? Din moment ce vei şti că te-am complimentat pentru că aşa mi-ai cerut…

— Crede-mă, ştiu să fac diferenţa.

— Bun, am spus, măsurându-l din cap până în picioare.

În timp ce îl studiam ostentativ, şi-a întins picioarele şi şi-a lungit gâtul. Şi-a tras umerii înapoi şi şi-a umflat pieptul. I-am admirat barba nerasă de trei zile şi felul cum asta îl făcea să pară chipeş fără a depune vreun efort. Mi-a venit să-i spun „Ai braţe foarte frumoase”, dar nu am reuşit să rostesc vorbele. Aşa că m-am decis să acţionez cu prudenţă.

— Deci? a insistat el nerăbdător.

— Îmi place cămaşa, i-am răspuns.

Era o cămaşă gri ecosez, cu o pasăre imprimată pe ea.

— Ah, a oftat el şi pot să jur că am sesizat o nuanţă de dezamăgire în tonul lui. Înţeleg.

— Ce-i? Nu e un compliment drăguţ?

A izbucnit în râs. Nu era excesiv de interesat sau disperat. Dar nici distant şi rezervat. Era doar… el însuşi. Nu ştiu dacă aşa era cu toate femeile, dacă era capabil să discute cu ele ca şi cum le cunoştea de ani buni, sau doar cu mine se purta astfel. Dar oricum nu conta. Pentru că efectul a fost garantat.

— OK, e în regulă, a zis. Dar n-o să mă obosesc să-ţi cer numărul de telefon. Dacă o fată te complimentează pentru ochi, păr, barbă, braţe, nume, înseamnă că e dispusă să-ţi acorde o întâlnire. Dacă te laudă pentru cămaşă, înseamnă c-o să te respingă.

— Stai aşa. Nu… am dat eu să spun, însă am fost întreruptă.

— Ben Ross! a strigat casiera, iar el a sărit de pe băncuţă.

M-a privit drept în ochi şi a adăugat:

— Ţine-ţi gândul.

A plătit pizza, i-a mulţumit frumos casierei, s-a întors şi s-a aşezat din nou exact pe locul pe care îl ocupase înainte.

— Aşa că mă gândesc că dacă o să te invit în oraş o să mă refuzi. Nu-i aşa?

Nu, sigur că nu aveam să-l refuz. Dar acum eram stânjenită şi încercam să nu par prea disperată. I-am zâmbit larg, incapabilă să-mi înghit nodul din gâtlej.

— Ţi se răceşte pizza, i-am atras atenţia într-un târziu.

Şi-a fluturat mâna în aer, în semn că nu dădea doi bani pe chestia asta.

— Lasă pizza. Spune-mi: îmi dai numărul tău de telefon?

Ăsta era. Momentul decisiv. Cum să rostesc cu toată energia nervoasă pe care o emana corpul meu: „Poftim. Ăsta-i numărul."

— *Elsie Porter!* a urlat casiera.

Se pare că mă striga de ceva vreme, însă Ben şi cu mine eram prea adânciţi în conversaţie ca să o auzim.

— O, scuză-mă. Ăăă… aşteaptă un pic.

A râs şi m-am dus să iau şi să plătesc pizza. Când m-am întors, era cu telefonul în mână. I-am dat numărul şi l-am salvat pe al lui în telefonul meu.

— Dacă eşti de acord, o să te sun curând. Sau să fac chestia aia cu aşteptatul trei zile? Ţi-ar conveni mai mult?

— Nu, i-am răspuns eu zâmbind. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Mi-a întins mâna şi eu i-am strâns-o.

— Ben.

— Elsie, am spus şi pentru prima oară m-am gândit că Ben este cel mai frumos nume pe care îmi fusese dat să-l aud.

I-am zâmbit. Nu m-am putut abţine. Mi-a zâmbit şi el, apoi a bătut cu palma peste cutia cu pizza.

— Bun, atunci ne auzim.

Am dat din cap.

— Ne auzim, i-am răspuns şi m-am îndreptat spre maşină.

Total ameţită.

IUNIE

Smulg de pe frigider magnetul de la Georgie's Pizza şi încerc să îl sparg în două, dar nu reuşesc să-l fac să se supună degetelor mele tremurânde. Nu pot decât să îl îndoi şi să-l zgârii. Realizez inutilitatea gestului meu, e ca şi cum înlăturarea magnetului de pe frigider, distrugerea lui mi-ar putea alina într-un fel durerea. Îl pun înapoi pe uşa frigiderului şi formez numărul lui Susan.

Răspunde la al doilea apel.

— Susan? Bună ziua. Sunt Elsie.

— Bună ziua. Aş vrea să ne întâlnim în după-amiaza asta ca să facem aranjamentele.

— Aranjamentele? întreb eu.

N-am apucat să mă gândesc la ceea ce ar fi vrut să-mi spună Susan. Chestiunea aranjamentelor nici nu-mi trecuse prin cap. Acum că stau mai bine să mă gândesc, îmi dau seama că într-adevăr trebuie făcute anumite aranjamente. Există lucruri ce trebuie planificate, suferinţa trebuie exprimată într-un mod calculat cu grijă. Nici măcar să jeleşti nu poţi s-o faci de capul tău. Trebuie să o faci în conformitate cu obiceiurile şi cultura americane. Zilele următoare vor fi pline de necrologuri şi elogii. De sicrie şi firme de catering. Sunt şocată că Susan s-a gândit să mă facă părtaşă la tot acest proces.

— Sigur că da. Absolut, spun, încercând să dau senzaţia că sunt gata să mă ridic de pe scaun şi să ies pe uşă chiar în clipa aceea. Unde vrei să ne întâlnim?

— Stau la Beverly Hotel, zice, după care îmi explică unde este situat hotelul, ca şi cum n-aş locui de ani buni în Los Angeles.

— O, n-am ştiut că stai la hotel, îi spun.

Locuieşte la două ore distanţă de L.A. De ce nu a putut să rămână acolo? Şi să mă lase pe mine să mă ocup de tot?

— Sunt multe de făcut, Elsie. Am putea să ne întâlnim la barul de la parter.

Vorbeşte concis, pe un ton detaşat şi rece. Îi răspund că voi fi

acolo la ora trei. Acum e aproape unu.

— Când vrei tu, zice ea şi închide.

N-aş vrea de fapt nimic din toate astea. Ceea ce aş vrea cu adevărat ar fi să adorm şi să nu mă mai trezesc. Ceea ce aş vrea cu adevărat ar fi să mă aflu la serviciu şi să-mi văd de treabă pentru că totul e în regulă şi Ben se va întoarce acasă pe la şapte seara şi vom mânca *tacos*. Asta aş vrea. Ora nu are importanţă, poate fi oricare, tot nu aş vrea să port o discuţie despre aranjamentele funerare pentru soţul meu decedat cu soacra pe care abia am cunoscut-o ieri.

Mă urc înapoi în pat, copleşită de toate lucrurile ce trebuie făcute înainte de a mă duce la întâlnirea cu ea. Trebuie să fac un duş, să mă îmbrac, să mă urc în maşină, să conduc, să parchez. E prea mult. Când Ana se întoarce, mă găseşte scăldată în lacrimi de gratitudine, pentru că ştiu că se va ocupa ea de toate.

Ajung la hotel cu câteva minute întârziere. Ana se duce să parcheze maşina şi spune că mă va aştepta în holul de la recepţie. Mă sfătuieşte să-i trimit mesaj pe telefon dacă am nevoie de ea. Intru în bar şi o caut din priviri pe Susan. Deşi afară e cald, în bar e răcoare. Urăsc aerul condiţionat. M-am mutat în L.A. ca să-mi fie cald. Barul e nou-nouţ, dar decorat ca să dea senzaţia de vechi. Meniul este scris cu cretă pe o tablă aflată în spatele tejghelei, o tablă prea curată pentru a fi din epoca pe care designerul interior a încercat s-o recreeze. Scaunele aduc cu cele din vremea prohibiţiei, dar fără a fi crăpate sau uzate. Sunt imaculate şi arată de parcă nimeni nu s-ar fi aşezat vreodată pe ele. Trăim într-o epocă în care tânjim după lucruri fabricate ieri. Dacă aş fi intrat în barul ăsta săptămâna trecută, când îmi plăceau lucrurile curate şi răcoroase, atmosfera m-ar fi impresionat. Acum mi se pare falsă şi neautentică şi o detest.

Într-un târziu dau cu ochii de Susan, aşezată mai în spatele încăperii, la o masă înaltă. Citeşte meniul, cu capul aplecat şi mâna acoperindu-i faţa. Îşi ridică privirea şi mă zăreşte. Ne fixăm preţ de câteva momente din priviri şi văd că are ochii umflaţi şi roşii, dar o expresie preocupată.

— Bună, o salut în timp ce mă aşez.

Nu se ridică de pe scaun ca să mă salute.

— Bună, răspunde şi se aşază mai comod. Aseară m-am oprit la apartamentul lui Ben ca să…

— La apartamentul lui Ben?

— Da, la ieşirea de pe Santa Monica Boulevard. Am vorbit cu colegul lui de cameră, care mi-a spus că Ben s-a mutat de acolo luna trecută.

— Aşa e, spun eu.

— Mi-a zis că Ben s-a mutat cu o fată pe nume Elsie.

— Eu sunt, precizez, emoţionată la ideea că de data asta mă va crede.

— Mi-am închipuit, replică ea sec. Ia un biblioraft de pe podea şi îl aşază în faţa mea. Am primit dosarul ăsta de la firma de pompe funebre, spune. E o listă de opţiuni pentru serviciul

funerar.

— OK, zic eu.

— Vor trebui luate decizii referitoare la flori, la ceremonie, anunţul mortuar etc. etc.

— Sigur.

Nu prea ştiu la ce se referă „etc.-urile”. E pentru prima oară când mă aflu într-o asemenea situaţie.

— Cred că e mai bine să te ocupi tu de toate îndatoririle astea.

— Eu?

Ieri nici măcar nu concepea că am dreptul să mă găsesc în salonul de spital. Şi acum vrea să mă ocup de înmormântarea fiului ei?

— Nu vrei să ai nicio contribuţie? o întreb surprinsă.

— Nu. N-o să-ţi stau în cale. Cred că e mai bine să te ocupi singură de toate. Ai vrut să fii ruda cea mai apropiată…

Lasă fraza neterminată, suspendată în aer, dar ştiu ce vrea să spună. Vrea să spună „Ai vrut să fii ruda cea mai apropiată, poftim, n-ai decât!” Încerc să nu iau în seamă atitudinea ei şi mă concentrez asupra lui Ben – Ben al meu, Ben al ei, Ben al nostru.

— Dar… familia ar trebui să se implice.

— Ben nu are pe altcineva. Nu avea. Sunt singura lui rudă.

— Da, ştiu. Vreau să spun că… ar trebui să participi. Ar trebui să ne implicăm împreună.

Tace şi mă priveşte încordată şi tristă. Se uită în jos la obiectele de pe masă. Ia un şerveţel de hârtie şi râşniţa de sare şi-şi face de lucru cu ele.

— Ben nu şi-a dorit să fac parte din viaţa lui, asta e clar pentru mine. Nu văd de ce aş face parte din moartea lui.

— De ce crezi asta?

— Ţi-am spus. Nu i-a păsat de mine şi nu mi-a spus că se căsătoreşte sau că se mută cu tine sau, în fine, ce aţi făcut voi doi. Şi eu… Îşi şterge o lacrimă cu batista, delicat şi cu grijă. Scutură din cap, ca pentru a-şi limpezi mintea. Elsie, nu mai avem ce discuta. Ai lista cu tot ce e de făcut. Nu-ţi cer decât să mă informezi când va avea loc serviciul funerar şi ce vei decide

să faci cu cenuşa.

— Ben voia să fie îngropat, spun eu. Mi-a zis că vrea să fie îngropat în pantaloni de trening şi tricou, ca să se simtă comod.

La momentul când îmi povestise asta mă gândisem că era un lucru drăguţ. Nu mi-a trecut prin cap că nu voi fi o babă senilă atunci când va muri el, că nu vor trece decât câteva luni de la acea conversaţie.

Faţa lui Susan se încreţeşte în jurul ochilor şi gurii şi îmi dau seama că s-a înfuriat. Ridurile din jurul gurii i se adâncesc şi pentru prima oară vârsta i se citeşte pe faţă. Oare mama are şi ea riduri dintr-astea mari? Nu ştiu, n-am văzut-o de multă vreme.

Poate că Susan nu-şi dă seama ce face. Poate că îşi închipuie că este suficient de puternică pentru a se răzbuna pe mine, pentru a-mi pasa mie responsabilitatea înmormântării ca un soi de pedeapsă, dar se înşală. Pentru că se vede de la o poştă cât de mult se consumă.

— La noi în familie toţi au fost incineraţi, Elsie. Nu l-am auzit niciodată pe Ben că şi-ar fi dorit altceva. Aşa că informează-mă ce ai de gând să faci cu cenuşa. Se uită în jos la masă şi oftează din greu. Acum trebuie să plec, zice, apoi se ridică şi se îndepărtează, fără să arunce vreo privire în urmă, ca şi cum nici nu aş exista.

Iau dosarul şi mă îndrept spre holul de la recepţie, unde Ana mă aşteaptă răbdătoare. Mă duce cu maşina acasă şi urc imediat treptele spre uşă. Realizez că mi-am uitat cheile înăuntru, mă răsucesc spre ea şi izbucnesc în hohote de plâns. Ana încearcă să mă liniştească, scoate de pe inelul ei de chei cheia de rezervă pe care i-am dat-o şi mi-o întinde. Mi-o întinde de parcă asta ar rezolva totul, de parcă singurul motiv pentru care plâng este că nu pot intra în apartament.

IANUARIE

În dimineaţa de după întâlnirea cu Ben, când m-am trezit am găsit un mesaj pe telefon de la el.

„Scularea, Elsie Porter! Vrei să iei prânzul cu mine?”

Am sărit din pat, am ţipat ca o idioată şi am ţopăit pe loc, fără să mă pot stăpâni, preţ de cel puţin zece secunde. Aveam atât de multă energie acumulată în corp pe care nu puteam să o eliberez în alt mod.

„Sigur. Unde mergem?” i-am trimis eu mesaj. După care m-am holbat la telefon până ce ecranul s-a luminat din nou.

„Vin să te iau. Douăsprezece treizeci. Unde stai?”

I-am trimis prin SMS adresa, apoi m-am repezit la duş de parcă era ceva urgent. Dar nu era. La 11:45 eram gata şi jalnic de nerăbdătoare. Mi-am strâns părul într-o coadă de cal şi mi-am tras pe mine blugii preferaţi şi tricoul despre care credeam că-mi vine cel mai bine. Statul în casă timp de patruzeci şi cinci de minute gata îmbrăcată mă făcea să mă simt ca o proastă, aşa că m-am decis să ies la plimbare. Şi, cuprinsă de încântare şi emoţie, m-am încuiat pe dinafară.

Inima a început să-mi bată atât de tare încât nu mai puteam gândi raţional. Lăsasem înăuntru tot, telefonul, poşeta. Ana se afla în posesia cheii mele de rezervă, dar asta nu mă ajuta prea mult, din moment ce nu puteam să o sun. M-am apucat să bat strada în sus şi în jos, în căutare de mărunţiş pe trotuar, ca să o sun de la un telefon public, însă se vede treaba că oamenilor nu le scapă de fapt pe jos monedele. Ai zice totuşi că aşa ar trebui să se întâmple, având în vedere că fisele sunt atât de mici şi aparent neînsemnate, asta până ce ai realmente nevoie de ele şi descoperi că nu se găsesc pe toate drumurile. După care am hotărât să caut un telefon public, în ideea că aş putea să-l păcălesc şi să sun gratis ori să găsesc o fisă blocată cumva în fantă. Am bătut tot cartierul, dar fără folos. Fapt care m-a lăsat în pană totală de idei, singura fiind să dau o spargere la propriul meu apartament.

Zis şi făcut.

Locuiam la etajul întâi al unui duplex, însă de pe scara de intrare puteai pătrunde în patio, aşa că am urcat treptele, m-am căţărat pe balustradă şi am încercat să mă prind de bara care împrejmuia patioul. Dacă reuşeam să mă apuc de ea şi să-mi trec piciorul peste, aveam şanse serioase de a ateriza în patio fără să-mi frâng gâtul. Iar din patio nu trebuia decât să mă târăsc prin uşiţa tăiată în perete de chiriaşii de dinaintea mea. Urâsem uşiţa asta pentru câini, însă acum eram convinsă că reprezenta salvarea mea.

În timp ce mă străduiam din toate puterile să mă agăţ de balustrada de la patio, am început să realizez cât de incredibil de stupid era planul meu şi cât de mare era probabilitatea de a mă răni. Din moment ce dura atât de mult ca să mă prind de balustradă, de ce îmi închipuiam că sunt în stare să-mi trec piciorul peste ea?

Am făcut o ultimă încercare curajoasă de a mă agăţa de bară înainte de a-mi veni ideea ridicolă că aş putea să-mi trec direct piciorul peste ea. Şi în stadiul ăsta m-a găsit Ben.

— Elsie?

— Ah!

Aproape că mi-a scăpat piciorul la auzul numelui meu, dar cumva am reuşit să-l trag înapoi pe scară fără să cad, doar alunecând un pic. După care m-am adunat şi i-am strigat „Bună, Ben!”, am coborât în fugă şi l-am îmbrăţişat. Râdea.

— Ce naiba faci aici?

Eram jenată, dar nu-mi simţeam ameninţată demnitatea.

— Încercam să intru prin efracţie în propriul apartament. M-am încuiat pe dinafară şi am lăsat înăuntru telefonul, poşeta, totul.

— N-ai o cheie de rezervă?

Am scuturat din cap.

— Nu. Am avut, dar mi s-a părut că-i o idee mai bună să i-o dat prietenei mele Ana, ca să o aibă la îndemână în caz de urgenţă.

A râs din nou. Nu am avut impresia că râdea de mine. Deşi probabil că mă înşelam.

— Am înţeles. Bun, şi acum ce facem? Dacă vrei, poţi să o

suni pe Ana chiar acum de pe telefonul meu. Sau putem merge să luăm prânzul şi să o suni după.

Am dat să-i răspund, dar nu m-a lăsat.

— OK, ştii ceva? Pot încerca să intru eu la tine în apartament. Asta dacă n-ai renunţat deja la idee.

— Crezi că poţi să-ţi treci piciorul peste balustradă? l-am întrebat în glumă, dar el vorbea serios.

— Sigur că pot.

— Nu, stai aşa, am glumit. Haide să mergem la masă.

Ben a dat să-şi scoată jacheta.

— Ba nu. Insist să mă laşi. Ar fi un act de bravură. Aş fi considerat un erou.

S-a apropiat de balustradă şi a calculat din ochi distanţa.

— E cam departe. Aveai de gând să sari?

Am dat din cap.

— Dar nu mă lua în seamă, sunt genul de persoană destul de neglijentă în privinţa propriei siguranţe. Şi incapabilă să aprecieze corect distanţele.

A mormăit ceva în semn de aprobare.

— OK, o să sar peste balustradă, dar mai întâi va trebui să îmi promiţi ceva.

— De acord. Ce anume?

— Că dacă o să cad şi o să mă rănesc, n-o să-i laşi s-o sune pe persoana mea de contact în caz de urgenţă.

Am izbucnit în râs.

— De ce?

— Pentru că este mama mea şi astăzi trebuia să iau prânzul cu ea, dar i-am dat ţeapă ca să ies cu tine.

— I-ai dat ţeapă mamei tale pentru mine?

— Vezi? Nu dă bine nici pentru tine, pentru că tu eşti cauza trădării. Deci ne-am înţeles?

Am aprobat ferm din cap.

— Ne-am înţeles.

I-am întins mâna. M-a privit drept în ochi şi a scuturat-o ostentativ, în timp ce un zâmbet jucăuş i se aşternea pe faţă.

— Gata, am pornit! a zis şi a sărit pur şi simplu, de parcă nu era nicio scofală, şi-a aruncat picioarele în faţă, s-a prins de

balustrada de la patio şi şi-a trecut picioarele peste.

— Până aici toate bune şi frumoase. Şi mai departe?

Eram îngrozită la ideea de a-i expune partea a doua a planului. Nu luasem în consideraţie felul în care avea să reacţioneze la treaba cu uşiţa pentru câini.

— O, hmmm! Păi, voiam să… Voiam să mă târăsc înăuntru prin uşiţa pentru câini, am mormăit.

S-a răsucit şi s-a uitat în jos. Am încercat să privesc uşiţa prin ochii lui şi mi-am dat seama că era chiar mai mică decât crezusem.

— Uşiţa asta?

Am încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Mda. Iartă-mă! Ar fi trebuit să-ţi spun despre uşă de la bun început.

— Nu cred că încap prin ea.

— Atunci ai putea să încerci să mă ajuţi să ajung eu la ea.

— Sigur. Sau aş putea să sar înapoi şi tu s-o suni pe prietena ta Ana.

— O! Sau aşa!

Deja opţiunea aceasta îmi ieşise din minte.

— În fine, din moment ce tot sunt aici, aş putea încerca.

S-a aplecat ca să se uite mai bine la uşiţă. Capul i-a încăput fără probleme prin deschizătură, apoi a început să se târască. Şi-a prins în uşă cămaşa, care i s-a ridicat până la piept. Aşa că i-am putut vedea abdomenul şi betelia de la chiloţi. Şi mi-am dat seama cât de atrasă eram de el din punct de vedere fizic şi cât de masculin era. Muşchii lui abdominali păreau solizi şi puternici. Avea spinarea bronzată şi bine definită. Braţele, flexate în timp ce înainta, păreau pline de forţă şi… capabile. Niciodată până atunci nu mă gândisem să mă las protejată de cineva, însă corpul lui Ben părea făcut pentru asta şi am constatat cu surprindere reacţia pe care ideea în sine o deştepta în mine. M-am gândit cum de-mi venise. Abia dacă îl cunoşteam pe acest bărbat şi iată-mă deja studiindu-l în timp ce pătrundea la mine în apartament. Într-un târziu şi-a strecurat umerii prin deschizătură şi i-am auzit mormăielile înăbuşite: „Cred că se poate” şi „Au”! Fundul i-a dispărut înăuntru, urmat

de picioare. M-am dus la uşa de la intrare, iar el a deschis-o larg, radios, stând cu braţele în lături. M-am simţit demodată şi convenţională, o domniţă la ananghie salvată de cavalerul cel vânjos. Mi-am zis că femeilor cărora le plăceau chestiile astea erau nişte toante, dar în acelaşi timp, pentru o clipă, am simţit că Ben este eroul meu.

— Intră! m-a invitat el.

Era o imagine inversată atât de suprarealistă a modului în care îmi închipuisem debutul întâlnirii noastre, încât nu mi-am putut stăpâni starea de exaltare. Fără a şti ce avea să urmeze.

Am intrat şi Ben s-a apucat să studieze apartamentul.

— E chiar drăguţ, a spus. Cu ce te ocupi?

— Aceste două propoziţii rostite una după alta înseamnă de fapt „Cât câştigi?", am spus eu.

Nu eram sarcastică, sau cel puţin nu aveam impresia că sunt. Îl tachinam doar, iar el m-a tachinat la rândul lui.

— Păi, îmi e greu să îmi imaginez că o femeie îşi poate permite un asemenea apartament din leafa ei.

I-am aruncat o privire plină de indignare prefăcută şi mi-a răspuns la fel.

— Sunt bibliotecară.

— Am înţeles. Deci o duci bine. Grozav. Caut o *baby mama,* aşa că se potriveşte de minune.

— O *baby mama*?

— Scuze. Nu o *baby mama.* Cum se cheamă o femeie care întreţine un bărbat?

— *Sugar mama.*

A părut uşor stânjenit, ceea ce mi s-a părut fermecător. Până în acel moment păruse să deţină controlul total şi a-l vedea într-o ipostază de oarecare vulnerabilitate era un lucru… înălţător.

— Da, *sugar mama,* asta am vrut să spun. Şi *baby mama* ce înseamnă?

— Înseamnă o femeie care nu e căsătorită cu tatăl copilului ei.

— A, nu. Nu asta caut.

— Nu sunt deloc convinsă că ar căuta cineva aşa ceva.

— Exact. Deşi unii bărbaţi asta fac. Îşi caută femei care să îi

întreţină. Aşa că ai grijă!

— Bine, o să am.

— Mergem?

— Da. Aşteaptă un pic, să-mi iau…

— Cheile.

— Voiam să zic poşeta. Dar ai dreptate. Cheile! Cât pe ce să le uit din nou!

Le-am înhăţat de pe blatul din bucătărie, dar Ben mi le-a luat din mână cu delicateţe.

— Mă ocup eu de chei, a zis.

Am dat din cap.

— Dacă tu crezi că aşa e mai bine…

IUNIE

Mă trezesc în mod repetat la lumea urâtă, dezgustătoare de afară şi de fiecare dată închid ochii strâns când îmi amintesc cine sunt. Într-un final mă dau jos din pat pe la prânz, nu pentru că m-aş simţi în stare să fac faţă zilei, ci pentru că nu mai am puterea să înfrunt noaptea.

Intru în camera de zi.

— Bună dimineaţa, zice Ana când mă vede. Stă aşezată pe canapea şi mă prinde de mână. Cu ce te-aş putea ajuta?

Mă uit în ochii ei şi-i spun adevărul.

— Nu poţi să faci nimic. Nimic din ceea ce ai putea face nu mi-ar uşura situaţia.

— Ştiu asta, îmi răspunde ea. Dar trebuie să fie ceva ce pot face ca să…

Ochii i se umplu de lacrimi. Clatin din cap. Nu ştiu ce să îi spun. Nu vreau să-şi piardă vremea ca să mă facă să mă simt mai bine. Nu mă pot gândi decât la ceea ce se întâmplă acum, în prezent. Nici măcar la ce va fi diseară. Nu ştiu cum. Mă voi descurca în următoarele câteva minute, şi cu atât mai puţin peste câteva ore. Şi nu mă pot gândi la nimic ce ar putea face oricine pentru ca aceste minute să treacă mai uşor. Orice ar face Ana, oricât de blând s-ar purta cu mine şi ar strânge prin casă şi chiar dacă aş face un duş, aş alerga afară din casă goală puşcă, dacă aş da pe gât toate băuturile din apartament, nu ar conta, Ben tot nu ar fi aici, cu mine. Ben nu va mai fi niciodată lângă mine. Dintr-odată simt că nu voi izbuti să trec peste ziua asta şi că dacă Ana nu rămâne aici, ca să aibă grijă de mine, voi fi un om pierdut.

Mă aşez lângă ea.

— Poţi să rămâi aici. Să stai pe aproape. Nu zic că îmi va fi mai bine, dar cred că îmi va da un pic de încredere. Atâta tot, să stai pe aproape.

Sunt mult prea afectată ca să plâng. Faţa şi corpul îmi sunt atât de mistuite de spaimă, încât nu mai pot produce nimic altceva.

— Sigur că da. Rămân aici, cu tine. Sunt aici şi nu o să plec. Mă ia pe după umeri şi mă strânge. Poate c-ar trebui să mănânci ceva, îmi spune.

— Nu mi-e foame, îi răspund. Nu cred că-mi va mai fi foame vreodată. Cum te simţi atunci când ţi-e foame? Nici nu-mi mai amintesc.

— Ştiu că nu ţi-e foame, dar tot trebuie să mănânci ceva, spune Ana. Dacă ar fi să îţi doreşti ceva cel mai mult pe lumea asta, ce ţi-ar plăcea? Nu te gândi acum la sănătate sau la bani, doar la ceea ce ţi-ar plăcea cel mai mult să mănânci.

În mod normal, dacă cineva mi-ar pune o asemenea întrebare, i-aş răspunde că un Big Mac e ceea ce îmi place cel mai mult. Întotdeauna mi-a plăcut Big Mac, cel mai mare depozitar de cartofi prăjiţi pe care îl oferă McDonald's, urmat de un morman de ciocolăţele Reese's cu unt de arahide. Cerul gurii mele nu a fost niciodată antrenat pentru a aprecia savoarea mâncărurilor fine. Niciodată nu mi s-a făcut poftă de sushi sau de un pahar bun de Chardonnay. Mi-e poftă de cartofi prăjiţi şi coca-cola. Deşi în clipa asta un Big Mac ar fi echivalent pentru mine cu un pistol de împuşcat cuie. Probabilitatea de a muşca din amândouă e la fel de mare.

— Nu, nu vreau nimic. Nu cred c-aş fi în stare să înghit ceva.

— Poate nişte supă?

— Nu vreau supă.

— Dar trebuie să mănânci ceva astăzi. Promite-mi că vei mânca ceva astăzi.

— Promit, îi spun.

Cu toate că ştiu că n-o s-o fac. Mint. N-am nici cea mai mică intenţie să-mi respect promisiunea. Şi oricum, care-i treaba cu promisiunile astea? Cum am putea să ne aşteptăm ca oamenii să îşi respecte cuvântul dat atâta timp cât lumea din jurul nostru este atât de arbitrară, de nedemnă de încredere, de insensibilă?

— Ar trebui să ajungi la firma de pompe funebre astăzi, spune Ana. Vrei să îi sun acum?

O aud şi încuviinţez din cap. E tot ce pot face, şi asta şi fac.

Ana îşi ia telefonul şi sună la firma de pompe funebre. Din

câte se pare, ar fi trebuit să iau legătura cu ei încă de ieri. O aud pe recepţioneră cum zice ceva despre o „întârziere”. Ana nu îndrăzneşte să îmi împărtăşească informaţia, dar îmi dau seama din tonul cu care vorbeşte că indivizii îi fac viaţa amară. Să-i văd cum îmi vor face faţă mie! Să-i văd numai! Voi fi mai mult decât fericită să zbier la un grup de oameni care profită de pe urma tragediilor celorlalţi.

Ana mă duce cu maşina la firmă şi parchează în stradă, în faţa clădirii. La subsol există o parcare, dar costă 2,50 dolari pentru fiecare cincisprezece minute, chestie care mi se pare pur şi simplu absurdă. Refuz să îi încurajez pe nenorociţii ăştia îmbuibaţi prin folosirea serviciilor lor. Apropo, asta e o treabă care nu are nimic de-a face cu suferinţa prin care trec acum. Dintotdeauna i-am urât pe cei care încearcă să te extorcheze. Pe panou scrie că parcarea e gratuită dacă tichetul este validat de Wright Sons Funeral Home, dar tot mi se pare o treabă ordinară. „Da, am dori să fie îmbălsămat. Şi dacă nu vă supăraţi, îmi validaţi şi mie tichetul de parcare?”

Ana găseşte relativ uşor un loc de parcare pe stradă. Mă uit în oglinda laterală din dreptul pasagerului şi văd că am ochii roşii şi injectaţi. Şi pete roz pe obraji. Genele îmi sunt lipite şi lucesc. Ana îmi întinde ochelarii ei de soare mari, cu lentile întunecate. Mi-i pun şi ies din maşină. Arunc o ultimă privire în oglinda laterală din dreptul ei şi, îmbrăcată cum sunt ca pentru o întâlnire de afaceri şi cu ochelarii mari de soare care îmi acoperă faţa, mă simt de parcă aş fi Jackie Kennedy. Poate că orice femeie îşi doreşte la un moment dat să fie Jackie Kennedy însă Prima Doamnă Jackie Kennedy sau Jackie Kennedy Onassis. Şi nu acea Jackie Kennedy cu care semăn eu.

Ana se duce în fugă spre parcometru şi începe să scotocească în poşetă după fise. Nu găseşte.

— Rahat! N-am nicio fisă la mine. Ia-o tu înainte. Rezolv treaba asta şi vin şi eu, zice.

— Nu, spun deschizând poşeta. Am eu fise, adaug şi apoi bag fisele în aparat. În plus, nu cred că pot să mă descurc fără tine.

După care încep din nou să plâng şi să mă smiorcăi, cu lacrimile alunecându-mi pe faţă, vizibile numai după ce au

trecut de ochelarii cu lentile uriaşe.

IANUARIE

Am urcat în maşina lui Ben şi el m-a întrebat dacă sunt pregătită pentru o aventură. I-am răspuns că da.

— O aventură în toată puterea cuvântului, m-a prevenit el.

— Sunt pregătită!

— Şi dacă aventura asta te va duce pe un drum afară din oraş până la un restaurant aflat la o oră distanţă?

— Atâta timp cât tu eşti cel care conduce, nu am nimic împotrivă, am replicat. Deşi sunt un pic nedumerită: ce restaurant merită să faci un drum de o oră?

— O să vezi, a zis Ben pornind motorul.

— Eşti foarte misterios, am remarcat.

Nu mi-a dat atenţie. S-a întins şi a dat drumul la radio.

— Te fac responsabilă de muzică şi de orientarea în teren, dacă va fi cazul.

— Foarte bine, am spus şi am dat imediat pe NPR[{2}].

În timp ce vocile monotone umpleau aerul, l-am văzut pe Ben cum clatină din cap.

— Deci eşti printre aceia? m-a întrebat el zâmbind.

— Da, sunt printre aceia, am recunoscut fără să simt nevoia să-mi cer scuze.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Imposibil ca o fată aşa drăguţă ca tine să n-aibă un cusur.

— Nu-ţi plac emisiunile de dezbateri?

— Ba da. În sensul în care îmi plac şi programările la doctor. Servesc unui scop, dar nu sunt prea amuzante.

Am izbucnit în râs şi Ben s-a uitat la mine. A prelungit momentul un pic prea mult, punându-ne în pericol.

— Hei, uită-te la drum, Casanova! l-am apostrofat eu.

Ce mi-o fi venit cu Casanova? Parcă eram tata.

Ben şi-a întors imediat ochii spre şosea.

— Scuze! Siguranţa înainte de toate.

Când am intrat pe autostradă, a închis radioul.

— Gata, ajunge cu informaţiile despre trafic, m-a anunţat el. De acum încolo ne vom întreţine în stilul vechi.

— În stilul vechi?

— Da. Făcând conversaţie.

— OK. Conversaţie să fie.

— Hai să o luăm cu începutul. De când eşti în L.A.?

— De cinci ani. M-am mutat aici imediat după colegiu. Dar tu?

— De nouă. Eu m-am mutat în L.A. ca să merg la colegiu. Se pare că am terminat şcoala în acelaşi an. Tu la ce colegiu ai fost?

— Ithaca. Amândoi părinţii mei s-au dus la Cornell şi la îndemnul lor am făcut un tur al campusului, însă Ithaca mi s-a părut mai potrivit. Iniţial m-am pregătit pentru medicină, dar n-a durat decât două luni până să-mi dau seama că n-am nicio dorinţă să devin doctor.

— Dar de ce te-ai gândit în primul rând la medicină?

Accelerase pe autostradă şi şofatul nu îi mai solicita acum întreaga atenţie.

— Amândoi părinţii sunt doctori. Mama este şefă de personal la spitalul din oraşul meu, iar tata e neurochirurg, tot acolo.

— Neurochirurg? O, asta e foarte intimidant, a remarcat Ben.

— Da, tata e un tip intimidant. Nici cu mama nu mi-e ruşine. Au fost amândoi supăraţi pe mine când mi-am schimbat specializarea principală la colegiu.

— A, am înţeles, sunt genul acela de familie… care face presiuni asupra copiilor. Părinţi cu realizări profesionale de excepţie.

— Exact, cu realizări de excepţie. Problema mea e că nu sunt ca ei. Eu nu trăiesc ca să muncesc, ci muncesc ca să trăiesc. După ce îmi fac cele patruzeci de ore de muncă pe săptămână îmi văd de viaţa mea.

— Şi asta nu le prea convine.

Am ridicat din umeri.

— Pentru ei viaţa înseamnă muncă. Nu bucurie. Nu râs. Şi cred că nici iubire. E numai muncă. Pentru tata am impresia că salvarea unor vieţi contează mai puţin decât mândria de a fi printre cei mai buni într-un domeniu în permanentă dezvoltare şi schimbare. La ei cred că totul se reduce la ideea de progres.

În timp ce a fi bibliotecară nu înseamnă a fi în primele rânduri ale progresului. Oricum, prea mult n-au ce să facă: N-au fost genul de părinţi prea implicaţi, cred că înţelegi ce vreau să spun. Aşa că presupun că atunci când m-am decis să-mi schimb specializarea la colegiu, a fost un moment de… a fost o ruptură. Nu mai aveau de ce să pretindă că mă înţeleg, iar eu nu mai aveam motive să mă prefac că vreau să le calc pe urme.

Nu mai povestisem nimănui toate astea. Dar faţă de Ben nu vedeam de ce ar fi trebuit să am secrete. Când am încheiat confesiunea m-am simţit într-un fel stânjenită. Mi-am dat seama cât de vulnerabilă eram. M-am întors cu faţa spre geam. Traficul din direcţia opusă curgea neobosit şi totuşi noi străbăteam în goană oraşul.

— E foarte trist, a spus.

— Da şi nu. Nu am fost niciodată foarte apropiată de părinţi. Dar ei sunt fericiţi în felul lor, iar eu sunt fericită în felul meu. Şi cred că ăsta este lucrul cel mai important.

A dat din cap.

— Ai perfectă dreptate. E o constatare inteligentă şi corectă.

Am râs.

— Dar tu? Cum sunt părinţii tăi?

A suflat aerul din plămâni, dar şi-a păstrat privirea înainte. Când a vorbit, a făcut-o pe un ton sobru.

— Tata a murit în urmă cu trei ani.

— O, Doamne, îmi pare foarte rău.

— Mersi. Mi-a aruncat o privire scurtă, după care şi-a fixat ochii asupra şoselei. Apoi a reluat: Ştii, a murit de cancer, a fost o bătălie lungă, aşa că ne aşteptam, eram pregătiţi.

— Nu ştiu dacă asta e de bine sau de rău.

A lăsat să-i scape un mic oftat.

— Nici eu nu ştiu. Oricum, mama e bine. Mă rog, atât de bine pe cât poate fi cineva care şi-a pierdut omul iubit.

— Nici nu pot să-mi imaginez.

— Da, nici eu. Mi-am pierdut tatăl, aşa că ştiu cât de greu mi-a fost, dar nu îmi pot imagina cum e atunci când îţi pierzi cel mai bun prieten, sufletul-pereche. Mama insistă că e bine, dar îmi fac griji pentru ea.

— Sunt convinsă. Ai fraţi sau surori?

A clătinat din cap.

— Dar tu?

— Nici eu.

Rareori avusesem ocazia să cunosc copii unici. Şi îmi făcea plăcere să aflu că Ben era aşa. Atunci când îi spuneam cuiva că sunt singură la părinţi, mă simţeam fie compătimită pentru că nu am fraţi, fie considerată răsfăţată, chiar dacă nu era deloc aşa.

— Grozav! Doi copii singuri la părinţi! Am ştiut eu de ce te plac, a zis el.

Am bătut cuba, Ben ţinându-şi cealaltă mână pe volan.

— Şi nu vrei să-mi dai niciun indiciu despre locul unde mergem? l-am întrebat în timp ce trecea de pe o autostradă pe alta.

— E un local mexican.

Asta e tot ce am putut scoate de la el.

După două partide de „20 de întrebări”[{3}] şi una de „Spionez”[{4}], am ajuns în fine la destinaţie. Şi anume o cocioabă. În sensul cel mai pur al cuvântului. O cocioabă pe nume Cactus Tacos aflată în mijlocul drumului. Eram dezamăgită, dar faţa lui Ben s-a luminat la vederea ei.

— Am ajuns! m-a anunţat în timp ce-şi desfăcea centura de siguranţă şi deschidea portiera.

Mi-am luat lucrurile şi el a dat ocol maşinii. Mi-a deschis portiera înainte să apuc eu să o fac.

— Mersi frumos, domnule, am rostit eu tare ca să acopăr clinchetul care ne prevenea că portiera trebuia închisă.

— Cu plăcere.

Am ieşit din maşină şi am rămas în picioare, lângă el.

— Deci ăsta e locul ăla formidabil, nu-i aşa? am spus.

Ben a închis portiera şi clinchetul a încetat.

— Ştiu că n-arată prea grozav. Dar ai spus că eşti pregătită de o aventură şi ăştia sunt, crede-mă, cei mai buni *tacos* pe care i-am mâncat la viaţa mea. Spune-mi, îţi place *horchata*?

— Ce-i aia?

— E lapte de orez cu scorţişoară. Trebuie să încerci, crede-

mă.

În timp ce ne îndreptam spre standul cu *tacos,* m-a cuprins de talie şi m-a condus cu blândeţe. M-am simţit aşa de bine şi totul mi s-a părut aşa de firesc, încât mi-a venit să mă răsucesc şi să mă arunc în braţele lui. Să îl ating mai mult şi cu mai multe părţi din corpul meu. În schimb, m-am oprit şi m-am holbat la meniul afişat.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, a zis Ben, punându-şi mâna pe umărul meu, o să comand eu pentru tine. Respect întru totul dreptul tău de a comanda singură. Numai că eu am fost aici de multe, multe ori şi ştiu pe dinafară meniul.

— Eşti invitatul meu, am răspuns.

— Ce-ţi place? Pui, vită, porc?

— Nu-mi place porcul.

— *Nu-ţi place porcul?* a spus el mirat. Hei, glumesc. Nici mie nu-mi place. Bun! a adăugat, frecându-şi mâinile nerăbdător. *Perdón?* s-a adresat el bărbatului din spatele tejghelei. *Quería cuatro tacos tinga de pollo y cuatro tacos carne asada, por favor? Queso extra en todos. Ah, y dos horchatas, por favor.* {5}

Omul i-a arătat paharul de *horchata,* ca să vadă cât de mare era, cu aerul că îl întreabă „Eşti sigur că vrei să comanzi două?", la care Ben a dat din cap:

— *Sí, sí, lo sé. Dos. Por favor.* {6}

Nu ştiu exact de ce în clipa aceea Ben mi s-a părut atât de irezistibil. Nu ştiu dacă din pricină că părea un aşa bun cunoscător a ceva de care eu, una, nu aveam habar (limba spaniolă), ori fiindcă orice bărbat care vorbea o limbă străină era sexy pentru mine (lucru la fel de adevărat). Chiar nu ştiu. Ştiu doar că în timp ce stăteam acolo, total incapabilă să înţeleg conversaţia, mi-am zis că Ben Ross este cel mai sexy bărbat pe care îl întâlnisem vreodată. Era atât de sigur pe sine, atât de convins că totul va fi bine. Da, asta era, încrederea în sine. Discutase în spaniolă cu tipul de la standul cu *tacos* de parcă nu şi-ar fi pus problema că spaniola pe care o vorbea îl făcea să pară un idiot. Şi tocmai de aceea nu părea ridicol.

— Uau! am exclamat în timp ce-mi întindea paharul cu *horchata.* Impresionant!

— Îţi jur că mai mult decât atât nu prea ştiu în spaniolă, a spus, apoi a desfăcut un pai şi l-a vârât în pahar. Dar aş minţi dacă n-aş recunoaşte că am sperat să te impresionez.

— Ei bine, ai reuşit.

Am luat o sorbitură. *Horchata* era dulce şi rece, cremoasă, dar uşor de băut cu înghiţituri mari.

— Uau, e nemaipomenită!

Ben a zâmbit şi a sorbit din paharul lui.

— Cum mă descurc până acum? m-a întrebat.

— De minune, i-am răspuns.

Adevărul e că mă simţeam copleşită. Trecuse atât de mult timp de când îmi plăcuse un bărbat, încât uitasem cât de incitant putea fi.

Când *tacos* au fost gata, Ben le-a luat de la stand. Erau împachetate în cutii din carton cu pătrăţele albe şi roşii. Le-a înşfăcat pe toate, ţinându-le în echilibru pe antebraţe şi în mâini.

La Cactus Tacos nu existau mese, aşa că mi-a propus să mâncăm aşezaţi pe capota maşinii.

— O să fac mizerie cu mâncarea asta. O să împrăştii sosul *pico degallo* peste tot pe maşină.

— E o Honda veche de zece ani, aşa că nu prea îmi fac griji pentru ea.

— OK. Dar cred că ar trebui să te previn că sunt o fiinţă neîndemânatică şi că fac multă mizerie atunci când mănânc.

— Plus că ai obiceiul să-ţi uiţi cheile în casă.

— A, da, uit tot felul de lucruri.

— Nu mă deranjează.

Am stat cocoţaţi pe capotă şi am discutat despre slujbele noastre şi dacă ne plăcea Los Angelesul şi, aşa cum anticipasem, am vărsat grăsime din *taco* pe tamponul maşinii. Ben s-a mulţumit să-mi zâmbească. Ana m-a sunat în timp ce mă prefăceam că încerc să curăţ murdăria şi am trecut-o pe voice mail. Ne-am continuat discuţia mult timp după ce am terminat de mâncat.

Într-un târziu, Ben m-a întrebat dacă aveam chef de desert.

— Ai în minte un alt loc? l-am întrebat eu.

— Nu, a răspuns el. M-am gândit că desertul trebuie să rămână la alegerea doamnei.

— Oh.

Mă pusese în încurcătură. N-aveam nici cea mai vagă idee unde eram şi ce se afla în jur.

— Ştii ceva, am spus, eşti gata pentru o altă aventură?

— Absolut! m-a asigurat el şi a sărit de pe capotă, întinzându-mi mâna ca să mă sprijin. Încotro?

— Ce-ai zice de East L.A.? am rostit eu încetişor.

Deşi nu cunoşteam cu precizie în ce loc ne aflam, ştiam că eram la mai mult de o oră distanţă de apartamentul meu şi că East L. A. se situa la cel puţin treizeci de minute de el, în direcţia opusă.

— Către East L.A. Atunci, inimoasa mea doamnă.

M-a ajutat să sar de pe capotă şi mi-a deschis portiera.

— Eşti un gentleman, am spus şi m-am pregătit să mă aşez pe scaunul pasagerului.

— Aşteaptă, a zis. M-a prins pe după mijloc şi m-a tras spre el. E bine aşa?

Mi-am înălţat faţa spre el. I-am adulmecat respiraţia. Emana un miros de coriandru şi ceapă, ceva dulceag cumva. Inima a început să-mi bată cu mai mare putere în piept.

— Mda, am răspuns. E bine.

— Aş vrea să te sărut, a spus el. Dar vreau mai întâi să mă asigur că nu te deranjează faptul că omul de la standul cu *tacos* se uită la noi.

I-am zâmbit şi m-am uitat peste umărul lui. Omul de la standul cu *tacos* se holba la noi. În fapt, mă simţeam un pic jenată. Dar nu atât cât să renunţ, ci doar ca totul să îmi pară şi mai incitant.

— Dă-i drumul, l-am încurajat eu.

Şi asta a făcut. M-a sărutat şi în timp ce mă împingea cu spatele lipit de maşină, corpul meu s-a arcuit înspre el. Braţele mele şi-au croit drum de o parte şi de alta a gâtului lui şi mâinile mele i-au mângâiat ţepii de pe ceafă. Avea părul moale şi catifelat la atingere. M-a împins şi mai tare cu pieptul şi trunchiul.

S-a retras, iar eu am aruncat o privire ruşinată către omul de la standul cu *tacos*. Se zgâia în continuare la noi. Ben mi-a surprins privirea şi s-a uitat în spate. Omul de la standul cu *tacos* şi-a întors ochii şi Ben a izbucnit într-un râs conspirativ.

— Cred că ar trebui să plecăm acum, am zis.

— Ţi-am spus eu că o să te simţi jenată, mi-a răspuns în timp ce dădea ocol în fugă maşinii.

De cum am intrat pe autostradă, i-am trimis un mesaj Anei, anunţând-o că aveam să o sun a doua zi. Mi-a răspuns întrebându-mă ce Dumnezeu se întâmplase de nu puteam să vorbesc cu ea la telefon. I-am mărturisit adevărul.

„Sunt la o întâlnire şi va dura toată ziua. Lucrurile decurg foarte bine şi te sun mâine."

Ana a încercat să mă sune din nou, dar am băgat iar căsuţa vocală. Anei i se părea un pic ciudat că aveam o întâlnire. Ne văzuserăm în dimineaţa anterioară şi luaserăm micul dejun împreună, iar eu nu menţionasem că aş fi avut o întâlnire, şi cu atât mai puţin una de o zi întreagă.

Am ajuns în zona cu trafic intens. Opririle şi pornirile repetate îi scoteau din minţi pe cei aflaţi în maşini din cauza transpiraţiei şi oboselii. Stăteam blocaţi de douăzeci de minute pe aceeaşi porţiune de şosea când Ben mi-a pus întrebarea pe care încercasem până atunci cu succes s-o evit.

— La ce oră se închide locul acela misterios al tău?

— Ăăă… m-am bâlbâit eu încurcată de perspectiva de a recunoaşte în faţa lui că aproape sigur nu vom ajunge la timp.

— Nu mai e mult până închid, nu-i aşa? a întrebat Ben

— Nu. Închid la şase. Peste o jumătate de oră. Nu e musai să mergem acum. Putem să mergem altă dată.

Chestia cu „altă dată" mi-a ieşit pe gură pe negândite. Nu aş fi vrut să recunosc că voiam să ne mai întâlnim. Ce vreau să zic e că în mintea mea era deja clară ideea că ne vom revedea, însă, pe de altă parte, voiam să păstrez o brumă de mister. Nu voiam să-mi arăt încă toate cărţile. M-am înroşit un pic.

Ben a zâmbit. Şi-a dat seama ce gândeam şi nu a insistat. A primit complimentul fără a face comentarii.

— Vreau totuşi să ai parte de ceea ce-ţi doreşti, indiferent ce

ar fi.

— *Gelato,* am mormăit eu.

— *Gelato*? a repetat el incredul. Gonim prin oraş pentru un *gelato?*

L-am pocnit uşor cu mâna peste piept.

— Hei! Ai acceptat noua aventură. Şi fac acolo un *gelato* foarte bun.

— Te tachinam. Mă dau în vânt după *gelato.* Fie ce-o fi, asta vom mânca.

Coada a înaintat un pic şi Ben a virat intrând cu maşina pe acostament, a depăşit restul maşinilor şi s-a înscris pe banda de ieşire de pe autostradă.

— Uau! Dar ştiu că te pricepi! am exclamat.

— A fost o manevră de şofer nesimţit, a răspuns el. Însă situaţia o cere.

A accelerat pe străzile lăturalnice şi a trecut pe galben la semafoare. A împrăştiat câţiva pietoni şi i-a claxonat, pentru ca apoi, trecând pe lângă ei, să-şi ceară scuze. L-am ghidat prin pasaje nefamiliare, am traversat alei şi străduţe de care nu auzise şi într-un final, când am parcat în faţa gelateriei Scoops, era 6:01 p.m. Ben a alergat spre uşă chiar în momentul când era încuiată.

A bătut politicos.

— Vă rog… puteţi deschide o clipă?

O tânără coreeană a venit la uşă şi a arătat spre afişul „închis" atârnat. A clătinat din cap.

Ben şi-a împreunat mâinile ca într-o rugăciune şi fata a ridicat din umeri.

— Elsie, fă-mi, te rog, o favoare.

— Hmm? am spus eu.

Stăteam retrasă pe trotuar.

— Vrei să te întorci cu spatele la mine?

— Poftim?

— O să cad în genunchi în faţa fetei ăsteia, ca s-o implor să deschidă uşa, şi nu vreau să mă vezi aşa. Vreau să te gândeşti la mine ca la un bărbat puternic, viril, sigur pe sine.

Am izbucnit în râs şi el a continuat să se uite ţintă la mine.

— Dumnezeule, tu vorbeşti serios, am spus râzând şi resemnându-mă să mă întorc cu spatele.

Am privit de-a lungul străzii principale. Am văzut maşinile care se opreau la lumina roşie a semaforului şi cicliştii care accelerau pe lângă ele. Am văzut un cuplu ce se plimba pe stradă împingând un cărucior de copil. Peste puţin timp am auzit zgomot de uşă care se deschide şi am dat să mă răsucesc.

— Aşteaptă! l-am auzit pe Ben spunând. Nu te mişca încă.

M-am conformat.

După două minute uşa s-a trântit din nou şi Ben a apărut în faţa mea. Ţinea în mâini două cupe cu *gelato,* ambele cafeniu-deschis şi cu linguriţe în nuanţe strălucitoare înfipte în ele.

— Cum ai reuşit? l-am întrebat în timp ce-mi luam îngheţata din mâna lui.

Mi-a aruncat un zâmbet.

— Am metodele mele.

— Nu, serios.

— Serios? Am mituit-o.

— Ai mituit-o? am repetat eu şocată.

Până atunci nu mai avusesem de-a face cu nimeni care să fi mituit pe cineva.

— Ei bine, află că i-am spus aşa: „Dacă îmi dai două cupe de *gelato,* din oricare aromă mai ai, o să primeşti de la mine douăzeci de dolari în plus.” Deci dacă asta înseamnă că am mituit-o, atunci da, asta am făcut.

— Mda, aşa aş zice, că ai mituit-o.

— Sunt un tip corupt, a zis Ben. Sper să mă ierţi pentru asta.

M-am holbat la el preţ de o clipă.

— Să te iert? Glumeşti? Nimeni nu a dat mită cuiva de dragul meu!

A izbucnit în râs.

— Faci mişto de mine.

— Nu, am replicat eu. Vorbesc cât se poate de serios. Sunt foarte flatată.

— O! a exclamat el rânjind, apoi a scos un hohot de râs. Grozav! A gustat din *gelato* şi s-a strâmbat imediat. E cafea, a spus în timp ce se grăbea spre coşul de gunoi pentru a scuipa în

el.

— Nu-ţi place cafeaua?

— Cafeaua e pentru mine la fel ca o vizită la doctor sau NPR-ul, a răspuns el.

I-am luat cupa de *gelato* din mână şi am ţinut-o în căuşul palmei în timp ce mă înfruptam din propria îngheţată.

— Ei, cu atât mai bine. Rămâne mai multă îngheţată pentru mine, am spus.

Ne-am întors la maşină şi niciunul dintre noi nu ştia ce să facă în continuare.

— Ziua nu trebuie să se sfârşească aici, am spus. Nu-i aşa?

— Mă bucur că suntem de aceeaşi părere. Deci, încotro?

— N-am idee. Nu prea îmi mai e foame…

— Ce-ar fi să ne întoarcem la tine în apartament? a propus Ben. Promit să-mi ţin mâinile acasă.

Am lăsat propunerea să plutească pentru un moment în aer.

— Ce e rău în a nu-ţi ţine mâinile acasă? l-am tachinat eu.

Ben nu a răspuns; s-a mulţumit să dea maşina cu spatele, după care a pornit în viteză.

Când am ajuns la mine acasă, Ben a scos cheile apartamentului din buzunarul său. Am pornit să urcăm treptele spre uşa de intrare, dar pe la mijlocul scării şi-a dat seama că uitase ceva. A alergat înapoi la maşină şi a băgat fise în parcometru. După care s-a repezit în sus pe scară către mine şi a descuiat uşa. Odată intrat, a aşezat cu băgare de seamă cheile pe măsuţa de lângă uşă.

— Uite, ţi le-am pus aici, la îndemână, a zis. E un loc bun, nu? O să-l ţii minte?

— Da. Vrei ceva de băut?

— Sigur. Ce ai?

— Apă. Ar fi trebuit să te întreb: „Nu vrei nişte apă?”

A râs şi s-a aşezat pe canapea. Am înşfăcat două pahare şi m-am dus la frigider ca să le umplu şi atunci am descoperit sticla mare de şampanie stând acolo, rece ca gheaţa, uitată din ajunul Anului Nou.

— Am şampanie! am exclamat, scoţând sticla din frigider. Am intrat cu ea în camera de zi şi am fluturat-o prin faţa lui

Ben. Ce zici de nişte bule? l-am întrebat.

A râs din nou.

— Bună idee! Hai să vedem ce-i cu bulele astea.

Ne-am repezit amândoi la bucătărie ca să ne luăm pahare de vin. Am încercat mai întâi eu să deschid sticla, dar nu am reuşit, aşa că Ben a intervenit şi a rezolvat situaţia. Şampania ne-a împroşcat feţele, dar niciunuia dintre noi nu i-a păsat. Ben a turnat-o în pahare, apoi ne-am aşezat pe canapea.

Atmosfera a fost încordată preţ de un minut. Am rămas acolo în tăcere. Am sorbit un pic prea mult din pahar, holbându-mă la bulele aurii. De ce deveniserăm dintr-odată atât de stânjeniţi? m-am întrebat. Nu prea ştiam răspunsul. M-am ridicat pentru un minut şi am simţit în cap vâjâitul dat de alcool.

— Mă întorc imediat, am spus. Mă duc să…

Să ce? Şi unde voiam să mă duc? Habar n-aveam.

Ben m-a luat de mână şi m-a privit. S-a uitat lung în ochii mei, rugător. Şi într-o clipă m-am aruncat în braţele lui, înlănţuindu-i mijlocul cu picioarele. L-am sărutat. Mi-am plimbat palmele pe umerii lui. M-a prins de şolduri. I-am simţit atingerea prin ţesătura blugilor. M-a strâns tare în timp ce mă săruta şi şi-a trecut mâinile peste spatele şi prin părul meu. Voia cu disperare să mă sărute. În timp ce ne mişcam capetele şi mâinile la unison, corpul meu a început să tânjească să fie atins peste tot.

— Te plac, a şoptit el cu răsuflarea tăiată.

Am râs.

— Se vede.

— Nu, a zis, îndepărtându-şi o clipă faţa de a mea pentru a mă privi în ochi cu toată seriozitatea. Vreau să spun că te plac cu adevărat.

Mai avusesem de-a face şi înainte cu băieţi care îmi spuseseră că mă plac. Mi-o spuseseră când eram în clasa a opta şi apoi la liceu. Mi-o mărturisiseră la beţie, la câte o petrecere. Unul mi se confesase în sala de mese, la colegiu. Unii din ei se uitaseră în pământ atunci când îşi mormăiseră declaraţia. Alţii se bâlbâiseră. De fiecare dată răspunsesem că şi eu îi plac. Şi abia acum realizam că de fiecare dată minţisem.

Niciun bărbat nu mă făcuse să mă simt atât de admirată şi nici eu nu admirasem vreun bărbat atât de tare. Ce făcuse Ben în doar câteva ore de ajunsesem să îl plac aşa de mult? N-aveam idee. Însă atunci când mi-a spus că mă place, am fost convinsă că e adevărat. Şi când vorbele acelea i-au ieşit din gură, am simţit că le aşteptam de o viaţă.

— Şi eu te plac, am rostit şi l-am sărutat din nou.

M-a strâns la piept. Mi-a încolăcit mijlocul cu braţele şi m-a tras spre el, micşorând mica distanţă ce ne despărţea. M-a sărutat pe urechi, pe bărbie, trimiţându-mi fiori pe şira spinării. Mi s-a părut că îmbrăţişarea a durat ore întregi. Într-un final m-am ridicat în picioare. Aveam o crampă în şold.

M-am uitat la ceas şi am văzut că trecuse de ora 8.

— Uau, am zis. A trecut… timpul a trecut… aşa de repede.

— Ţi-e foame? m-a întrebat Ben.

— Mda, am dat eu din cap.

Mi se făcuse într-adevăr foame.

— Bun. Ce să facem? Să ieşim în oraş? Să gătim aici? Să comandăm ceva de mâncare?

— Pizza nu intră în discuţie. Asta am mâncat amândoi aseară.

De fapt nu mâncaserăm împreună, dar eram conştientă că aluzia mea asta însemna. Şi mi-a făcut plăcere să o spun. Mi-a plăcut că suna ca şi cum aş fi fost iubita lui Ben, deşi era o nebunie. Eram pe cale de a comanda prosoape cu monograma noastră când abia ne cunoscuserăm.

— Da. Bun, atunci fie comandăm mâncare chinezească, fie gătim ceva în casă, în funcţie de ce găsim prin frigider, a spus Ben şi a făcut un gest în direcţia bucătăriei. Pot să arunc o privire?

M-am ridicat şi l-am condus.

— Eşti invitatul meu!

Am intrat în bucătărie şi ne-am oprit în faţa frigiderului. Ben a rămas în spate, cu braţele petrecute pe după mijlocul meu şi faţa îngropată în gâtul meu. I-am arătat ce aveam în frigider, adică nu mare lucru, cu toate că, dacă măcar unul dintre noi s-ar fi priceput cât de cât la gătit, ar fi putut încropi ceva.

— Ei bine, situaţia este clară, a spus el. Unde-i meniul chinezesc?

Am râs şi l-am pescuit dintr-un sertar. L-a studiat mai puţin de un minut, după care m-a întrebat:

— Ce-ar fi să împărţim pui *kungpao,* supă *wonton, chow mein* de vită şi o porţie de orez alb?

— Prefer orezul brun. În rest e OK.

— Pentru că asta e prima noastră întâlnire o să accept, dar de acum înainte să ştii că n-o s-o mai fac. Orezul brun are gust de carton şi pe viitor nu voi mai fi dispus la compromisuri.

— Am priceput. Am putea să comandăm porţii diferite de orez.

— Poate după ce vom trece de faza romantică, dar nu şi în seara asta. A pus mâna pe telefon. Alo, bună seara! Aş vrea să comand o porţie de pui *kungpao,* una de *chow mein* de vită şi una de supă *wonton.*

A urmat o mică pauză.

— Nu, am vrea orez brun, dacă se poate.

A scos limba la mine, după care i-a dat operatoarei adresa mea şi numărul lui de telefon şi a închis.

Am mâncat. Ana a încercat de câteva ori să ia legătura cu mine. Ben m-a făcut tot timpul să râd; m-a făcut să chicotesc şi să chiţăi de încântare. Am râs de m-a durut burta. Ne-am sărutat şi ne-am tachinat şi ne-am luptat să punem mâna pe telecomandă. Când s-a făcut târziu, adică momentul de „acum ori niciodată”, am vrut să evit orice neînţelegere şi i-am spus:

— Vreau să rămâi aici peste noapte, dar n-am de gând să fac sex cu tine.

— De unde ştii că eu vreau să fac sex cu tine? Poate că nu vreau decât să fim prieteni, a zis el. La asta nu te-ai gândit?

N-avea niciun rost să mă obosesc să-i răspund, aşa că a continuat:

— OK. Să ştii că vreau să facem sex, dar dacă aşa ai hotărât, o să-mi ţin mâinile acasă.

Înainte de a mă duce lângă el în pat, m-am gândit bine şi conştientă de implicaţii la ceea ce urma să îmbrac. Nu aveam să facem sex, deci lenjeria din dantelă sau nuditatea ieşeau din

discuţie. Pe de altă parte, nu era o activitate total asexuală. Şi voiam să arăt totuşi sexy. M-am decis pentru o pereche de boxeri minusculi şi un maiou. Înainte de a ieşi din baie m-am uitat în oglindă şi trebuie să recunosc că, întâmplător, chiar arătam sexy. Aşa se întâmplă atunci când nu te străduieşti prea tare.

Am intrat în dormitor şi l-am găsit pe Ben deja vârât în pat. Îşi scosese cămaşa, dar cuvertura îi acoperea corpul. M-am urcat şi eu în pat şi mi-am aşezat capul pe pieptul lui. Şi-a aplecat capul ca să mă sărute, după care s-a răsucit în căutarea comutatorului.

— A! am exclamat eu. Stai să vezi ce chestie! Am bătut de două ori tare din palme şi luminile s-au stins. Am primit asta acum câţiva ani, la o petrecere, în chip de suvenir, am adăugat.

Nu mai utilizasem Clapper-ul de mult timp. Aproape că uitasem de existenţa lui. Dispozitivul l-a dat însă pe spate pe Ben.

— Eşti cea mai tare tipă de pe lume! Serios vorbesc. Cea mai tare! a repetat el.

Ochii ni s-au adaptat treptat la întunericul beznă. Deodată s-a auzit un bâzâit şi o rază mică de lumină a traversat încăperea. Era telefonul meu.

„Eşti ŞI ACUM cu el?” îmi scrisese Ana.

Am închis telefonul.

— Presupun că e Ana, a zis Ben, iar eu am confirmat. Probabil că se întreabă cine naiba sunt.

— O să afle cât de curând, am spus eu.

Şi-a pus un deget sub bărbia mea şi mi-a înălţat capul spre el. L-am sărutat, şi după aia iarăşi. Din ce în ce mai pasional. În câteva secunde, braţele, mâinile şi hainele noastre au început să zboare peste tot prin cameră. Avea pielea caldă şi moale, dar corpul tare şi puternic.

— O! am exclamat la un moment dat. Am uitat de parcometru. Ai pus destui bani în aparat? Dacă primeşti amendă?

M-a tras înapoi spre el.

— N-au decât să mă amendeze. Vino încoace, vreau să te

ating.

Cumva, cu toată vânzoleala asta, am reuşit să mă ţin de cuvânt.

Nu m-am culcat cu Ben în noaptea aceea. Deşi voiam. Şi mi-a fost greu să mă abţin. Trupurile noastre tânjeau unul după celălalt, dar n-am făcut-o. Habar n-am cum, dar am reuşit să mă abţin.

Nu-mi aduc aminte când am adormit, însă îmi amintesc că Ben mi-a şoptit:

— Nu ştiu dacă mai eşti trează, dar… mersi, Elsie. E pentru prima oară din copilărie încoace când sunt prea entuziasmat ca să adorm.

Am încercat să-mi ţin ochii închişi, dar nu mi-am stăpânit şi gura, care a zâmbit larg la spusele lui.

— Te-am prins că zâmbeşti, a şoptit el pe jumătate râzând.

Am continuat să-mi ţin ochii închişi, ca să îl necăjesc.

— OK, a spus şi m-a tras mai aproape. Putem la fel de bine să jucăm jocul ăsta în doi.

A doua zi dimineaţa, când a plecat la serviciu, l-am văzut cum scoate râzând tichetul de amendă de pe parbriz.

IUNIE

În clădire e frig. Aerul e îngheţat; aproape tăios. Mă întreb dacă păstrează dinadins temperatura scăzută pentru că ţin aici oameni morţi. După care îmi amintesc că şi corpul lui Ben trebuie să fie pe aici, pe undeva. Soţul meu nu e decât un cadavru. Pe vremuri îmi repugnau lucrurile moarte şi acum soţul meu este şi el mort.

Ana şi cu mine suntem invitate în biroul domnului Richard Pavlik. E un bărbat înalt şi slab, cu o faţă comună, cu excepţia unei mustăţi uriaşe. Pare să aibă în jur de şaizeci de ani.

În biroul domnului Pavlik aerul este înăbuşitor. Îmi închipui că oamenii ajung aici în cele mai negre momente ale vieţii lor, aşa că nu ştiu de ce domnul Pavlik nu ia măsuri ca să le facă scurta şedere cât mai confortabilă. Până şi scaunele din încăpere arată groaznic. Sunt foarte joase şi aproape că te îngropi în ele atunci când te aşezi. Centrul meu de gravitaţie s-a mutat în genunchi.

Încerc să mă aplec în faţă şi să-l ascult cum trăncăne la nesfârşit despre detalii legate de moartea soţului mei, însă spatele începe să mă doară şi n-am încotro şi mă reazem de spătar. Dar îmi fac griji că poziţia nu este cea mai potrivită pentru o doamnă. Mă face să par nepăsătoare şi în largul meu, exact aşa cum nu mă simt. Îmi salt trunchiul, îmi aşez mâinile pe genunchi, fac o grimasă şi mă străduiesc să îndur situaţia cu resemnare. Ceea ce plănuiesc să fac de fapt pentru tot restul vieţii.

— Domnule Pavlik, cu tot respectul, îl întrerup eu. Ben nu a dorit să fie incinerat, ci îngropat.

— Oh, zice el, uitându-se în jos la foaia din faţa lui. Doamna Ross a bifat aici incinerarea.

— Eu sunt doamna Ross.

— Scuze, voiam să spun doamna Ross senioară.

Faţa domnului Pavlik se încreţeşte uşor.

— Bun, uite care e treaba, Elsie, adaugă el.

Nu pot să nu mă simt respinsă. Pentru domnul Pavlik eu nu

sunt doamna Ross şi numele de fată nu mi-l ştie, aşa că a sărit deja la prenume.

— În cazul de faţă, explică el, doamna Ross senioară este ruda cea mai apropiată.

— Nu, Richard, îl contrazic eu încruntată – din moment ce el îşi permite să mi se adreseze pe numele mic, atunci aşa o să fac şi eu. Eu sunt ruda cea mai apropiată a lui Ben. Sunt soţia lui, spun.

— De acord, Elsie. Numai că nu am nicio dovadă în acest sens.

— Vrei să zici că dacă nu am încă certificatul de căsătorie nu sunt ruda lui cea mai apropiată?

Richard Pavlik clatină din cap.

— În situaţii de genul acesta, când se pune problema desemnării rudei celei mai apropiate, nu pot decât să iau în consideraţie documentele oficiale. Printre cunoscuţii mai vechi ai lui Ben Ross nu există nimeni care să confirme că voi doi aţi fost căsătoriţi, iar când am verificat registrul de căsătorii nu am găsit certificatul. Sper că înţelegi că mă aflu într-o poziţie neplăcută.

Ana se apleacă în faţă şi-şi strânge mâna pumn pe deasupra biroului lui Richard.

— Iar eu sper că înţelegi că Elsie abia s-a căsătorit şi după zece zile şi-a pierdut soţul, aşa că în loc să fie cu el în luna de miere pe cine ştie ce plajă privată izolată, stă aici şi te ascultă, în toată suferinţa ei, cum faci aluzii că n-ar fi fost măritată.

— Îmi cer scuze, domnişoară… ăăă…

Richard nu e deloc în largul lui şi nu-şi mai aminteşte numele de familie al Anei.

— Romano, precizează ea furioasă.

— Domnişoară Romano, nu doresc să creez neplăceri nimănui. Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o. Tot ce vă rog este să discutaţi cu doamna Ross şi să lămuriţi lucrurile, pentru că din punct de vedere legal sunt obligat să iau în considerare cererile dânsei. Încă o dată, condoleanţe pentru pierderea suferită.

— Să trecem mai departe. O să discut cu Susan mai târziu

despre incinerare. Ce altceva mai trebuie să fac astăzi? întreb eu.

— Păi, Elsie, totul depinde de ceea ce se hotărăşte cu privire la trupul neînsufleţit.

Nenorocitule, să nu îndrăzneşti să-i spui „trup”! E soţul meu. E omul care m-a ţinut în braţe când am plâns, care mă lua de mâna stângă când mergeam la film. Omul care m-a făcut să simt că trăiesc, care m-a făcut să mă port ca o nebună, care m-a făcut să plâng şi să tremur de bucurie. Acum e lipsit de viaţă, dar asta nu înseamnă că am renunţat la el.

— Foarte bine atunci, Richard. O să discut cu Susan şi te sun după-amiază.

Îşi strânge hârtiile de pe birou şi se ridică în picioare ca să ne conducă. Ia o carte de vizită şi mi-o întinde. Nu o iau şi atunci i-o oferă Anei, care o înhaţă cu graţie şi o îndeasă în buzunarul de la spate.

— Mulţumesc foarte mult pentru timpul acordat, zice Richard în timp ce ne deschide uşa.

— Fu… dau eu să zic în timp ce ies pe uşă.

Mă gândesc să i-o trântesc în nas, dar Ana intervine. Mă strânge de mână ca să îmi dea de înţeles c-ar trebui s-o las mai moale. Pe urmă preia iniţiativa.

— Mulţumim şi noi, Richard. O să te contactăm în curând. Între timp, fii amabil şi sună din nou la registrul civil ca să rezolvi chestiunea cu certificatul, zice ea.

Închide uşa în urma ei şi îmi aruncă un zâmbet. Situaţia nu e deloc amuzantă, dar faptul că aproape că l-am înjurat pe Richard *este.* Pentru o clipă chiar mă gândesc că vom izbucni amândouă în râs, ceea ce nu am mai făcut de zile întregi. Însă momentul trece şi nu găsesc în mine puterea de a împinge aerul afară şi a zâmbi.

— Chiar trebuie să discutăm cu Susan? mă întreabă Ana în timp ce ne îndreptăm spre maşină.

— Mda, cred că nu avem de ales, îi răspund.

Măcar asta mă face să mă simt ca şi cum aş avea un scop în viaţă, un scop oricât de mic. Şi anume să protejez dorinţa exprimată de Ben. Să protejez corpul care a făcut atât de multe

pentru a mă proteja pe mine.

IANUARIE

A doua zi, la muncă, am oscilat între necesitatea de a mă concentra asupra îndatoririlor cotidiene şi visatul cu ochii deschişi. A trebuit să-i promit Anei că voi trece pe la ea după program ca să-i explic de ce absentasem şi mi-am tot repetat în minte descrierea lui Ben. Întotdeauna Ana era cea care vorbea despre bărbaţi şi eu o ascultam. Şi cum ştiam că de această dată eu voi fi cea care va vorbi, iar ea va asculta, aproape c-am simţit nevoia să exersez.

Eram fizic prezentă, dar absentă mental atunci când domnul Callahan m-a încolţit.

— Elsie? a zis, apropiindu-se de pupitrul meu.

Domnul Callahan avea aproape nouăzeci de ani. Se îmbrăca numai în pantaloni de poliester, fie gri, fie kaki. Purta o cămaşa cu imprimeu ecosez încheiată cu nasturi până sus şi peste ea o jachetă de culoare crem cu inscripţia „Members Only”.

Domnul Callahan avea întotdeauna batiste de hârtie în buzunarele de la pantaloni. În buzunarul jachetei ţinea un balsam de buze ChapStick şi întotdeauna spunea „Noroc!” atunci când cineva strănuta pe o rază de cincisprezece metri în jurul lui. Venea aproape zilnic la bibliotecă, stătea puţin şi pleca, uneori de mai multe ori pe zi. Câteodată citea reviste şi ziare în camera din spate până la ora prânzului, când lua o carte pe care o ducea acasă, soţiei. Alteori venea după-amiaza târziu pentru a returna o carte şi a împrumuta un film alb-negru pe VHS sau un spectacol de operă despre care nu auzisem niciodată pe CD.

Era un om cultivat, un om amabil şi cu personalitate. Era un bărbat devotat soţiei, pe care noi, cei de la bibliotecă, nu o întâlniserăm niciodată, dar despre care ştiam totul. Era de asemenea foarte bătrân şi câteodată mi-era teamă că nu mai avea mult de trăit.

— Da, domnule Callahan? am spus şi m-am răsucit spre el, cu coatele aşezate pe pupitru.

— Ce este ăsta? a întrebat, aşezând un semn de carte în faţa

mea.

Era unul din semnele noastre de carte digitale. Le răspândiserăm prin toată biblioteca în urmă cu o săptămână pentru a atrage atenţia cititorilor asupra materialelor digitale de care dispuneam. În rândurile personalului iniţiativa iscase dezbateri înflăcărate. Adevărul e că nu aveam cine ştie ce cuvânt de spus, fiind sub tutela sistemului de biblioteci publice din Los Angeles, dar unii dintre noi considerau c-ar trebui să facem mai mult pentru promovarea digitalului, în timp ce alţii că ar trebui să protejăm trecutul. Eu, una, mărturisesc că înclinam spre păstrarea trecutului. Îmi plăcea să ţin cărţi în mână. Adoram să le adulmec paginile.

— E un semn de carte despre biblioteca noastră digitală.

— Poftim? a întrebat el pe un ton politicos, dar mirat.

— Avem un website pe care îl puteţi accesa pentru a downloada materiale în loc să veniţi la bibliotecă după ele.

A dat din cap, în semn că ştia despre ce vorbesc.

— De parcă aş dori să citesc o i-book!

— O e-book, domnule, l-am corectat eu fără să vreau.

— Se scrie cu *i* sau cu e?

— Cu *e*.

— O, pentru numele lui Dumnezeu. Şi eu, care am crezut că nepoata mea Lucia se lăuda cu un iPad.

— Aţi înţeles bine. O e-book se citeşte pe iPad.

Domnul Callahan a izbucnit în râs.

— I-auzi! a spus el. Sună de-a dreptul ridicol.

Am râs şi eu odată cu el.

— Şi totuşi aşa se cheamă.

— Bun. Să vedem dacă am înţeles bine. Deci, dacă-mi cumpăr un iPad pot să citesc pe el o e-book pe care o downloadez de pe website-ul bibliotecii.

A rostit fraza apăsând pe *Ppad, e-book, downloadez* şi *website,* de parcă erau nişte cuvinte inventate, iar eu eram un ţânc.

— Exact, am spus eu. Simt impresionată de cât de iute aţi prins mişcarea.

— O, nu e cazul să te entuziasmezi prea tare. Până mâine o să uit tot. M-a bătut uşurel pe mână, ca pentru a-şi lua rămas-

bun. Oricum, nu mă interesează. Este o treabă mult prea complicată pentru mine. Prefer obiectele concrete.

— Şi eu. Deşi nu ştiu cât timp vor mai rezista pe piaţă.

— Suficient pentru mine, a spus el.

Iar eu am fost cuprinsă de tristeţe realizând că suntem cu toţii muritori. Domnul Callahan nu părea trist, dar eram eu tristă pentru el.

Şeful meu, Lyle, a apărut şi l-a anunţat pe domnul Callahan că biblioteca se închide.

— OK, OK, plec acum, a răspuns domnul Callahan, ridicând în glumă braţele în semn că se predă.

L-am urmărit ieşind pe uşă, după care mi-am strâns lucrurile, m-am urcat în maşină şi am pornit în viteză spre apartamentul Anei.

— Ce Dumnezeu se întâmplă? Şi începe cu *începutul.* Cine e tipul? m-a întrebat Ana.

Stăteam întinsă pe canapeaua din apartamentul ei.

— Ana, serios, nici nu ştiu cum să-ţi explic.

S-a tolănit pe sofaua de lângă mine.

— Încearcă.

— Sâmbătă seara am comandat o pizza…

— Dumnezeule! Să nu-mi spui că e *băiatul de la pizza!* Elsie!

— Ce? Nu, nu e băiatul de la pizza. E grafician. Nu… Uite ce-i, ascultă şi nu mă mai întrerupe. Am comandat o pizza, dar mi-au spus că va dura mult livrarea. Aşa că m-am dus la ei ca s-o iau şi acolo mai era un tip care aştepta. El era. Ben.

— Îl cheamă Ben?

— Da. Ben. M-am uitat la el şi era drăguţ, chiar prea drăguţ pentru mine, ştii? Şi pe urmă el a început să discute cu mine şi când am vorbit, nu ştiu, a fost ca şi cum… în fine, i-am dat numărul de telefon şi ieri dimineaţă m-a sunat şi a venit să mă ia la douăsprezece treizeci ca să luăm împreună prânzul. A fost cea mai grozavă întâlnire din viaţa mea. Şi una din cele mai grozave *zile* din viaţa mea. Ben spune mereu ceea ce trebuie şi e atât de sincer şi de drăguţ…

— Şi sexy? E sexy?

— *O, Doamne,* e aşa de sexy. Nu ştiu cum să-mi explic, dar când sunt cu el e ca şi cum aş fi cu mine. Nu-mi fac griji pentru nimic, simt că pot spune tot ce îmi trece prin cap fără ca asta să-l pună pe fugă. Am aşa nişte emoţii…

— De ce eşti agitată? Totul pare absolut *minunat.*

— Da, dar s-a întâmplat aşa de repede.

— Poate că el e alesul. Poate că tocmai de aceea lucrurile s-au întâmplat aşa de repede. Pentru că aşa era scris să se întâmple.

Sperasem să spună asta. Ca să n-o spun eu, fiindcă ar fi părut absurd.

— Chiar crezi?

Ana a ridicat din umeri.

— Cine ştie? E posibil! Vreau să-l cunosc pe tip!

— E nemaipomenit. Dar… dacă îmi fac iluzii? Ben spune că sunt perfectă, că mă place şi am impresia că nu minte, dar dacă… dacă totul nu e decât…?

— Decât ce? Prefăcătorie?

— Mda. Dacă se preface? Dacă nu vrea decât să mă păcălească?

— Să te păcălească? În ce fel? Te-ai culcat cu el?

Am clătinat din cap.

— Nu încă, dar a dormit la mine. Am dormit împreună.

— Păi, vezi? Mie mi se pare că s-a purtat corect şi sincer.

— Da, dar dacă e… un escroc sau mai ştiu eu ce?

— Te uiţi prea mult la televizor, Elsie.

— Da, şi totuşi *dacă* nu e decât un escroc? Pare nemaipomenit de sexy, un tip încântător, perfect, care îţi ghiceşte cele mai ascunse fantezii, cum visezi să fii dată pe spate de un bărbat căruia îi place pizza, şi mituieşte o vânzătoare de *gelato* şi e copil unic şi pe urmă *bum,* banii mei dispar.

— Dar tu nici n-ai aşa mulţi bani.

— Tocmai de aceea trebuie să am mare grijă, pentru că am nevoie de banii ăştia.

— Nu, Elsie, n-ai înţeles. Vreau să spun că dacă era un escroc, s-ar fi orientat spre o tipă mai bogată.

— Aha.

— Ştii ce cred eu? a spus Ana apropiindu-se, luându-mi capul şi aşezându-l în poala ei. Cred că ai dat de ceva grozav şi că faci din ţânţar armăsar. Şi ce dacă totul s-a întâmplat aşa de repede? Relaxează-te şi savurează fiecare clipă.

— Ăăă… bine, dacă zici tu… Dar dacă într-o relaţie treaba asta cu plăcutul cuiva până la leşin nu e decât o fază limitată în timp şi dacă o consumi prea iute se epuizează şi dispare?

Ana s-a holbat la mine de parcă aveam trei capete.

— Ai început să mă calci pe nervi. Calmează-te şi nu mai căuta nod în papură.

Am meditat câteva clipe la spusele ei şi mi-am zis că avea probabil dreptate. Îmi făceam griji pentru nimic. M-am străduit să-mi scot ideile aiurite din cap.

— Te simţi bine? m-a întrebat Ana.

Am dat aprobator din cap.

— Da. Încerc să mă relaxez.

— Bine. Pentru că acum trebuie să discutăm despre mine.

Mi-am ridicat capul, amintindu-mi brusc de dinamica normală a relaţiei dintre noi două, fapt care m-a făcut să mă simt mult mai în largul meu.

— Da? Despre ce anume vrei să discutăm?

— Despre Jim!

Nu-i venea să creadă că Jim nu se afla pe primul loc în gândurile mele.

— A, da! Ce s-a întâmplat alaltăieri-seară?

— M-am culcat cu el, a răspuns Ana pe un ton care sugera dezamăgirea. Pe bune că n-a meritat. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Nici măcar nu îl plac. Cred că faptul că mi-am propus să nu mai fac sex m-a făcut să-mi doresc să mă culc cu un tip, cu oricine, chiar dacă nu aşa intenţionasem. Are sens ce îţi spun?

Am dat din nou din cap. În clipa aceea mi-a sunat telefonul. Era Ben. I-am arătat ecranul Anei, care s-a ridicat de pe canapea şi m-a lăsat singură.

Ben plecase de la serviciu şi era în drum spre casă. M-a întrebat dacă eram ocupată.

— Dacă n-ai alte planuri, aş putea să trec pe la tine diseară. Nu plec de la ideea că o să mă laşi să dorm la tine, dar vreau să fiu sincer: să ştii că mi-am făcut din asta unul din scopurile mele în viaţă.

Am izbucnit în râs.

— OK. Când vrei să vii?

— Ai luat cina? Aş vrea să vin să te scot în oraş. Eşti liberă acum?

— Nu, n-am luat cina. Hmm… chiar acum? Nu ştiu ce să zic…

Ştiam prea bine că *acum* era OK. Îmi făceam totuşi griji să nu par prea nerăbdătoare şi disponibilă, să nu creadă că special nu îmi făcusem un program în seara aceea pentru cazul când avea el să-mi propună să ieşim. Deşi exact asta făcusem. Numai că nicio femeie nu ar recunoaşte vreodată aşa ceva.

— Bine, am spus într-un târziu. Vii să mă iei peste douăzeci de minute?

— Da, doamnă. Bun, atunci aşa rămâne. Să te îmbraci cu ceva elegant. O să te duc într-un loc special.

— Ceva elegant? Atunci mai bine ne vedem peste treizeci de minute.

— Nu-ţi dau decât douăzeci, dar sunt dispus să te aştept în living încă zece. Ce zici de asta?

Am râs.

— De acord.

Am închis telefonul şi mi-am luat rămas-bun de la Ana.

— Sună-mă *neapărat* mâine-dimineaţă, a zis ea. Spun mâine-dimineaţă ca să-ţi arăt cât sunt de înţelegătoare, dar dacă dai o fugă la baie, fă-ţi timp şi sună-mă de acolo. O să aştept lângă telefon.

— Eşti cea mai bună. Eşti omul pe care îl iubesc cel mai mult pe lumea asta, îi spun şi o sărut pe obraz.

— Dar n-o să rămân aşa pentru mult timp, a răspuns Ana.

Şi pentru că este o prietenă grozavă, n-am detectat nici urmă de resentiment în vocea ei. Pur şi simplu anticipase totul.

Am ajuns acasă şi m-am repezit în baie. Voiam să apuc măcar să mă machiez înainte de venirea lui Ben. Dintotdeauna m-am condus după regula care zice că n-ai decât să porţi haine aiurea, nu contează atâta timp cât faţa îţi e aranjată. Presupun că ideea asta mi-a venit pentru că mi-ar prinde bine să dau jos vreo cinci kile, în schimb sunt de părere că sunt drăguţă la faţă. Fetele care muncesc toată ziua şi au sâni mari dar moace plictisite îşi închipuie probabil că faţa nu contează atâta timp cât sânii arată grozav.

Am auzit soneria în clipa când mi-am scos de pe mine hainele de la muncă. Mi-am tras în picioare o pereche de colanţi negri. Mi-am aruncat pe mine o cămaşă lungă şi m-am dus să deschid uşa.

— Uau! a exclamat Ben.

Mirosea formidabil şi arăta formidabil. Purta o pereche de blugi închişi la culoare şi o cămaşă neagră. Nu era nimic special, dar tot arăta de milioane. S-a aplecat şi m-a sărutat

uşor, ca să nu-mi strice machiajul.

— Sunt gata în şapte minute, i-am spus şi m-am grăbit să intru în dormitor.

— Sigur. O să te aştept aici, pe canapea.

Am închis uşa de la dormitor şi mi-am scos cămaşa. M-am îmbrăcat cu o rochie neagră scurtă, fără mâneci şi m-am încălţat cu o pereche de pantofi negri cu toc, apoi am adăugat o jacheţică gri vaporoasă, pentru ca ţinuta să nu pară prea extravagantă. M-am uitat în oglindă şi am avut impresia că arăt ca o matroană… Mi-am scos colanţii, mi-am pus din nou pantofii cu toc şi am intrat în living.

— Cred că nu au trecut cele şapte minute, am spus şi Ben s-a ridicat nerăbdător de pe canapea.

— Uau!

Mi-am ridicat braţele în aer ca să îmi vadă mai bine ţinuta.

— E potrivită pentru cina asta misterioasă?

— Arăţi perfect. Ce-ai făcut cu colanţii?

Dintr-odată am simţit nevoia să-l excit, ca o curvă.

— Vrei să mi-i pun?

A clătinat din cap.

— Nu, deloc. Ai picioare… superbe. Până acum nu te-am văzut purtând pantofi cu tocuri înalte.

S-a apropiat şi m-a sărutat pe tâmplă. Gest care mi s-a părut familiar şi drăgăstos.

— Păi, abia ne-am cunoscut sâmbătă, am spus în timp ce îmi luam poşeta.

M-am asigurat că luasem cheile. Nu ştiam în ce stare de spirit aveam să fim la întoarcere, dar nu voiam să creez încurcături şi să-i stric lui Ben planurile.

— Ei, ai dreptate. Deşi pare că a trecut mai mult timp. Oricum, nu are importanţă. Important e că arăţi nemaipomenit de sexy. N-o să-ţi fie frig? Deşi, ştii ceva? La naiba cu frigul. Să nu-ţi pui nimic peste rochia asta.

— Stai un pic! am exclamat în timp ce Ben se îndrepta spre uşă. M-am uitat înapoi, gata să mă întorc. N-ar trebui să-mi iau o jachetă, un şal, ceva? Nu-mi place frigul.

— Dacă ţi se face frig, o să-ţi dau jacheta mea.

— Dar dacă mi se face frig la picioare?

— O să ţi le acopăr cu jacheta mea. Acum mişcă-ţi odată fundul ăla grozav! Hai să mergem!

Am alergat în jos pe scări şi am urcat în maşină.

Era o seară caldă şi am traversat oraşul cu geamurile lăsate. Când am ajuns pe autostradă vântul care bătea prin geam ne-a făcut să nu ne mai auzim, aşa că mi-am aşezat capul pe umărul lui şi am închis ochii. Şi cât ai clipi m-am pomenit cu Ben parcând pe Pacific Coast Highway. Plaja întunecată şi răcoroasă se întindea în stânga, iar munţii înalţi în dreapta noastră.

— Unde mergem? am întrebat într-un târziu.

Aş fi putut să întreb mai devreme şi probabil că Ben mi-ar fi răspuns, dar unde ar mai fi fost distracţia?

— La Beachcomber, unde vom lua masa cu apa la picioarele noastre, şi îţi promit că nu-ţi va fi frig, pentru că o să-i rog să ne aşeze lângă groapa de foc.

— *Au groapă de foc?*

A zâmbit.

— Crezi că te-aş minţi?

Am ridicat din umeri.

— De unde să ştiu?

— *Touché.* Eşti gata? Singura noastră problemă e că va trebui să traversăm autostrada asta cu două benzi cu viteza lui Superman.

Am deschis portiera şi mi-am scos din picioare pantofii cu toc.

— OK, sunt gata.

Ben m-a luat de mână şi am aşteptat momentul potrivit. De câteva ori aproape că am luat-o la goană şi o dată am crezut c-o să mor doar stând acolo, pe margine, dar într-un târziu, cu chiu, cu vai şi cu mine ţipând din toţi rărunchii, am reuşit să ajungem de partea cealaltă a şoselei.

Restaurantul era destul de gol. Din privirea lui Ben am dedus că se aştepta la asta. A întrebat dacă putem sta lângă groapa de foc şi în câteva clipe picioarele mi s-au încălzit de la foc, iar umerii mi s-au răcorit de la briza mării.

Stând acolo, uitându-mă la oceanul aflat mai jos de noi şi la

persoana din faţa mea, pe care abia o cunoscusem, m-am gândit că nu asta era viaţa mea. Era ca şi cum, pentru o seară, trăiam viaţa altcuiva. În mod normal nu îmi petreceam serile de luni lângă un foc, deasupra mării, în timp ce eram servită cu vin alb bine răcit şi Pellegrino. De obicei, pentru mine serile de luni însemnau semipreparate Hot Pockets încălzite la microunde, cititul unei cărţi şi băut apă de la robinet.

— E minunat, am spus întinzând mâinile către foc. Îţi mulţumesc că m-ai adus aici.

— Eu îţi mulţumesc că ai fost de acord să vii, a spus Ben şi şi-a tras scaunul mai aproape de mine.

Am discutat despre felul cum ne petreceam timpul şi despre slujbele noastre. Am discutat despre relaţiile amoroase pe care le avuseserăm şi despre rude. Am discutat despre aproape orice în afară de sex, temă care, treptat, începuse însă să-mi ocupe toate gândurile.

Cămaşa neagră îi stătea bine lipită de umeri. Îşi răsucise manşetele până la jumătatea antebraţului şi îşi lăsase la vedere mâinile şi încheieturile. Care erau subţiri, dar vânjoase. Osoase, dar delicate. Le-am privit şi am tânjit după atingerea lor. Mi-am dorit să fiu luată în braţe.

— Arăţi foarte bine în seara asta, i-am spus în timp ce ungeam cu unt o felie de pâine.

Am spus-o aparent într-o doară. Nu eram obişnuită să-i fac complimente unui bărbat ca Ben şi nu eram foarte sigură cum trebuia să procedez ca să nu pară ciudat.

— Cămaşa îţi vine foarte bine, am adăugat.

— Mersi foarte mult, a răspuns cu un zâmbet larg. Mulţumesc.

S-a uitat în farfurie şi a continuat să zâmbească. Părea stânjenit.

— Nu cumva te-ai înroşit? l-am tachinat eu.

A scuturat din cap.

— Păi… Şi-a ridicat privirea spre mine. Mi-e ruşine să recunosc, dar după lucru m-am dus la Gap şi am cumpărat cămaşa asta special pentru întâlnirea noastră.

Am izbucnit într-un hohot de râs.

— Cum? Ai cumpărat-o înainte de a mă suna?

— Îhî. Ştiu, a fost o prostie. Dar… am vrut să arăt bine pentru tine. Am vrut să fie o seară specială şi… adevărul e că niciuna din cămăşile mele nu era potrivită.

— Nu se poate, visez.

— Poftim?

— Nu eşti… de-adevăratelea. Ce bărbat este atât de sincer în asemenea privinţe? Şi atât de cinstit? Niciun bărbat nu s-a obosit să-şi cumpere o cămaşă pentru o întâlnire cu mine.

— N-ai de unde să ştii! a ripostat Ben.

Chelnerul a venit ca să ne ia comanda. Eu am comandat paste şi Ben friptură. Aşa mi-am dat seama că amândoi ştiam că Ben va insista să plătească el consumaţia. Eu nu voiam să comand ceva extravagant pe banii lui, iar el, dacă s-ar fi gândit că eu aş fi putut cumva achita toată nota, nu ar fi vrut, la rândul lui, să mă pună la cheltuială.

După plecarea chelnerului am revenit la subiect.

— Sigur că n-am de unde să ştiu, dar niciun bărbat nu mi-a spus că a făcut aşa ceva pentru mine.

— Evident. Numai un idiot ar recunoaşte. Şi e mai mult decât evident că te plac. Cred că va trebui s-o las mai moale.

— A, nu, te rog. E atât de minunat.

— Ce e minunat? Să te placă cineva? a întrebat el, luând o felie de pâine şi rupând-o în două, după care şi-a îndesat toată jumătatea în gură.

Mi-a plăcut faptul că se străduise să-şi cumpere o cămaşă nouă de dragul meu, dar că nu-şi pusese în gând să mănânce delicat la întâlnirea cu mine. Asta îmi arăta că, deşi voia să se pună într-o lumină bună, avea să se comporte totuşi aşa cum îi era firea.

— Da, să te placă cineva e un lucru minunat. Şi să placi la rândul tău pe cineva. Mai bine zis, să te placă cel pe care îl placi.

— Crezi că ne-am mişcat prea repede? m-a întrebat el.

Am tresărit. Sigur, mă gândisem la asta şi chiar discutasem cu Ana, dar dacă Ben avea senzaţia că ne mişcaserăm prea repede, atunci… Nu ştiu de ce anume îmi era teamă. Tot ce

ştiam era că şi dacă totul se petrecuse prea iute, tot nu-mi doream ca ritmul să încetinească.

— Ăăă… Dar tu? Tu te-ai gândit la asta?

M-am uitat la el peste marginea paharului cu vin, încercând să par nepăsătoare şi veselă. Şi cred că am reuşit.

— De fapt nu, a răspuns el pe un ton pragmatic, spre uşurarea mea. Cred că tu şi cu mine… Cum să spun, poate că ne-am mişcat prea iute, dar într-un ritm care pentru amândoi pare natural. Nu crezi?

Am dat din cap, aşa că a continuat:

— Bun. Deci nu văd să fie vreo problemă. N-am vrut decât să mă asigur că nu consideri că m-am dat prea tare la tine. Pentru că nu asta a fost intenţia mea. Nu vreau să te simţi copleşită. Îmi tot spun să o las mai uşor, dar nu mă pot abţine. De felul meu sunt o persoană destul de rezervată, dar faţă de tine… nu pot să fiu aşa.

M-am topit toată. Nu mai aveam vlagă în mine. Nu mai aveam puterea să mă prefac că sunt *cool* sau să mint, aşa cum se obişnuieşte în faza incipientă a unei relaţii.

— Crezi că am înnebunit amândoi? am întrebat. Pentru că eşti altfel decât toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut şi toată ziua n-am făcut decât să mă gândesc la tine. Abia ne-am întâlnit… şi deja mi-e tot timpul dor de tine. Nu-i aşa că e o nebunie? Nici nu te cunosc prea bine. Probabil că îmi fac griji să nu ne îndrăgostim unul de altul prea repede şi pasiunea să dispară la fel de iute. Un fel de boală acută sau cam aşa ceva.

— Ca o supernovă?

— Poftim?

— Supernova e un fel de stea sau o explozie atât de puternică încât emite aceeaşi cantitate de energie pe care soarele o poate produce în toată existenţa lui, numai că în vreo două luni, şi după aia se stinge.

Am râs.

— Mda. Cam asta voiam să spun.

— Cred că într-un fel ai dreptate să-ţi faci griji. Nu vreau să ne grăbim atât de tare încât să stricăm totul. Nu ştiu dacă gândesc bine, dar cred că paza bună trece primejdia rea, a

mestecat Ben gânditor. A înghiţit, apoi a continuat: Ce zici de asta? Hai să ne acordăm… să zicem cinci săptămâni. În tot acest timp ne putem vedea cât de des vom dori, însă niciunul din noi nu va trebui să pluseze. Asta ca să nu mai simţim nevoia de atâta intensitate. Să ne ţinem pur şi simplu companie şi să ne bucurăm unul de celălalt fără să ne facem griji că ne mişcăm prea iute sau prea încet. Şi la sfârşitul celor cinci săptămâni să evaluăm dacă suntem sau nu nebuni. Dacă la sfârşitul perioadei vom fi pe aceeaşi lungime de undă, cu atât mai bine. Iar dacă la finalul celor cinci săptămâni vom vedea că ne-am epuizat pasiunea sau că nu ne mai potrivim paşii la dans, ei bine, nu vom fi irosit decât cinci săptămâni.

Am râs.

— Nu ne potrivim paşii la dans?

— Nu. Mi-a venit în cap altă expresie.

Am râs amândoi şi Ben m-a privit uşor jenat.

— Pot eu să găsesc vreo zece expresii mai bune, l-am tachinat. După care am revenit imediat la subiect. OK. Fără grabă. Fără să întindem coarda. Fără griji că ne mişcăm prea iute. Cinci săptămâni. Bună idee! Fără supernove.

Ben a zâmbit. Am bătut palma.

— Fără supernove.

O clipă între noi s-a aşternut tăcerea, dar am curmat-o iute.

— Nu vreau să ne irosim cele cinci săptămâni în tăcere. Vreau să aflu mai multe despre tine.

Ben a luat o altă felie de pâine de pe masă şi a uns-o. M-am bucurat că momentul acela intens trecuse – că totul revenise la normal şi putea să întindă liniştit untul pe pâine. A muşcat din pâinea cu unt.

— Ce vrei să ştii?

— Care e culoarea ta preferată?

— Asta mori de curiozitate să afli?

— Nu.

— Atunci de ce nu mă întrebi ce vrei cu adevărat să ştii?

— Pot să te întreb orice?

Şi-a întins braţele în lături, în semn de invitaţie.

— Orice.

— Cu câte femei te-ai culcat?

A zâmbit în colţul gurii, ca şi cum îl pusesem în încurcătură, dar n-avea ce face, trebuia să răspundă.

— Şaisprezece, a răspuns el sec.

Nu se lăuda, dar nici nu-şi cerea scuze. Numărul era mai mare decât mă aşteptasem şi preţ de o clipă am fost geloasă. Geloasă pentru că existau femei care îl cunoşteau într-un fel pe care eu încă nu îl experimentasem cu el. Femei care, în anumite privinţe, îi erau mai apropiate decât mine.

— Dar tu? Tu cu câţi bărbaţi te-ai culcat? m-a întrebat el.

— Cinci.

A dat din cap.

— Următoarea întrebare.

— Crezi că ai fost îndrăgostit vreodată?

A muşcat din nou din pâine.

— Da, aşa cred. O dată. Şi adevărul e că n-a fost o experienţă prea grozavă pentru mine. N-a fost… N-a fost deloc plăcut, a rostit de parcă abia acum, după ceva timp, înţelegea care fusese realmente problema.

— Am înţeles.

— Dar tu? Tu ai fost îndrăgostită vreodată? a întrebat el.

— Aha, acum înţeleg cum merge treaba. Nu pot să-ţi pun întrebări la care nu sunt şi eu dispusă să răspund.

— Şi nu consideri că e corect aşa?

— Ba da. Şi eu am fost îndrăgostită o dată. A durat aproape toată perioada colegiului. Îl chema Bryson.

— Bryson?

— Da, dar nu e vina lui că aşa i-au spus părinţii. E un tip de treabă.

— Şi unde e acum Bryson?

— Locuieşte în Chicago.

— Foarte bine. E un oraş frumos. Şi destul de departe de aici.

Am râs. Chelnerul ne-a adus mâncarea. Ne-a aşezat farfuriile în faţă şi ne-a prevenit să nu le atingem pentru că frig. Eu am atins-o totuşi pe a mea şi nu frigea aşa de tare. Ben s-a uitat la farfuria mea, apoi la a lui.

— Pot să gust din mâncarea ta şi pe urmă tu să guşti dintr-a

mea? m-a întrebat el.

Am răsucit farfuria către el.

— Sigur că da.

— Un lucru mai rămâne să lămurim, a zis Ben în timp ce se întindea ca să se servească din pastele mele.

— Da? Care?

— Dacă am decis să nu ne evaluăm relaţia înainte de cinci săptămâni, în schimb cred că ar fi bine să stabilim de acum când vom face sex.

M-a prins pe picior greşit cu propunerea asta, căci sperasem ca în noaptea aceea să mă culc cu el şi să pretind apoi că nu asta intenţionasem. Că mă lăsasem târâtă de pasiune.

— Şi ce propui? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Cred că singurele opţiuni cu adevărat valabile sunt seara de azi sau la sfârşitul celor cinci săptămâni. Nu-i aşa? Altfel, ne-am înfierbânta în toiul…

A rânjit. Ştia exact ce spune. Şi ştia că eu ştiu.

— A, OK. Atunci, ca să simplificăm lucrurile, ce-ar fi să ne decidem pentru seara asta? am spus eu.

A zâmbit în colţul gurii şi a ridicat pumnul în aer în semn de victorie.

— Da!

Mi-a plăcut că un bărbat se putea entuziasma aşa de tare la gândul de a se culca cu mine. Cu atât mai mult cu cât şi eu m-aş fi manifestat ridicând pumnul în aer dacă mi-ar fi trecut prin cap să fac acest gest.

Restul cinei s-a scurs într-o oarecare grabă. Sau poate că nu am reuşit eu să mă concentrez asupra mâncării după ce totul se decisese şi perspectiva sexului plutea în aer. Ben m-a sărutat lipindu-mă de maşină înainte să pornim înapoi spre casă. Şi-a ţinut tot drumul mâna pe coapsa mea. Cu cât ne apropiam mai mult de casă, cu atât mâna lui înainta. Îi simţeam fiecare centimetru aşezat pe pielea mea. Care ardea sub degetele lui.

Am ajuns în faţa uşii pe jumătate dezbrăcaţi. A început să mă sărute de pe alee. Şi dacă n-aş fi fost o doamnă şi nu l-aş fi oprit, partida de sex ar fi avut loc chiar acolo, în maşină.

Am alergat în sus pe scări şi, când am băgat cheia în uşă, s-a postat în spatele meu, cu mâinile strângându-mi fundul, în timp ce îmi şoptea la ureche să mă grăbesc. I-am simţit respiraţia fierbinte pe gât. Uşa s-a deschis şi am luat-o la fugă spre dormitor, trăgându-l pe Ben după mine.

M-am lăsat să cad pe pat şi mi-am azvârlit pantofii din picioare. M-am bucurat să aud pocnetul dublu atunci când au atins podeaua. Ben s-a aruncat peste mine, cu picioarele între picioarele mele, împingându-mi corpul tot mai sus pe pat, în timp ce eu i-am încolăcit capul cu mâinile şi l-am sărutat. Şi-a scos pantofii. M-am strecurat sub cearşafuri cu rochia încă pe mine, iar el mi s-a alăturat. Orice reţinere din seara dinainte a dispărut, înlocuită de un abandon total. Nu mai puteam gândi limpede. Cu mintea dusă, nu-mi mai făceam griji că aş putea părea grasă ori stângace în mişcări. Am lăsat luminile aprinse. Nu mai făcusem lucrul ăsta niciodată. Dar nici n-am observat. Pur şi simplu s-a întâmplat. M-am mişcat şi atât. Din instinct. Îl doream, tot mai mult, şi mai mult, nu mă mai săturam de el. Mă făcea să mă simt atât de vie.

IUNIE

Presupun că Susan încă nu a plecat de la hotel, aşa că îmi încerc norocul. Ana mă duce cu maşina şi o sun pe Susan din holul de recepţie. Nu vreau să-i dau ocazia să mă refuze, ceea ce se dovedeşte a fi o bună stratagemă, fiindcă din tonul ei deduc că ar fi vrut să mă evite dacă ar fi putut. Ana se îndreaptă către bar, iar eu iau liftul şi urc spre camera 913.

Pe măsură ce mă apropii de uşă, palmele încep să-mi transpire. Nu ştiu cum s-o conving, ce plan să născocesc pentru a respecta dorinţele lui Ben, ce contravin ideilor propriei mame. Îmi dau seama că îmi doresc ca Susan să mă placă. Abstracţie făcând de modul în care s-a purtat cu mine, femeia asta l-a crescut pe soţul meu. Ea l-a creat din nimic şi o parte din mine o iubeşte pentru asta. Şi totuşi nu pot şterge cu buretele cele petrecute între noi; fiecare clipă din fiecare zi îmi aminteşte de asta. Şi ceea ce s-a petrecut se repetă.

Bat încet la uşă şi Susan o deschide imediat.

— Bună, Elsie, zice.

Poartă blugi închişi la culoare şi strânşi pe picior, o curea lată şi o bluză gri pe sub o jacheţică. Arată mai tânără decât cei şaizeci de ani pe care îi are, în formă bună, sănătoasă, dar afectată de o mare suferinţă. A plâns şi asta se vede. Nu are părul periat sau uscat cu foenul, ca de obicei. Nu e machiată. Este sută la sută naturală.

— Bună, Susan, o salut la rândul meu şi intru.

— Cu ce te pot ajuta?

Camera de hotel e mai degrabă un *apartament* Are un balcon mare şi o cameră de zi în care totul este de culoare crem. Simt sub picioare covorul moale, prea delicat pentru a călca pe el încălţată, dar nu mă simt suficient de în largul meu în compania ei pentru a-i sugera să-mi scot pantofii. Am impresia că şi-ar dori să mă vadă călcând ca pe ouă, cerându-mi scuze pentru că exist, iar covorul practic mă obligă să fac asta.

— Ăăă… dau eu să spun.

Nu sunt deloc sigură că a face conversaţie măruntă este

lucrul potrivit într-o asemenea situaţie sau dacă e mai bine să intru direct în subiect. Dar cum poţi intra direct în subiect atunci când subiectul îl constituie rămăşiţele pământeşti ale soţului tău? Ale fiului ei?

— În dimineaţa asta am fost la domnul Pavlik, îi spun.

Pare o introducere bună, o intrare nu foarte bruscă în subiect.

— Bine.

Stă sprijinită de canapea. Nu se aşază. Şi nici nu mă invită să iau loc. Nu vrea să prelungească discuţia, iar eu nu ştiu cum aş putea s-o scurtez. Decid să iau taurul de coame.

— Ben şi-a dorit să fie îngropat. Am crezut că am lămurit asta.

Îşi mişcă uşor, nepăsător corpul, ca şi cum această conversaţie nu ar conta prea mult pentru ea, ca şi cum nu ar îngrozi-o de moarte, aşa cum mă îngrozeşte pe mine. Din gestul ei înţeleg că nu intenţionează să mă asculte. Nu-şi face griji că lucrurile nu vor ieşi aşa cum vrea ea.

— Treci la subiect, Elsie, zice.

Îşi trece mâinile prin părul lung, castaniu. În vârful capului se ghicesc câteva fire argintii, abia vizibile dacă nu te uiţi cu atenţie, aşa cum fac eu.

— Domnul Pavlik mi-a spus că va incinera corpul lui Ben.

— Da.

Încuviinţează din cap, fără să îmi ofere vreo explicaţie. Vocea ei candidă şi lipsită de emoţie, tulburare şi durere începe să mă calce pe nervi. Stăpânirea ei de sine e ca o palmă peste faţa mea.

— Nu asta şi-a dorit el, Susan. Crede-mă, nu asta şi-a dorit. Dorinţa lui nu are nicio importanţă pentru tine? întreb eu, încercând să mă port respectuos cu mama bărbatului pe care l-am iubit. Nu vrei să o respecţi?

Îşi încrucişează mâinile la piept şi-şi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Elsie, te rog să nu-mi vorbeşti despre fiul meu. OK? Eu l-am crescut. Ştiu ce şi-a dorit.

— Ba nu, nu ştii. Nu ştii! Am avut o conversaţie cu el despre

asta în urmă cu două luni.

— Iar eu am avut conversaţii cu el toată viaţa lui. Sunt mama lui. Nu l-am cunoscut din întâmplare cu câteva luni înainte să moară. Cine naiba te crezi de vii să îmi vorbeşti despre fiul meu?

— Sunt soţia lui, Susan. Nu ştiu cum altfel aş putea să ţi-o spun.

Enunţul nu îi cade bine la stomac.

— Nu mi-a zis nimic despre tine! strigă Susan, aruncându-şi braţele în aer. Unde e certificatul de căsătorie? Habar n-am, nu l-am văzut, şi pe urmă apari tu şi-mi spui ce să fac cu trupul unicului meu copil! Zău aşa. Nu eşti decât o mică notă de subsol în viaţa fiului meu. Eu sunt mama lui!

— Ştiu că eşti mama lui…

Se apleacă uşor în faţă şi mă întrerupe, cu degetul îndreptat spre faţa mea. Stăpânirea de sine îi dispare, calmul nu i se mai citeşte pe chip.

— Ascultă. Nu te cunosc şi n-am încredere în tine. Dar poţi fi sigură că trupul fiului meu va fi incinerat. Asemenea tatălui şi bunicilor lui. Şi te sfătuiesc să te gândeşti de două ori înainte să îndrăzneşti să îmi mai spui ce să fac cu fiul meu.

— Nu mi-ai dat de ales, Susan! N-ai putut să faci faţă şi ai pus totul în cârca mea! Mai întâi ai încercat să mă împiedici să recuperez portofelul şi cheile lui Ben, chei care, apropo, sunt de la casa mea, după care mi-ai pasat toată răspunderea înmormântării. Şi când am început să mă ocup de aranjamente, ai vrut să păstrezi controlul din umbră. Nici măcar n-ai plecat din Los Angeles. N-ai de ce să rămâi aici la hotel. Susan. Te poţi întoarce în Orange County, să ajungi acolo până la ora cinei. Ce cauţi aici? întreb, dar nu-i dau ocazia să-mi răspundă. Vrei să te torturezi singură pentru că Ben nu ţi-a spus că s-a căsătorit? *N-ai decât!* Nu-mi pasă! Dar nu mă mai chinui şi pe mine. Pentru că nu mai suport.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin ce poţi tu suporta, Elsie, spune Susan. Mă crezi sau nu, chiar nu mă interesează.

Încerc să îmi repet că Susan este o femeie care suferă. Care şi-a pierdut ultima rudă apropiată.

— Susan, poţi să negi cât vrei. Poţi să crezi că simt o nebună şi o mincinoasă. Poţi să te agăţi de ideea că fiul tău n-ar fi făcut nimic fără acordul tău, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că s-a căsătorit cu mine şi că nu şi-a dorit să fie incinerat. Nu îl incinera doar pentru că mă urăşti.

— Nu te urăsc, Elsie. Doar că…

E rândul meu acum să-i tai vorba.

— Ba da, mă urăşti. Mă urăşti pe mine pentru că nu ai pe cine altcineva să urăşti. Dacă ţi-ai închipuit că eşti în stare să ascunzi asta, atunci află că te-ai înşelat.

Se holbează la mine, iar eu mă holbez la ea. Nu ştiu de unde mi-a venit curajul ăsta de a-i vorbi cu toată sinceritatea. Nu sunt genul de om care să înfrunt pe cineva din priviri. Şi totuşi acum continui s-o fixez din ochi, ţinând buzele strânse şi sprâncenele încruntate. Poate că îşi închipuie că mă va face să mă întorc şi să plec. Habar n-am ce-şi închipuie. Îi ia atâta timp ca să rupă tăcerea, încât atunci când o face aproape că tresar.

— Chiar dacă lucrurile ar sta aşa cum susţii tu, chiar dacă voi doi aţi fost căsătoriţi şi certificatul de căsătorie e pe drum, chiar dacă ai fost iubirea vieţii lui…

— Am fost, o întrerup eu.

Nu mă ia în seamă.

— Chiar dacă ar fi aşa, cât timp aţi fost căsătoriţi, Elsie? Cât? Două săptămâni? zice ea.

Iar eu respir cu mare greutate. Simt un nod care mi se ridică în gât. Simt sângele cum îmi pulsează în creier. Susan continuă:

— După părerea mea, două săptămâni nu înseamnă mare lucru.

Mă gândesc să mă răsucesc pe călcâie şi să plec. Asta ar vrea Susan. Dar nu o fac.

— Vrei să ştii ceva? Ben ar fi furios dacă ar şti ce faci. I-ar frânge inima şi l-ar înfuria.

Ies din camera de hotel fără să-mi iau rămas-bun. În timp ce deschid uşa, zăresc o pată de mărimea pantofului meu pe covorul ei alb imaculat.

După două ore, domnul Pavlik mă sună ca să mă anunţe că Susan a preluat sarcina îngropării.

— Sarcina îngropării? repet eu ca să mă asigur că nu greşeşte.

Urmează o pauză, apoi vine confirmarea.

— Da, sarcina îngropării.

Mi-aş dori să iau informaţia drept o victorie, dar nu pot.

— Deci ce trebuie să fac de acum înainte? îl întreb.

Îşi drege glasul şi îmi răspunde cu o voce încordată:

— Ăăă… Cred că nu mai ai nimic de făcut, Elsie. Doamna Ross este aici şi se va ocupa dânsa de tot.

Nu ştiu cum ar trebui să mă simt. Ştiu doar că sunt obosită. Foarte obosită.

— OK. Mulţumesc. Închid telefonul şi mă aşez la masa din camera de zi. Susan m-a dat la o parte şi se ocupă ea de aranjamentele pentru înmormântare, îi spun Anei. Dar a decis să îl îngroape pe Ben, nu să-l incinereze.

Ana se holbează la mine. Nu este sigură cum să reacţioneze.

— Şi asta e de bine sau de rău? mă întreabă.

— De bine? Da, e de bine, îi răspund.

Şi aşa e. Corpul lui Ben e acum în siguranţă. Mi-am îndeplinit sarcina de a-l proteja. Şi atunci de ce sunt atât de tristă? Doar nu mi-am dorit să aleg sicriul. Nu mi-am dorit să aleg florile. Şi totuşi simt că am pierdut ceva. Am pierdut o parte din el.

Îl sun înapoi pe domnul Pavlik.

— Sunt eu, Elsie, spun când îmi răspunde. Vreau să vorbesc.

— Poftim?

— Vreau să vorbesc la înmormântare.

— A, sigur. O să discut cu doamna Ross despre asta.

— Nu, spun eu pe un ton ferm. O să vorbesc la înmormântare.

Îl aud şoptind, după care telefonul îmi este pus pe aşteptare şi în fundal se aude muzică. Revine la telefon.

— OK, Elsie. Dacă aşa doreşti, poţi vorbi. Înmormântarea va avea loc sâmbătă dimineaţă în Orange County. Îţi voi transmite

celelalte detalii în scurt timp, spune, apoi închide urându-mi toate cele bune.

Închid şi eu telefonul şi, oricât de mult aş vrea să mă felicit pentru că am înfruntat-o pe Susan, sunt conştientă că, dacă m-ar fi refuzat, nu prea aş fi avut ce face. Nu-mi dau seama exact cum de i-am pasat întreaga putere, dar adevărul e că asta am făcut. Pentru întâia oară nu mai am impresia că Ben e bine şi în siguranţă. Ci că a plecat pentru totdeauna.

Ana se întoarce la ea acasă ca să scoată câinele la plimbare. Ar trebui s-o invit să-şi aducă aici câinele, dar am impresia că are nevoie de câteva ore pe zi petrecute departe de mine şi de toată nebunia asta. Care sunt unul şi acelaşi lucru. Eu mă confund cu nebunia. Când se întoarce, mă găseşte în acelaşi loc unde m-a lăsat. Mă întreabă dacă am mâncat ceva. Nu-i place cum arăt.

— Asta-i absurd, Elsie. Trebuie să mănânci ceva. Să ştii că nu glumesc. Deschide frigiderul: Pot să-ţi fac nişte clătite. Ai ouă, nu? Şi cred că ai şi şuncă.

Desface ambalajul de la şuncă şi miroase conţinutul. Judecând după felul cum se strâmbă, s-a stricat.

— Hm, fără şuncă. Doar dacă… Ce-ar fi să mă duc să cumpăr nişte şuncă? Nu vrei să mănânci şuncă?

— Nu, îi răspund eu. Nu, te rog, nu mă lăsa singură aici ca să te duci să cumperi şuncă.

Se aude soneria şi zgomotul este atât de puternic şi vibrant, încât aproape că sar de pe scaun. Mă răsucesc şi mă holbez la uşă. Ana se duce într-un târziu să răspundă.

Fir-ar să fie! Este un tip de la o firmă de livrări, cu nişte flori în mână.

— Elsie Porter? întreabă el prin uşa cu sită.

— Spune-i că nu locuieşte nimeni cu numele ăsta aici, îi suflu cu Anei.

Nu mă ia în seamă şi deschide uşa ca să-l lase să intre.

— Mulţumesc, zice.

Tipul îi întinde un buchet mare şi alb şi pleacă. Ana închide uşa în urma lui şi aşază buchetul pe masă.

— Sunt superbe florile, remarcă ea. Nu vrei să ştii de la cine sunt?

Scoate cartea de vizită din buchet înainte să apuc să răspund.

— Sunt pentru nuntă sau pentru înmormântare? o întreb.

Tace în timp ce se uită pe cartea de vizită.

— Pentru înmormântare.

Înghite greu. N-a fost deloc drăguţ din partea mea s-o fac să spună asta.

— Lauren şi Simon le-au trimis. Vrei să le mulţumeşti personal sau îi sun eu?

Ben şi cu mine am ieşit în patru, împreună cu Lauren şi Simon. Cum aş putea să dau ochii cu ei?

— Vrei să faci asta pentru mine? o întreb pe Ana.

— Doar cu condiţia să mănânci ceva. Ce zici de nişte clătite?

— Şi n-ai vrea să îi suni tu pe toţi? Nu mă simt în stare să îi anunţ eu.

— De acord, dacă îmi faci o listă. Şi dacă mănânci câteva clătite, insistă ea.

Accept să mănânc nişte afurisite de clătite. Dacă nu torni sirop de arţar pe ele, n-au niciun gust. Cred că nu pot să înghit nimic. Cât despre listă, asta e o prostie. Ana îmi cunoaşte toţi prietenii. Sunt şi prietenii ei.

Se apucă să scoată castroane şi ingrediente, tigăi şi tuburi cu spray. Face totul cu atâta uşurinţă. Niciuna din mişcări nu pare să fie ultima pentru ea, aşa cum pare în cazul meu. Ia în mâini mixul pentru clătite fără pic de efort, de parcă nu ar fi cutia cea mai grea de pe lume.

Toarnă uleiul în tigaie şi aprinde aragazul.

— Bun, deci în dimineaţa asta avem de rezolvat două probleme, şi niciuna din ele nu este plăcută.

— OK.

Când termină de făcut prima clătită se răsuceşte spre mine, cu spatula încă plină de aluat şi atârnându-i în mâna ţinută în şold. Mă holbez la ea în timp ce-mi vorbeşte şi mă întreb dacă picăturile de aluat nu vor cădea pe podeaua din bucătăriei

— Prima dintre ele este serviciul tău. Ce-ai de gând să faci? Am sunat luni şi le-am explicat ce s-a întâmplat şi ţi-au dat câteva zile libere… dar mai departe ce intenţionezi să faci?

Sinceră să fiu, în clipa asta nici nu-mi mai amintesc de ce am vrut să mă fac bibliotecară. Cărţile? Serios? Ele au fost pasiunea mea?

— Nu ştiu dacă mă mai pot întoarce la muncă, îi răspund eu cu toată onestitatea.

— OK, zice Ana şi se întoarce cu faţa la aragaz.

Aluatul nu se desprinde de pe spatulă decât în ultima clipă,

când aproape că nu mă mai aşteptam. Cade şi face o mică băltoacă la picioarele ei, dar Ana nu observă.

— Cu toate că sunt conştientă că ar trebui să mă întorc la serviciu. Doar nu mă scald în bani, adaug eu.

Când alesesem să devin bibliotecară, după absolvire, avusesem un salariu mai mare decât al colegilor de generaţie, dar după aceea venitul meu crescuse prea puţin şi acum abia dacă mă mai descurc. Prin urmare, nu mă aflu deloc în poziţia de a renunţa la serviciu.

— Cum rămâne cu… ştii tu, de la Ben?

Ana nu duce propoziţia până la capăt şi n-o condamn. Abia dacă mi-am pus eu însămi întrebarea.

— Ben a economisit destui bani, îi răspund. Dar nu îi vreau.

— Şi totuşi nu crezi că el şi-ar fi dorit să fie ai tăi?

Termină treaba cu clătita şi mi-o aşază în faţă, lângă vasele cu unt, sirop de arţar, gem şi zahăr pudră. Împing totul deoparte. Gândul de a mânca ceva dulce îmi aduce un gust acru în gură.

— Nu ştiu ce să zic… M-ar pune într-o lumină proastă. Am fost căsătoriţi prea puţin timp. Nimeni din familia lui nu a ştiut că s-a însurat Şi-n clipa asta n-am nevoie de un cadou din cer. Nu că ar fi cine ştie ce, doar ceva mai mult decât am pus eu deoparte. Ben nu cheltuia foarte mult.

Ana ridică din umeri.

— Atunci poate c-ar trebui să-ţi suni şeful şi să stabileşti cu el când te întorci la muncă. Asta presupunând că te întorci.

Încuviinţez din cap.

— Ai perfectă dreptate. Asta ar trebui să fac.

Numai că nu am niciun chef, recunosc eu în sinea mea. Mă întreb cât va dura până mă vor da afară dacă aş lipsi mult timp de la serviciu. Ar fi un gest lipsit de sensibilitate să concedieze o văduvă, o femeie aflată în suferinţă, dar nu le-aş da de ales.

— Şi dacă tot am ajuns la capitolul cu sunatul… zice Ana şi aruncă în aer ceea ce sper a fi o clătită făcută pentru ea.

I-am promis că voi mânca, dar nu două clătite uriaşe. Abia dacă pot înghiţi porcăria pe care mi-a pus-o pe masă.

— Da’ ştiu că te întreci cu gluma, îi spun.

Aşază clătita pe o farfurie, ceea ce interpretez a fi un semn bun, în sensul că a făcut clătita pentru ea. Altfel, dacă ar fi fost pentru mine, ar fi trântit-o pe farfuria mea, nu-i aşa?

— Nu vreau să te forţez să faci nimic. Dar cu cât amâni mai mult, cu atât îţi va fi mai greu. Părinţii tăi, oricât de complicată ar fi relaţia voastră, au dreptul să afle ce s-a petrecut cu tine în ultimele zile.

— OK, îi răspund.

Are dreptate Ana. Se aşază lângă mine şi atacă farfuria. Unge clătita din belşug cu unt şi cu sirop de arţar. Mă mir că are poftă de mâncare în asemenea momente, că plăcerea de a gusta ceva bun nu i-a dispărut.

Mă şterg pe bărbie şi las şerveţelul pe masă.

— Pe cine crezi c-ar trebui să sun mai întâi? Ca să termin odată cu tâmpeniile astea.

Îşi aşază furculiţa lângă farfurie.

— Aşa te vreau! Fata care înfruntă curajoasă viaţa.

— Nu prea cred că e cazul. Nu vreau decât să termin cu obligaţiile astea scârboase ca să pot să mă întorc în dormitor şi să plâng în linişte tot restul zilei.

— Dar faci un efort. Te străduieşti…

— Mda, presupun că ai dreptate, spun şi înhaţ telefonul. Deci? zic, uitându-mă la ea cu sprâncenele înălţate şi telefonul în mână.

— Sună mai întâi la serviciu. Va fi o conversaţie mai uşoară. Chestie de logistică şi atât, nimic cu implicaţii emoţionale.

— Mă bucur dacă îţi închipui că discuţia mea cu părinţii va avea implicaţii emoţionale.

Formez numărul de la serviciu. Sună. Răspunde o femeie; recunosc vocea lui Nancy. Îmi place de Nancy. Cred că e o femeie grozavă, dar când o aud cum spune „Aici Biblioteca din Los Angeles, sucursala Fairfax, Biroul de informaţii, cu ce vă pot ajuta?”, închid.

IANUARIE

Biblioteca era închisă de Martin Luther King Day[7], însă acceptasem să vin la serviciu. În weekendul care trecuse, un grup, cel mai probabil format din elevi de liceu sau mici rebeli cu idei trăsnite, vandalizase secţiunea „Religiile Lumii”. Veniseră şi aruncaseră cărţi pe podea, le ascunseseră în rafturile de la alte secţiuni sau pe sub mese. Le trântiseră unde avuseseră chef, într-o ordine absolut aleatorie.

Şeful meu Lyle era convins că era un soi de act terorist menit să ne facă pe noi, personalul Bibliotecii din Los Angeles, să ne gândim cu toată seriozitatea la rolul religiei în guvernarea modernă. Eu, una, consideram fapta mai degrabă o prostie inofensivă; secţiunea „Religiile Lumii” era poziţionată cel mai aproape de peretele din spate, cel mai ferit privirii. În cei câţiva ani petrecuţi ca bibliotecară surprinsesem nişte cupluri giugiulindu-se aici, şi de fiecare dată în secţiunea „Religiile lumii.”

Nimeni altcineva nu venise la serviciu în ziua aceea, dar Lyle îmi promisese că dacă aranjam la loc cărţile, avea să-mi dea o zi liberă atunci când aveam nevoie. Părea o bună oportunitate şi, cum Ben fusese nevoit şi el să meargă la serviciu, acceptasem. Îmi place să aşez cărţile în ordine alfabetică, ceea ce, realizez, nu are niciun sens, dar pentru mine nu contează. Îmi plac acele probleme la care se poate răspunde corect sau greşit, lucrurile care pot fi făcute perfect. Cu care umaniştii nu se întâlnesc foarte des. Şi care sunt în mod normal rezervate ştiinţelor exacte. Aşa încât dintotdeauna mi-a plăcut ordonarea după alfabet şi sistemul de catalogare Dewey, care stabilesc standarde obiective într-o lume altfel dominată de subiectivism.

Semnalul de telefon mobil nu prea funcţionează în bibliotecă şi, cum încăperea era goală, am avut parte de o zi fantomatic de liniştită, o zi petrecută în cea mai mare parte singură cuc.

În jurul orei trei, când aproape că terminasem de aranjat cărţile de la secţiunea „Religiile Lumii”, ca un fel de piese dintr-un puzzle tridimensional, am auzit sunând telefonul. Îl

ignorasem în cele câteva rânduri când mai sunase, dar acum, fără un motiv anume, m-am repezit să răspund.

De obicei nu eu răspund la telefon la serviciu. De cele mai multe ori mă ocup de cititori, îndosariez fişe sau lucrez la proiecte mai complexe pentru bibliotecă, aşa că atunci când am răspuns am realizat că îmi ieşise din minte felul cum trebuia s-o fac.

— Alo? am spus. Ăăă… Biblioteca Fairfax, Los Angeles. Ăăă… vreau să zic Biblioteca publică din Los Angeles, sucursala informaţii. Pardon. Sucursala Fairfax, biroul de informaţii.

Până să termin enunţul, mi-am dat seama că nici n-ar fi trebuit să răspund la telefon, deci îmi complicasem viaţa inutil.

În clipa următoare am auzit un hohot de râs la celălalt capăt al firului.

— Ben, tu eşti?

— Ăăă… ăăă… sucursala informaţii. Ăăă… a continuat el să hohotească. Eşti cea mai simpatică fiinţă de pe lume.

Am izbucnit şi eu în râs, uşurată că persoana faţă de care mă făcusem de râs era Ben, dar în acelaşi timp jenată că mă făcusem de râs.

— Ce faci? Credeam că lucrezi astăzi.

— Am lucrat. Dar acum o jumătate de oră Greg a decis să ne trimită pe toţi acasă.

— O! Asta-i grozav! Vino să mă iei. Cred că în douăzeci de minute termin ce am de făcut. A, stai aşa, am exclamat, fericită că îmi venise o idee fantastică. Am putea să mergem să bem ceva – e *happy hour!*

Niciodată nu scăpăm de la lucru la timp ca să beneficiez de reducerile de la *happy hour,* deşi ideea mă atrăgea de mult.

Ben a scos un hohot de râs.

— Bună idee. Tocmai de-asta te-am sunat şi eu. Sunt afară.

— Cum?

— Mă rog, nu tocmai în faţa uşii. A trebuit să mă fâţâi în sus şi în jos pe stradă ca să prind semnal la telefon.

Eram entuziasmată la ideea de a-l întâlni aşa de curând pe Ben şi a bea cu el halbe de bere de doi dolari peste numai o jumătate de oră.

— Vino la uşa din spate. Ţi-o deschid eu.

— Bine, a spus el. Ajung în cinci minute.

Nu m-am grăbit să ajung la uşă, n-aveam de ce. Am luat-o încet pe lângă biroul de recepţie şi uşa principală. Mă bucur că am făcut aşa, pentru că în timp ce treceam pe lângă uşa principală am auzit un ciocănit şi când mi-am ridicat privirea l-am zărit pe domnul Callahan, stând acolo trist şi nedumerit, cu mâinile streaşină la ochi şi fixaţi pe geam.

M-am dus la uşă şi am deschis-o. Era o uşă automată şi fusese închisă din cauza sărbătorii, aşa că nu a cedat uşor, însă am reuşit s-o crap atât cât să îl las pe domnul Callahan înăuntru. M-a prins de braţ cu mâinile lui tremurătoare, subţiri ca foaia de hârtie, şi mi-a mulţumit.

— Nicio problemă, domnule Callahan, i-am spus eu. Plec peste vreo zece minute şi biblioteca e închisă azi, dar pot să vă ajut cu ceva?

— Biblioteca e închisă? a întrebat el uimit. Dar de ce?

— E Martin Luther King Day! am răspuns eu.

— Şi totuşi m-ai lăsat să intru? Sunt un bărbat norocos, Elsie.

Am zâmbit.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— N-o să stau decât un minut, am înţeles că te grăbeşti. Pot să mă uit un pic prin secţiunea „Tineret”?

— Secţiunea „Tineret”?

Sigur, nu era treaba mea, dar n-am putut să nu mă întreb ce căuta el acolo. Nu era ceva obişnuit pentru domnul Callahan. Secţiunea „Ficţiune”, da, cea de „Noi apariţii”, fără îndoială. „Războaiele Mondiale”, „Dezastre naturale”, „Sociologie”. Cam astea erau locurile unde putea fi găsit domnul Callahan, dar nu şi la Secţiunea „Tineret”.

— Nepotul meu şi fiica lui vin în vizită la noi săptămâna asta şi vreau ca ea să aibă ce citi la îndemână. A crescut prea mult ca s-o distreze prezenţa mea, dar m-am gândit că dacă îi ofer ceva ce o interesează, poate o conving să stea câteva minute cu mine.

— Aveţi o strănepoată? Uau!

— Sunt bătrân, Elsie. Sunt un moşneag.

Am râs în loc să-i dau dreptate.

— Ei bine, sunteţi invitatul meu. E acolo, în stânga, în spatele rafturilor cu periodice.

— N-o să stau mult! a strigat el după mine în timp ce se îndrepta în direcţia indicată, încet ca o broască-ţestoasă dar la fel de hotărât.

M-am dus la uşa laterală, unde am dat de Ben, care se întreba ce Dumnezeu fac.

— Sunt aici de două minute şi douăzeci şi şapte de secunde, a glumit el în timp ce intra.

— Scuze, domnul Callahan a apărut la uşa principală şi i-am dat drumul înăuntru.

— Domnul Callahan e aici? a întrebat Ben şi faţa i s-a luminat.

Nu-l cunoscuse pe domnul Callahan, dar îi povestisem despre el şi îi spusesem că devotamentul lui faţă de soţie mi se părea unul din cele mai romantice lucruri cu care avusesem de-a face în viaţa reală. Şi de fiecare dată când aduceam vorba despre domnul Callahan, Ben mă asigura că la nouăzeci de ani avea să se poarte cu mine la fel. Nu ne cunoşteam decât de vreo trei săptămâni, aşa că, deşi era ceva drăguţ, mi se părea totodată un pic pripit şi arogant. Naiv şi dezarmant.

— Aş vrea să îl cunosc, a zis el.

— Sigur. Vino să mă ajuţi să aranjez în ordine ultimele cărţi şi pe urmă mergem să îl căutăm.

A venit după mine, dar nu a contribuit cu nimic la aranjarea cărţilor. A rămas în spate şi a citit titlurile de pe cotoarele volumelor în timp ce eu îi povesteam cum găsisem *Budismul: ghid pentru începători* înfipt într-un colţ din tavan.

— Şi cum l-ai dat jos? m-a întrebat Ben, numai pe jumătate atent

Părea concentrat mai degrabă asupra vrafului de cărţi.

— Nu l-am dat, am răspuns. Uite-l acolo.

Am arătat în sus, deasupra capetelor noastre, spre cartea albă care stătea înfiptă precar între grinda metalică şi panoul de beton. Ben s-a îndreptat spre mine şi s-a oprit în faţa mea. Stăteam atât de aproape, încât bluzele ni se atingeau. Pielea de

pe braţul lui o atingea uşor pe a mea. I-am putut mirosi deodorantul şi şamponul, arome care pentru mine deveniseră senzuale din cauza frecvenţei cu care le adulmecasem în situaţii senzuale. Şi-a întins gâtul în sus, în căutarea cărţii prinse în tavan.

— Ticăloşii ăia mici! s-a minunat el, apoi s-a răsucit cu faţa către mine.

Acum îşi putea da seama cât de aproape stăteam. M-a privit în ochi, apoi s-a uitat în jur.

— Unde e domnul Callahan? a întrebat el, iar tonul lui îmi spunea că se gândea la cu totul altceva.

M-am înroşit.

— E la câţiva pereţi mai încolo, i-am răspuns.

— Hm, am impresia că locul ăsta e destul de ferit, a spus Ben.

Nu s-a apropiat ca să mă atingă. N-avea de ce să facă un pas în faţă.

Am chicotit ca o fetiţă proastă.

— Aşa e. Dar ar fi…

— Ai dreptate. Ar fi…

Când se făcuse atât de cald? Chiar eram convinsă că se făcuse mai cald. Eram convinsă că era mai cald şi mai linişte, ca şi cum aerul din jurul nostru devenise şi el mai intens.

— Ar fi o nebunie, am enunţat pe un ton pragmatic, în încercarea de a pune de la bun început capăt situaţiei.

Nu, Ben n-ar fi îndrăznit. Eram sigură de asta. Chiar acolo, în mijlocul bibliotecii? Nu, eu eram singura care mă gândisem la posibilitatea asta. Şi tot eu aveam să o îndepărtez. Am făcut un mic pas în lături, am aşezat cartea pe care o ţineam în mână la locul ei pe raft şi am anunţat că este cazul să mergem să îl căutăm pe domnul Callahan.

— OK, a spus Ben, ridicând mâinile în aer în semn de capitulare. A întins apoi un braţ în faţă, ca pentru a mă invita să-l conduc.

Am luat-o înainte şi, când aproape că am ieşit din secţiunea „Religiile Lumii”, Ben m-a tachinat:

— Aş fi făcut-o, să ştii.

Am zâmbit şi am clătinat din cap. Niciodată nu mă simţisem mai dezirabilă şi faptul că eram dezirabilă mă făcea să mă simt capabilă de a realiza orice pe lumea asta.

L-am găsit pe domnul Callahan exact acolo unde îmi spusese că va fi.

— Ce-i cu toate astea? m-a întrebat de cum ne-a zărit că ne îndreptăm spre el. Am crezut că nu sunt decât câteva cărţi în secţiunea asta. Şi când colo, e mai mare decât cea cu „Noile apariţii”.

Am râs.

— În ultima vreme au apărut multe cărţi pentru tineret, domnule Callahan. Copiilor a început să le placă să citească.

A clătinat din cap.

— Ca să vezi!

Avea deja în mână o carte.

— Domnule Callahan, aş vrea să vi-l prezint pe Ben, am gesticulat eu spre iubitul meu, iar domnul Callahan i-a strâns mâna.

— Bună, fiule, a zis el, retrăgându-şi braţul. Dar ştiu că ai o strânsoare puternică! Bravo!

— Mersi, a spus Ben. Am auzit o mulţime de lucruri despre dumneavoastră şi am dorit să îl cunosc pe omul din spatele legendei.

Domnul Callahan a scos un hohot de râs.

— Nu e nicio legendă. Doar un bătrân care uită lucruri şi care nu mai poate păşi la fel de sprinten ca pe vremuri.

— E pentru dumneavoastră? a întrebat Ben, arătând spre carte.

— A, nu. Pentru strănepoata mea. Mi-e teamă că nu prea mă descurc în secţiunea „Tineret”. Dar cartea asta ocupă un întreg raft, aşa că m-am gândit că e probabil foarte populară.

Ţinea în mână un exemplar dintr-o serie de ficţiune cu personaje supranaturale. Genul de carte care îi face pe copii să se apuce de citit, oricât de insipidă ar fi, aşa că n-o puteam vorbi de rău. Era de fapt al treilea volum din serie şi bănuiam că domnul Callahan nu-şi dăduse seama că pe raft se aflau patru serii cu coperte şi designuri similare. Vederea îl lăsase şi

pentru el probabil că toate arătau la fel.

— Cartea aceea e volumul trei, am spus. Nu vreţi să vă dau primul volum?

— Ba da, chiar te rog.

Ben a luat cu blândeţe cartea din mâinile domnului Callahan şi a aşezat-o pe raft.

— Nu vă supăraţi, domnule Callahan, a spus el şi mi-a făcut semn să mă opresc din căutarea primului volum din serie. Sunt categoric împotriva cărţilor despre vampiri care se îndrăgostesc de femei tinere. Din cărţile astea, tinerii deduc că a muşca pe cineva de moarte este o formă de iubire.

M-am holbat surprinsă la el. Mi-a răspuns cu o privire spăsită.

— Ce-i?

— Nimic, am răspuns eu.

— Uitaţi care e treaba, a continuat el, întorcându-se spre domnul Callahan. Nu cred că o asemenea carte ar avea cea mai bună influenţă asupra strănepoatei dumneavoastră. Presupun că vă doriţi ca fata să crească în convingerea că poate realiza orice îşi pune în cap, nu să tânjească după nemuritori.

— Ai perfectă dreptate, a spus domnul Callahan.

Domnul Callahan fusese probabil crescut în ideea că femeile sunt făcute pentru a-şi urma bărbaţii, pentru a sta acasă şi a le cârpi şosetele. Acum era un bătrân care se schimbase odată cu vremurile şi care dorea să-i insufle strănepoatei sale ideea de a nu sta acasă şi a cârpi şosete decât dacă asta îşi dorea ea de la viaţă. M-am gândit că într-o viaţă aşa de lungă ca a lui puteai fi martor la o mulţime de lucruri. Domnul Callahan apucase vremuri despre care eu aflasem doar din cărţi.

Ben a luat de pe raft o carte cu copertă albastră lucioasă.

— Poftim. E la fel de populară ca şi cealaltă şi de zece ori mai bună. Are şi scene de dragoste, dar iubirea e mai puţin importantă decât evoluţia personajelor şi veţi vedea ce mult îi vor plăcea personajele. Eroina este o fată. Nu vreau să spun mai mult, dar nu uitaţi de batiste.

Domnul Callahan a zâmbit şi a dat aprobator din cap.

— Mulţumesc. Tocmai m-ai salvat de o boscorodeală din

partea mamei ei.

— E foarte bună cartea, a insistat Ben. Eu am citit-o cu sufletul la gură, în două zile.

— Mă treci la catastif, Elsie? Sau… cum se procedează din moment ce biblioteca e închisă?

— Aduceţi-o înapoi peste trei săptămâni şi atât, domnule Callahan. Va fi micul nostru secret.

A zâmbit şi a vârât cartea adânc în haină, de parcă o furase. A dat mâna cu Ben şi s-a îndepărtat. De cum a ieşit pe uşa din faţă, m-am răsucit spre Ben.

— Deci ai citit romane pentru tineret?

— Uite ce-i, fiecare are idiosincraziile lui. Să nu crezi că nu ştiu că dimineaţa, la micul dejun, tu bei coca-cola dietetică.

— Ce? De unde ştii?

— Sunt pur şi simplu atent la ce se petrece în jurul meu. S-a bătut uşurel în tâmplă cu degetul arătător. Acum, că ai aflat cel mai întunecat şi mai jenant secret al meu, şi anume că am citit cărţi pentru tineret scrise în principal pentru fete de treisprezece ani, tot mă mai placi? Şi tot mai vrei să ieşi cu mine, sau te-ai săturat de compania mea?

— Nu încă. Cred că o să mai rămân un timp pe aproape, am spus şi l-am prins de mână.

Telefonul a sunat din nou şi Ben a fugit să răspundă.

— Biblioteca publică din Los Angeles, sucursala Fairfax, biroul de informaţii, cu ce vă pot ajuta? a rostit el pe un ton arogant. Nu, regret. Azi e închis. Mulţumesc. La revedere.

— Ben! am exclamat eu după ce a închis. Asta a fost total lipsit de profesionalism!

— Ei bine, acum înţelegi de ce n-am avut încredere să te las pe tine să răspunzi.

IUNIE

— Ce e? Ce s-a întâmplat? mă întreabă Ana după ce termină de mâncat clătita.

— Ăăă… a fost prea din scurt. Nu am fost pregătită, îi răspund şi formez din nou numărul.

— Aici Biblioteca publică din Los Angeles, sucursala Fairfax, biroul de informaţii, cu ce vă pot ajuta?

Este tot Nancy – o femeie rotunjoară şi mai vârstnică. Nu e bibliotecară de meserie. Doar răspunde la telefon. N-ar trebui să zic „doar”. Munceşte mult şi se poartă frumos cu toată lumea. Nu mi-o imaginez vorbind de rău pe nimeni. E deopotrivă sinceră şi amabilă. Calităţi despre care întotdeauna am considerat că se bat cap în cap.

— Bună, Nancy. Elsie la telefon.

Lasă să-i scape un şuierat şi-mi spune cu o voce mai adâncă:

— Elsie, îmi pare aşa de rău.

— Mulţumesc.

— Nici nu pot să-mi închipui…

— Mersi, o întrerup eu.

Ştiu că dacă o las să continue, voi închide din nou telefonul. Mă voi face covrig şi voi vărsa lacrimi amare de mărimea unor bile.

— Lyle e pe acolo? Vreau să vorbesc cu el despre întoarcerea la muncă.

— Sigur, sigur că da, zice ea. O secundă, scumpo.

Trec câteva minute până să-mi răspundă Lyle, şi când o face, se străduieşte să fie cât mai scurt. Pot doar să presupun că discuţia îi displace chiar mai mult decât mie. Nimeni n-ar vrea să fie în acest moment în pielea celui care să îmi amintească de îndatoririle profesionale pe care le am.

— Ascultă, Elsie. Înţelegem perfect prin ce treci. Stai acasă cât crezi de cuviinţă. Ai multe zile de concediu neefectuate, ai dreptul la concedii de boală şi la indemnizaţii pentru timp liber pe care nu le-ai solicitat, spune el săritor.

— La câte zile libere am dreptul pentru moartea soţului? îl

întreb, încercând să par mai destinsă, ca să fac viaţa mai uşoară tuturor.

Însă nu reuşesc şi gluma pică prost. Pauza care apare în conversaţie poate umple un autobuz orăşenesc.

— Mersi oricum, Lyle, mă grăbesc să adaug. Dar cred c-ar fi mai bine dacă aş reintra în rutină. Viaţa merge înainte, nu-i aşa?

Am început să bat câmpii. Nu, viaţa nu merge înainte. Asta e o replică pe care oamenii o spun pentru că au auzit-o rostită la televizor la emisiunile de dimineaţă. E o idee care nu se aplică în cazul meu. Şi nu se va aplica niciodată. Nu va exista niciun mers înainte, însă celor care nu trec prin tragedii nu le convine să audă astfel de lucruri. Lor le place când te „remontezi". Le place să le spună prietenilor tăi, colegilor de muncă, celor cu care urci în lift, că te „descurci de minune". Că eşti „un om de echipă". Celor mai tâmpiţi dintre ei le place de tine pentru că eşti o „tipă dură" sau „o scorpie dată naibii". Ceea ce eu nu sunt. Dar n-au decât să creadă asta despre mine. E mai uşor pentru toţi.

— A, foarte bine. Atunci să mă anunţi când vrei să te întorci.

— Înmormântarea este mâine şi în weekend vreau să mă odihnesc. Ce zici de marţi? îl întreb eu.

— E bine marţi. A, încă ceva, Elsie.

— Da? zic eu, grăbită să închid.

— Dumnezeu să-l odihnească în pace! N-avem cum şti ce planuri are Domnul pentru noi.

— Mda, hmmm… spun eu şi închid telefonul.

E pentru prima oară când cineva aduce în discuţie numele Domnului şi-mi vine să-i sucesc lui Lyle gâtul ăla gras. Sinceră să fiu, mi se pare o nesimţire că a adus numele Domnului în conversaţie. E ca şi cum o prietenă ar insista să-ţi povestească ce bine s-a distrat la o petrecere la care tu n-ai fost invitată. Dumnezeu m-a părăsit. Să n-aud cât de bun a fost El cu tine!

Aşez mobilul pe masa din bucătărie.

— Am terminat cu primul telefon. Pot să fac un duş înainte de următorul?

Ana dă din cap.

Intru sub duş şi dau drumul la robinet. Mă întreb cum să încep conversaţia şi cum va decurge ea. Oare părinţii mei se vor oferi să vină aici? Ar fi groaznic. Iar dacă nu se vor oferi va fi şi mai rău. Ana bate la uşă şi eu opresc robinetul. Sunt sigură că se gândeşte că nu voi reuşi niciodată să ies singură de la duş şi nu vreau să-şi facă şi mai multe griji pentru mine. Pot să ies şi singură din nenorocitul ăsta de duş. Cel puţin deocamdată.

Îmi trag pe mine un halat şi iau în mână telefonul. Dacă n-o fac acum, n-o s-o fac niciodată, aşa că să-i dau drumul!

Formez numărul de telefon de acasă. Răspunde tata.

— Elsie sunt, tată, spun eu.

— O, bună, Eleanor, zice el.

Mă simt de parcă m-ar scuipa în faţă atunci când îmi rosteşte numele adevărat şi-mi aminteşte astfel că nu sunt aşa cum şi-au dorit ei. În prima zi de grădiniţă le-am spus tuturor că mă cheamă Elsie. I-am spus educatoarei că asta era prescurtarea de la Eleanor, deşi în realitate îmi plăcuse numele atunci când o văzusem pe Văcuţa Elsie pe cutiile de carton cu îngheţată. Mama şi-a dat seama ce se întâmplă abia după câteva luni, dar oricât de mult a încercat pe urmă, n-a reuşit să le facă pe prietenele mele să-mi spună Eleanor. A fost primul act de rebeliune din viaţa mea.

— Tu şi cu mama aveţi un minut ca să vorbim? îl întreb eu pe tata.

— Of, îmi pare rău. Tocmai ieşeam pe uşă. O să te sun eu mai încolo. E bine aşa? zice el.

— Nu, nu e bine. Îmi pare rău, dar trebuie să vorbesc cu voi acum. E ceva important.

Îmi spune să aştept.

— Ce este, Eleanor? se aude vocea mamei.

— Tata este şi el la telefon?

— Da, sunt aici. Ce voiai să ne spui?

— Cred că v-am povestit despre Ben, bărbatul cu care ieşeam.

— Hmm, da, zice mama.

Pare distrasă. Ca şi cum în timp ce eu îi vorbesc s-ar ruja sau ar supraveghea-o pe menajeră cum împătureşte lenjeria de pat.

— Ei bine… dau eu să încep.

Dar la ce bun? La ce bun să rostesc totul cu voce tare? La ce bun să mă aud vorbind prin urechile lor?

— Ben a fost călcat de o maşină şi a murit, spun în cele din urmă.

Mama icneşte.

— Dumnezeule, Eleanor. Îmi pare foarte rău.

— Iisuse! exclamă tata.

— Nu ştiu ce să spun, adaugă mama. Dar nu suportă să tacă, aşa că reuşeşte să scoată ceva din pălărie. Sper că i-ai anunţat familia, zice.

Părinţii mei au de-a face zilnic cu moartea şi cred că asta i-a făcut în multe privinţe imuni la ea. Imuni şi la viaţă, după părerea mea, deşi dacă le-aş spune asta mi-ar răspunde că sunt mult prea sensibilă.

— Da, da. Totul e sub control. M-am gândit însă să vă spun şi vouă.

— Ei bine, zice mama şi îmi serveşte o nouă mostră de înţelepciune: Îmi imaginez cât de greu îţi e, dar cred că ştii că-ţi suntem alături. Şi… Ce nenorocire! Ai avut timp să procesezi toate astea? Eşti bine?

— Nu. Tocmai, că nu sunt deloc bine. Celălalt lucru pe care voiam să-l ştiţi este că Ben şi cu mine ne-am căsătorit în cadrul unei ceremonii private în urmă cu două săptămâni. Deci omul care a murit mi-a fost soţ.

Gata, am spus-o! Mi-am făcut treaba. Acum nu-mi mai rămâne decât să închei discuţia.

— De ce te-ai căsătorit cu un bărbat pe care abia l-ai cunoscut? întreabă tata şi de acum totul o ia la vale.

— Tatăl tău are dreptate, Eleanor. Chiar nu-mi închipui cum de…

Mama e furioasă. Îmi dau seama după voce.

— Îmi pare rău că nu v-am anunţat, spun eu.

— Ai uitat să ne spui! exclamă mama. Ce-a fost în capul tău? De cât timp îl cunoşteai?

— De suficient timp ca să-mi dau seama că e iubirea vieţii mele, îi răspund, intrând în defensivă.

Rămânem tăcuţi toţi trei. Dar simt că mama are ceva de adăugat.

— Haide, dă-i drumul, îi spun.

— Eu l-am cunoscut pe tatăl tău cu patru ani înainte de a accepta să ies cu el, Eleanor. Şi am fost prieteni timp de cinci ani înainte de a ne căsători. N-ai cum să cunoşti cu adevărat pe cineva după numai câteva luni.

— Şase luni. L-am cunoscut în urmă cu şase luni, spun eu.

Dumnezeule, cât de meschin şi penibil sună, chiar şi pentru urechile mele! Mă face să mă simt ca o proastă.

— Exact! intervine tata. Eleanor, e îngrozitor ce s-a întâmplat. Absolut îngrozitor. Ne pare foarte rău pentru suferinţa ta, dar te asigur că vei reuşi să treci peste asta.

— Dar, Charles, îl întrerupe mama. Trebuie ca Eleanor să conştientizeze şi cât de important este să nu te pripeşti în luarea deciziilor. Şi tocmai de aceea…

— Uite ce-i, nu vreau să discut despre asta acum. M-am gândit doar că ar trebui să ştiţi că am rămas văduvă.

— Văduvă? zice mama. Nu, nu cred că-i bine să te consideri văduvă. Să te autoeticheteze în halul ăsta. Nu te va ajuta deloc să-ţi revii. Cât timp aţi fost căsătoriţi? mă chestionează şi din tonul ei ghicesc că mă judecă.

— O săptămână şi jumătate, îi răspund eu.

Am rotunjit perioada! Ce poate fi mai trist? Am rotunjit perioada!

— Eleanor, o să vezi, totul va fi bine, zice tata.

— Da, zice şi mama. O să fie bine. O să te pui pe picioare cât ai clipi din ochi. Sper că nu vei lipsi prea mult de la serviciu. Cu reducerile astea de posturi la bugetari, nu e momentul să-ţi pui în pericol slujba. Deşi, ştii ceva? Mai zilele trecute am discutat cu o prietenă care e şi ea în consiliul director al spitalului şi mi-a spus că fiica ei e referent juridic. Lucrează direct cu nişte avocaţi extrem de influenţi la nişte cazuri foarte importante. Aş putea să o sun sau să-i dau numărul tău, dacă vrei. E o casă de avocatură cu filiale pe ambele coaste.

Ar fi trebuit să prevăd că mama va profita de ocazie pentru a-mi aminti că pot ajunge mai departe decât am ajuns. Că pot fi

mai grozavă decât sunt. Că am în mine potenţialul de a face mai mult în viaţă decât am făcut până acum. Nu m-am gândit că va rata ocazia de teama de a nu părea insensibilă sau lipsită de tact, dar nici prin cap nu mi-a trecut că va pune problema într-un mod atât de direct. Pe măsură ce vorbeşte, îmi dau seama cât de mult m-am îndepărtat de planul lor. Aşa se întâmplă atunci când eşti unic la părinţi, atunci când ei îşi doresc mai mult şi nu au parte de ceea ce-şi doresc şi când procreează cu unicul scop de a crea versiuni în miniatură ale lor. Aşa se întâmplă atunci când realizează că nu vei fi aidoma lor şi nu ştiu cum să reacţioneze.

Treaba aceasta m-a deranjat întotdeauna, asta până să mă mut aici, departe de ei, ferită de privirile lor dezaprobatoare, de vocile lor condescendente. Dar de când m-am mutat nu m-a mai deranjat – până acum. Presupun că din cauză că până acum nu am mai avut realmente nevoie de ei. Şi oricât mi-aş spune că nimic nu m-ar face să mă simt acum mai bine, înclin să cred că sprijinul pe care mi l-ar fi putut oferi părinţii m-ar fi ajutat să îndur totul mai uşor.

— Nu, mersi, mamă, îi răspund în speranţa că discuţia se va încheia aici, că mă va lăsa în pace şi că va intensifica presiunile asupra mea data viitoare.

— Cu ce te putem ajuta? mă întreabă tata.

— Cu nimic, tată. N-am vrut decât să vă pun la curent. Sper să aveţi în continuare o zi bună.

— OK, încă o dată, îmi pare rău pentru pierderea suferită, Eleanor.

Mama închide telefonul.

— Noi îţi dorim tot binele de pe lume, Elsie, zice tata.

Afirmaţia mă ia pe nepregătite, la fel şi faptul că mi s-a adresat pe numele pe care l-am ales. Înseamnă că se străduieşte. Tata se străduieşte.

— Noi nu… noi nu prea ştim cum să…

Vocea i se frânge. Răsuflă greu şi o ia de la capăt.

— Ştii cum e mama ta, zice fără a adăuga alte explicaţii.

— Da, ştiu.

— Te iubim, spune el, iar eu îi răspund, mai mult pentru că

aşa cer convenţiile sociale decât din sentiment:

— Şi eu vă iubesc, şi închid telefonul.

— Ai rezolvat-o şi pe asta, zice Ana. Îmi ia mâna şi şi-o lipeşte de inimă.

— Sunt foarte mândră de tine. Te-ai descurcat nemaipomenit de bine.

Mă strânge în braţe şi eu mă agăţ de corpul ei. Umărul Anei e un loc moale, tocmai bun pentru a boci, dar am auzit eu nişte legende urbane cum că braţele unei mame sunt cel mai sigur loc de pe lume, şi tare mi-ar prinde bine acum aşa ceva.

— Bun, spun eu. Acum cred că o să mă duc să mă întind în pat.

— OK, aprobă Ana.

Strânge farfuriile de pe masă. Farfuria ei e goală, dar mânjită de sirop de arţar. A mea e curată, dar plină de bucăţi de clătită.

— Să-mi zici dacă ţi se face foame.

— Bine.

Am intrat însă deja în dormitor, m-am trântit deja în pat şi ştiu că nu mi se va face foame. Mă holbez în tavan fără să ştiu cât timp. Îmi amintesc că telefonul mobil al lui Ben încă există şi e pe undeva. Că numărul nu a pierit odată cu moartea lui. Sun. Stau şi ascult ţârâitul, închid, apoi formez numărul din nou. Şi tot aşa.

IANUARIE

Era o seară de sâmbătă ploioasă şi rece. Mă rog, rece pentru Los Angeles. Erau zece grade şi bătea vântul, îndoind crengile copacilor şi făcând ca picăturile de ploaie să cadă pieziş. Nu era decât cinci după-amiază, dar soarele apusese deja. Ben şi cu mine am decis să mergem la un bar de vinuri nu departe de apartamentul meu. Niciunul din noi nu se pricepea prea mult la vinuri, dar barul avea parcare acoperită, aşa că părea opţiunea cea mai uscată dintre cele situate în apropiere.

Ne-am aşezat la masă, ne-am scos hainele şi ne-am netezit puţin părul ciufulit de vânt. Afară fusese atât de rece, încât interiorul ni s-a părut cald şi primitor, de parcă am fi stat în jurul unui foc de tabără.

Eu am comandat o salată caprese şi o coca-cola dietetică. Când Ben a comandat paste şi un pahar de Pinot Noir, mi-am amintit că de asta ne aflam acolo: pentru că era un bar de vinuri.

— Ei, am spus. Renunţ la coca-cola. Vreau şi eu un pahar de vin.

Chelnerul a luat meniurile şi a plecat.

— Nu trebuia să comanzi vin dacă nu voiai, a spus Ben.

— Când eşti la Roma, fă ca romanii, am răspuns eu.

Paharele cu vin ne-au fost aduse după scurt timp, umplute pe jumătate cu un lichid roşu-închis. Le-am învârtit pe sub nas, zâmbindu-ne, fără să ştim prea bine niciunul din noi ce făceam.

— Ah! a exclamat Ben. Simt o aromă subtilă de mure şi… A sorbit din băutură încet, rezervat, ca un degustător. Pare să aibă şi o tentă lemnoasă, nu-i aşa? a comentat.

— Mmm, am mormăit sorbind la rândul meu din pahar şi prefăcându-mă gânditoare. O aromă foarte lemnoasă, un buchet foarte plin.

Am izbucnit în râs amândoi.

— Da, a spus Ben. Am uitat de *buchetul plin.* Cunoscătorilor le place la nebunie să zică treaba asta cu *buchetul plin.* A început să bea pufnind uşor. Pe bune, a adăugat, pentru mine

toate vinurile au acelaşi gust.

— Şi pentru mine, am spus eu sorbind din nou.

Trebuie să recunosc totuşi că deşi nu puteam emite păreri despre conţinutul de tanin, nota de bază sau celelalte lucruri la care se pricep băutorii de vin, gustul era minunat. Şi după alte câteva înghiţituri a devenit şi mai bun.

Imediat ce ne-a fost adusă mâncarea, telefonul lui Ben a sunat. A lăsat să-i intre căsuţa vocală în timp ce eu am gustat din salată. A început să mănânce din paste şi telefonul a sunat din nou. Din nou l-a ignorat. Într-un sfârşit, nu mi-am mai putut stăpâni curiozitatea.

— Cine era? l-am întrebat.

— Ei, a răspuns el nu foarte încântat. E o tipă cu care am ieşit mai de mult. Mă sună uneori când bea.

— Dar nu e nici măcar ora şapte.

— E cam… Cum se zice? Petrecăreaţă? Ăsta ar fi termenul politicos?

— Depinde ce vrei să spui.

— E alcoolică. De asta am rupt-o cu ea.

A spus-o într-un mod atât de lipsit de emoţie, încât m-a surprins. Era o treabă serioasă şi reacţia lui mi s-a părut aproape prostească.

— Mă sună din când în când. Presupun că pentru a-mi da întâlnire ca să facem sex.

Am vrut să râd de Ben pentru că se exprimase aşa, dar mi-am dat seama că eram geloasă şi, mai mult decât atât, că gelozia creştea tot mai mult în mine, riscând să iasă la suprafaţă.

— Ah, m-am mulţumit să spun.

— I-am spus că sunt cu altcineva. Crede-mă, e foarte deranjant.

Simţeam gelozia cum îmi aprinde obrajii.

— OK.

— Te-ai supărat?

— Nu, am spus eu pe un ton degajat, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

De ce am spus asta? De ce nu i-am răspuns, pur şi simplu, că da, sunt supărată.

— Ba da, te-ai supărat.

— Ba nu.

— Te cunosc după semne, eşti supărată pe mine.

— Nu.

— Ba da, te-ai înroşit şi vorbeşti monosilabic. Asta înseamnă că eşti supărată.

— Cum de-ţi dai seama?

— Ţi-am spus, sunt atent la ceea ce se petrece în jurul meu.

— OK, am spus într-un final. Să ştii… să ştii că nu-mi place. Femeia asta cu care ai ieşit, cum spui tu, ceea ce, să recunoaştem, înseamnă că te-ai culcat cu ea, femeia asta… Ei bine, nu-mi place că te sună ca să faceţi din nou sex.

— Da, ştiu. De acord cu tine. I-am spus să nu mă mai sune.

A rostit asta fără a părea supărat, însă pe un ton defensiv.

— Bine, am înţeles. Şi te cred, doar că… Uite ce-i, am stabilit că în astea cinci săptămâni n-o să ieşim cu alţii, dar dacă vrei să…

— Poftim?

Se oprise de mult din mâncat.

— Nu contează.

— Cum adică nu contează?

— Când te-ai întâlnit cu ea ultima dată?

Nu ştiu de ce i-am pus întrebarea asta şi ce anume încercam să demonstrez. Nu pui întrebări la care nu doreşti să afli răspunsul. E o lecţie pe care nu am învăţat-o niciodată.

— Ce importanţă are?

— Întreb şi eu.

— Cu puţin înainte de a ne cunoaşte, a răspuns el şi s-a uitat în pahar, după care a sorbit din vin ca să-şi ascundă faţa.

— Puţin? Cât de puţin?

A zâmbit stânjenit.

— Ne-am întâlnit în seara de dinainte de a te cunoaşte.

Mi-a venit să mă întind peste masă şi să îl strâng de gât. Faţa mi s-a aprins de gelozie. Pieptul mi s-a umflat şi plămânii îmi stăteau să explodeze. Cu toate că nu aveam un motiv clar. Sau cel puţin nu eram capabilă să-l formulez. Mi-a venit să urlu la Ben şi să îl cert pentru că greşise, dar de fapt nu greşise cu

nimic. Cu nimic. Gelozia care mă cuprinsese era de neînţeles chiar şi pentru mine. Atâta doar… Atâta doar că voiam să cred că Ben e numai al meu. Voiam să cred că nimeni nu-l făcuse să zâmbească înaintea mea, că nicio femeie nu fusese dorită de el aşa de mult cum mă dorea pe mine. Dintr-odată individa care suna a luat formă în capul meu. Mi-am imaginat-o cu păr lung şi negru şi îmbrăcată într-o rochie roşie. Probabil că purta seturi de lenjerie intimă din dantelă. Numai sutiene şi chiloţi asortaţi. Mi-am imaginat că avea stomacul plat. Că îi plăcea, atunci când făceau dragoste, să stea deasupra. În loc să-mi recunosc gelozia, în loc să spun adevărul, am întors faptele pe toate feţele, în încercarea de a găsi un motiv ca să dau vina pe el.

— Nu ştiu dacă pot să te cred când zici că nu-i mai răspunzi la telefon. O femeie nu sună aşa, în mod repetat, dacă ştie că va fi respinsă.

— Deci eu sunt de vină că tipa este o beţivă?

— Nu, dar…

— Vrei să spui că nu ai cunoscut nicio femeie care e atât de încrezătoare că arată bine, încât nici nu poate concepe că va fi respinsă?

— Aha, acum admiţi că arată bine? l-am provocat eu.

— Şi ce legătură are?

— Deci arată bine.

— De ce te simţi aşa de nesigură pe tine?

Fir-ar să fie!

N-ar fi trebuit să o fac. Aş fi putut să rămân la masă. Aş fi putut să termin de mâncat, să-i spun lui Ben să mă conducă acasă şi să nu-l invit înăuntru. Aş fi putut să fac o mulţime de alte lucruri. Aveam multe opţiuni. Însă în clipa aceea am avut impresia că nu aveam decât una, şi anume să-mi iau haina, să mi-o arunc pe mine, să-i spun lui Ben că este un nemernic şi să ies valvârtej din restaurant.

Abia când am ajuns să stau în ploaie, fără tichetul de parcare la mine, am început să realizez că avusesem şi alte opţiuni. L-am văzut pe Ben prin geamul din faţă al restaurantului. L-am văzut cum se uită în jur după un chelner. Cum îi face semn

unuia şi cum îi îndeasă în palmă un teanc de bancnote. L-am văzut cum îşi înşfacă jacheta. Am stat afară, în ploaia rece, cu haina strânsă pe lângă corp şi tremurând un pic, în timp ce mă gândeam la ce aveam să-i spun când va ieşi. Începuse să-mi pară rău de prostia făcută. Prostia de a mă fi ridicat de la masă părea să fi eclipsat cumva nesimţirea lui.

În timp ce se îndrepta spre uşă, am observat că s-a uitat din nou la telefon, al cărui ecran se luminase iarăşi. L-am văzut cum lasă să-i intre căsuţa vocală pentru a treia oară în ultimele zece minute şi m-am înfuriat din nou. Gelozia este urâtă. Mă făcea să mă simt atât de urâtă.

Am simţi pala de aer cald venită dinăuntru atunci când a deschis uşa. După ce a închis-o, am îngheţat din nou.

— Elsie… a dat el să spună.

Din ton nu mi-am dat seamă în ce dispoziţie se afla. Nu am ştiut dacă îmi va vorbi spăsit, dacă va intra în defensivă sau va fi iritat, aşa că l-am întrerupt.

— Uite ce-i, am zis, strângându-mi mai tare jacheta pe mine şi ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul maşinilor care accelerau peste micile băltoace. Poate că nici eu nu m-am purtat bine, dar nu era cazul să-mi spui aşa ceva.

— Nu se poate să te ridici de la masă şi să pleci pur şi simplu! a urlat el.

Nu îl mai auzisem niciodată urlând.

— Pot să fac orice…

— Ba nu! Nu poţi. Nu mă poţi pedepsi pentru ceva ce s-a întâmplat înainte de a te cunoaşte şi nici pentru ceea ce face Amber.

— Să nu te prind că-i rosteşti numele în faţa mea!

— Bine, dar toată treaba asta cu sunatul nici nu are prea mare importanţă. Dacă ai şti în ce fel mă gândesc la tine şi cum mă gândesc la ea, ţi-ai da seama că nu e mare scofală! a exclamat Ben.

Picăturile de ploaie îi intrau în gură şi se îneca.

— Ce vrei să zici? Nu crezi că dacă ar fi fost invers…

— Aş fi fost şi eu gelos? Ba da, sigur că aş fi fost. Numai la gândul că un alt bărbat te-a atins sau că tu… Da. Sigur că aş fi

fost gelos.

— Şi atunci?

— Dar nu m-aş fi ridicat de la masă în mijlocul unui restaurant şi nu te-aş fi lăsat baltă ca să arăţi ca o idioată. Nu te-aş fi speriat în halul ăsta.

— Hai, zău aşa, doar nu te-ai speriat.

— Ba da, Elsie, m-am speriat.

— De ce? Ce-ai crezut?

— Nu ştiu! a răspuns Ben, ridicând din nou vocea.

Era aşa de frig. Şi ploaia continua să cadă atât de zgomotos.

— M-am gândit că poate ăsta e… a lăsat el fraza să plutească în aer.

— Că poate ăsta e sfârşitul?

— Nu ştiu!

— Nu, nu este sfârşitul, am spus eu. Faptul că m-am supărat nu înseamnă că…

Brusc, am simţit nevoia să îl strâng în braţe şi să îi spun că n-am de gând să plec. Vulnerabilitatea lui mi s-a părut atât de tandră şi emoţionantă, aproape insuportabilă. Am întins braţul şi i-am zâmbit.

— Oricum, am adăugat eu, nu ne putem despărţi acum, mai avem câteva săptămâni.

Nu mi-a zâmbit înapoi.

— Nu e nimic de râs, a zis, stând cu umerii gârboviţi ca să se apere de ploaie. Nu vreau să te pierd.

L-am privit drept în ochi şi i-am spus ceea ce nu-mi închipuiam că nu înţelesese deja.

— Ben Ross, află că nici prin cap nu-mi trece să te părăsesc.

Înainte chiar de a rosti ultima silabă, s-a apropiat vertiginos şi şi-a lipit buzele de gura mea. Un gest neîndemânatic şi imperfect. Dinţii ni s-au ciocnit şi colţul buzei m-a usturat. Însă a fost momentul când am ştiut că Ben mă iubeşte. Am simţit asta. M-a făcut să o simt într-un mod aspru şi real, fără curcubeie şi fluturaşi, atunci când teama plutea în aer. În sărutul acela i-am simţit teama şi disperarea şi uşurarea. Era un sentiment ameţitor, care m-a făcut să înţeleg că nu eram singura capabilă de tâmpenii. Din iubire ajunsese şi el să facă

lucruri prosteşti.

Într-un târziu, şi totuşi mult prea curând, s-a smuls de lângă mine. Aproape că uitasem că eram în public şi că stăteam în ploaie.

— Scuze, a spus şi şi-a şters sângele de pe buze.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, am răspuns, scoţând din jachetă o batistă cu care i-am tamponat gura. *Eu* îmi cer scuze.

M-a prins de încheietură, mi-a îndepărtat mâna de la buzele lui şi mi-a sărutat-o uşor.

— Eşti foarte sexy, a spus în timp ce-şi scotea telefonul din buzunar. A apăsat pe câteva taste, după care a rostit: „Bună, aici e căsuţa vocală a lui Ben Ross. Vă rog să lăsaţi un mesaj şi o să vă sun eu înapoi. Dacă vreţi să ştiţi ce voi face în seara asta, aflaţi că voi fi ocupat. Nu vă mai obosiţi să sunaţi pentru că voi fi ocupat. De acum înainte voi fi mereu ocupat.”

A închis telefonul şi s-a uitat la mine.

— Nu era nevoie să faci asta, am spus.

Ben mi-a zâmbit.

— Ba da, a răspuns, scoţând din buzunar tichetul de parcare. Sper să nu mă mai sune. Pentru că nu mai vreau să am de-a face cu ea. Am făcut o mare pasiune pentru altcineva.

Am izbucnit în râs. Ben i-a întins tichetul de parcare valetului.

— Apropo, tu eşti aceea, a spus în timp ce îşi ţinea jacheta pe deasupra capului meu ca să mă apere de ploaie.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Îţi mai e foame? a întrebat el. Pentru că mie îmi e şi în restaurantul ăsta e clar că nu ne mai putem întoarce.

IUNIE

„Bună, aici e căsuţa vocală a lui Ben Ross. Vă rog să lăsaţi un mesaj şi o să vă sun eu înapoi. Dacă vreţi să ştiţi ce voi face în seara asta, aflaţi că voi fi ocupat. Nu vă mai obosiţi să sunaţi pentru că voi fi ocupat. De acum înainte voi fi mereu ocupat.”

„Bună, aici e căsuţa vocală a lui Ben Ross. Vă rog să lăsaţi un mesaj şi o să vă sun eu înapoi. Dacă vreţi să ştiţi ce voi face în seara asta, aflaţi că voi fi ocupat. Nu vă mai obosiţi să sunaţi pentru că voi fi ocupat. De acum înainte voi fi mereu ocupat.”

„Bună, aici e căsuţa vocală a lui Ben Ross. Vă rog să lăsaţi un mesaj şi o să vă sun eu înapoi. Dacă vreţi să ştiţi ce voi face în seara asta, aflaţi că voi fi ocupat. Nu vă mai obosiţi să sunaţi pentru că voi fi ocupat. De acum înainte voi fi mereu ocupat.”

Ascult mesajul iar şi iar, îl ascult până ce învăţ pe de rost toate inflexiunile şi pauzele de respiraţie, până ce îl aud şi atunci când nu îl ascult. Apoi formez din nou numărul.

De data asta nu mai intră mesajul. Este vocea lui Susan.

— Elsie! Iisuse! Nu mai suna, te rog. Lasă-mă în pace. Nu mai suport! Ben va fi îngropat. Aşa cum ai vrut tu! Termină odată cu sunatul!

— Ăăă… mă bâlbâi eu, prea uluită pentru a şti ce să răspund.

— La revedere, Elsie!

Închide telefonul.

Rămân şocată, incapabilă de a face altceva decât să mă holbez la o pată de pe tavan, dar fără să văd de fapt nimic. Ar fi putut trece telefonul pe setarea de „silenţios”. Ar fi putut să-l închidă. Nu a făcut-o. Ca să poată să ţipe la mine.

Formez din nou numărul lui Ben şi Susan îmi răspunde.

— La naiba, Elsie!

— Dacă vrei să te minţi că ai ştiut totul despre fiul tău, n-ai decât. N-ai decât să trăieşti în minciună. Dar nu încerca să mă tragi după tine. Sunt soţia lui. Timp de şase luni lui Ben i-a fost teamă să îţi povestească despre mine. Timp de şase luni a venit la tine în casă cu gândul de a-ţi spune că se îndrăgostise şi

totuşi nu a făcut-o, pentru că s-a gândit că eşti prea tulburată ca să suporţi ideea. Aşa că da, a ascuns adevărul. Iar eu i-am permis să o facă pentru că l-am iubit. Vrei să fii furioasă pe el? *N-ai decât.* Vrei să negi adevărul? *N-ai decât.* Chiar nu îmi pasă, Susan. Dar îmi e dor de soţul meu şi o să-l sun de câte ori vreau, pentru că îmi este dor de vocea lui. Aşa că dacă nu-ţi convine, închide telefonul, pentru că altceva nu ai de ales.

Rămâne tăcută preţ de câteva clipe şi mă gândesc să închid, dar pe de altă parte vreau să aud ce are de zis în apărarea ei.

— Mi se pare cel puţin amuzant faptul că pentru tine şase luni înseamnă o perioadă lungă de timp, spune ea într-un sfârşit, după care închide telefonul.

Furia mă aruncă afară din dormitor. Îmi îndeasă picioarele în pantofi. Când Ana mă întreabă ce fac, furia îi răspunde că mă întorc mai târziu. Furia mă împinge afară pe uşă, în arşiţa de iunie, şi mă lasă în stradă.

Rămân acolo, nesigură de ceea ce simt ori de ce am de gând să fac. Rămân acolo mult timp, apoi mă răsucesc pe călcâie şi intru în casă. N-am cum să fug de problemă. N-am cum să scap de ea.

— Trebuie să văd cu ce mă îmbrac mâine, îi spun eu Anei când mă întorc în casă.

— Nu e nevoie, răspunde ea. Am scos eu lucrurile pentru mâine. Ca să nu-ţi faci griji.

— Şi cu ce o să mă îmbrac?

Mă uit la Ana recunoscătoare şi nedumerită.

— Am încercat să obţin echilibrul perfect între sex-appeal şi bună-cuviinţă, aşa că vei purta rochia aceea neagră fără mâneci, mai lărguţă, pe care am găsit-o în şifonier, şi pantofii negri cu tocuri. Şi ţi-am cumpărat asta.

Scoate ceva de sub canapea. Îmi dau seama că de câteva zile canapeaua a devenit patul ei, asta atunci când n-o folosesc eu pentru a mă refugia din dormitor în living.

Îmi întinde o cutie. O aşez în faţa mea şi o deschid. Înăuntru e o pălărioară neagră cu văl negru fin şi scurt. E un cadou morbid, genul de cadou pentru care nu trebuie să mulţumeşti ori să pretinzi că ţi l-ai dorit dintotdeauna. Însă, cumva, acest mic cadou umple o bucată din gaura uriaşă iscată în inima mea.

Mă apropii încet de cutie şi scot cu delicateţe pălăria din ea. Foiţa în care e împachetată foşneşte la atingere. Mut cutia de pe genunchi pe covor şi-mi pun pălăria pe cap. O rog pe Ana din priviri să mă ajute să o aşez bine pe cap. După care intru în baie şi mă uit în oglindă.

Este pentru întâia oară de la moartea lui Ben când chiar arăt ca o văduvă. Pentru întâia oară de când l-am pierdut recunosc chipul din oglindă. Iată-mă, mistuită de durere şi neîntregită. Rămasă fără soţ. Este aşa o uşurare. Am fost atât de nesigură pe mine în această nouă calitate de văduvă, încât acum, când mă văd în oglindă în acest fel, mă simt alinată. Îmi vine să alerg la Susan şi să-i spun: „Uită-te la mine, nu arăt ca o femeie care tocmai şi-a pierdut soţul?” Dacă voi arăta aşa, toată lumea mă va crede.

Ana stă în spatele meu în baie. Stă un pic cocoşată; îşi ţine mâinile încleştate şi degetele împletite. Nu e deloc sigură că n-a făcut o greşeală uriaşă oferindu-mi un cadou pe care toată lumea speră să nu-l primească niciodată. Mă răsucesc spre ea şi-

mi scot pălăria. Mă ajută.

— Mulţumesc, îi spun şi o prind de umeri.

Nu ştiu de ce, însă în clipa asta nu mai simt nevoia să-mi las capul pe umărul ei.

— E foarte frumoasă pălăria, adaug.

Ana ridică din umeri, îşi înclină puţin capul şi-şi trage pieptul în spate.

— Eşti sigură? Nu e prea mult? Nu este prea… macabră?

Nu ştiu ce înseamnă *macabră,* aşa că mă mulţumesc să scutur din cap. Dacă s-a gândit că ceva e în neregulă cu cadoul, atunci s-a înşelat. Având în vedere circumstanţele, nu are cum să nu-mi placă.

— Eşti o prietenă atât de bună. Eu… Mă poticnesc şi n-am putere să mă uit în ochii ei. Nimeni nu merită o prietenă aşa de bună, reuşesc într-un final să rostesc. Nimeni, poate în afară de tine.

Zâmbeşte şi profită de starea mea temporară relativ bună pentru a mă pocni uşor peste coapse.

— Ce să zic, puştoaico? Te iubesc. Te-am iubit de cum te-am văzut prima oară.

— N-ar trebui să probez şi rochia? o întreb, cuprinsă brusc de un soi de nostalgie după vechiul joc de-a gătitul.

Ana şi cu mine obişnuiam să ne jucăm de-a gătitul în colegiu; intram pe rând în baie şi încercam să găsim cele mai ridicole ţinute pentru cealaltă. Acum e însă diferit; acum totul e cu mult mai trist, dar… viaţa ne-a adus aici şi Ana e dispusă la orice ca să mă înveselească.

— Sigur că da. Te aştept aici.

Fug în dormitor şi văd că a aşezat pe pat rochia şi pantofii. Îmi trag iute rochia pe mine, apoi adaug o pereche de ciorapi negri pentru a completa ţinuta şi a diminua din sex-appealul inerent vălului şi picioarelor dezgolite.

— E cuviincios ca o văduvă să arate sexy? îi strig eu Anei în timp ce mă încalţ cu al doilea pantof.

Râde.

— Nu am avut de fapt ocazia să văd aşa ceva, îmi răspunde.

Ies pe uşă şi păşesc pe hol. În clipa aceea tocul îmi alunecă şi

glezna îmi cedează. Aterizez drept în fund. Preţ de o secundă Ana se holbează la mine, fără să ştie cum să reacţioneze. Nu ştie dacă voi izbucni în râs ori în plâns. Cred că îi e teamă să nu mă vadă plângând, pentru că motivul e într-adevăr unul foarte serios, numai că în momentul ăsta nu-mi vine să plâng. Mă uit la ea şi simt cum încet-încet pufnesc în râs. Îl simt cum mă gâdilă la stomac şi dintr-odată iese din mine. Cu toată forţa.

— O, Doamne! rostesc printre lacrimi şi icneli. O, Doamne!

Ana izbucneşte şi ea într-un râs zgomotos.

— BAHHAHAHHHAHAHA! hohoteşte ea.

Se aruncă pe podea, lângă mine.

— Chiar nu ştiu, gâfâie ea, de ce mi s-a părut atât de amuzant.

— Pentru că aşa şi e, îi răspund şi continuăm să râdem împreună.

Probabil că dacă Ana n-ar fi fost aici, m-aş fi oprit mai repede din râs, dar râsul ei mă face să hohotesc şi mai tare. Râd nestăpânit, imprevizibil. Râd tot mai dezlănţuit, mai tare. Ana îşi şterge ochii şi încearcă să-şi revină, dar când se uită la mine râsul îi piere, într-un final, îmi redobândesc stăpânirea de sine. Mă simt uşoară ca un fulg.

— Oooh, spun când mă liniştesc. Este aşa de bine.

Mi-e bine în stomac, în spinare. După care arunc o privire în oglindă şi îmi amintesc totul. Îmi amintesc de ce stau în mijlocul podelei într-o după-amiază de vineri, îmbrăcată în negru. Ben nu mai e. Şi mă urăsc pentru că am îndrăznit să râd. Mă urăsc pentru că l-am uitat, chiar şi numai pentru zece secunde, pe cel pe care l-am pierdut.

Ana îşi dă seama de schimbarea de dispoziţie; pauza pe care am luat-o amândouă din starea de suferinţă a trecut şi eu trebuie să fiu din nou ajutată şi strunită. Se scoală prima de jos, se scutură de praf şi îmi întinde mâna. Mă ridic fără pic de graţie şi îmi dezvelesc lenjeria intimă în încercarea de a mă comporta ca o doamnă. Nu, nu ca o doamnă. Ca o văduvă. Văduvele trebuie să dea dovadă de şi mai mare stăpânire de sine. Văduvele nu-şi expun accidental lenjeria de corp în faţa nimănui.

Mai rău de atât aproape că nici nu se poate.

E cald în dimineaţa când Ana şi cu mine plecăm din Los Angeles. Iar în Orange County este şi mai cald. Aerul e mai lipicios, mai greu, mai apăsător în toate privinţele. În sudul Californiei este întotdeauna mai cald decât în restul ţării şi se presupune că umiditatea ar fi mai scăzută. Însă în dimineaţa aceasta de iunie este al naibii de cald, iar eu sunt toată îmbrăcată în negru.

Nu am întârziat, dar nici nu am ajuns devreme. Nu am ajuns atât de devreme pe cât se cuvine unei văduve. Susan se holbează la mine în timp ce mă apropii de mormânt. Probabil că a ajuns aici cu cel puţin trei sferturi de oră înaintea mea. Aş vrea să-i spun că n-am ajuns mai devreme pentru că aproape că m-am răzgândit, aproape că am refuzat să urc în maşină. Pentru că m-am aruncat pe iarba din faţa casei şi i-am spus Anei că dacă merg la înmormântare, Ben nu se va mai întoarce la mine niciodată. I-am spus, cu rimelul negru curgându-mi pe obraji, că vreau să rămân acolo şi să aştept. „Nu pot să renunţ la el” aşa i-am spus, ca şi cum participarea mea la înmormântare ar fi un act de trădare, nu de comemorare.

Singurul motiv pentru care am ajuns totuşi la timp este că Ana m-a luat de jos, m-a privit în ochi şi mi-a spus:

— Ben nu se mai întoarce. Indiferent ce crezi tu. Aşa că intră odată în maşină şi să mergem, pentru că ăsta e ultimul lucru pe care îl mai poţi face împreună cu el.

Ana stă acum lângă mine, îmbrăcată într-un costum cu pantaloni de culoare neagră. Dacă m-aş aventura să-mi dau cu presupusul, aş zice că s-a îmbrăcat aşa ca să mă pună pe mine în evidenţă, de parcă am fi la o nuntă şi eu aş fi mireasa. Susan poartă un pulover negru şi fustă neagră. E înconjurată de bărbaţi tineri în costume negre şi de femei mai în vârstă în rochii negre sau bleumarin. Stăm afară, în cimitir, pe un petic de iarbă. Tocurile pantofilor mei pătrund în sol şi mă afund în el, de parcă aş sta pe nisipuri mişcătoare. Ca să mă deplasez trebuie să-mi smulg tocurile din pământ ca pe nişte mici lopeţi. Fac loc aerului să pătrundă în solul cimitirului.

Îl aud pe pastor vorbind; mai bine zis aud că spune ceva, dar nu înţeleg ce. Presupun că e acelaşi pastor care s-a ocupat în urmă cu câţiva ani şi de serviciul religios al tatălui lui Ben. Nu ştiu cărei confesiuni îi aparţine. Nu ştiu cât de credincioasă este de fapt Susan. Tot ce ştiu este că pastorul vorbeşte de o viaţă de apoi despre care nu sunt sigură că există, de un Dumnezeu în care nu cred. Stau cu capul plecat şi arunc priviri furişe spre oamenii din jur, pe care nu-i cunosc. Nu m-am imaginat niciodată luând parte la înmormântarea soţului meu, fie că e vorba de Ben, fie de acel soţ fictiv pe care l-am avut în minte până ce l-am întâlnit pe el. Dar dacă m-aş fi gândit la asta, m-aş fi aşteptat să-i cunosc pe cei veniţi la înmormântare.

Mă uit în jur şi văd oameni despre care nu pot decât să bănuiesc că sunt mătuşi şi unchi, veri şi vecini. Renunţ să mai încerc să ghicesc cine sunt pentru că treaba asta cu ghicitul mă face să mă simt de parcă nu l-aş fi cunoscut bine pe Ben. Însă l-am cunoscut, l-am cunoscut bine, dar fără această parte din viaţa lui.

Cei veniţi la cimitir din partea mea arată ca membrii unei frăţii veniţi la un bal al şcolii. Sunt prieteni de-ai lui Ben şi fostul lui coleg de apartament. Sunt bărbaţi care au un singur costum bun, care mănâncă pizza în fiecare seară şi joacă jocuri video până se duc la culcare. Aşa a fost Ben şi cu astfel de oameni s-a înconjurat. Mă bucur că se află aici, oricât de anonimi par în mulţime. Ana stă lângă mine; e singura femeie de vârsta mea. Ben n-a avut multe amice, iar prezenţa fostelor iubite ar fi fost deplasată. Unele prietene ale mele, dintre cele care îl întâlniseră de câteva ori sau ieşiseră cu noi, se oferiseră să vină. Am rugat-o pe Ana să le spună „Nu, mulţumesc” din partea mea. N-aş fi ştiut cum să reacţionez într-o asemenea situaţie. N-aş fi ştiut să le fiu gazdă într-un loc în care mă simt străină, un musafir.

Vocea pastorului se stinge şi îmi dau seama că se apropie momentul când voi lua cuvântul. Răsuflu uşurată când îl văd că gesticulează mai întâi spre Susan.

Susan se apropie de mormânt şi deschide o mapă. Oare ar fi trebuit să aduc şi eu o mapă? Nu mi-am pregătit discursul.

Simpla idee de a mă gândi la ce voi spune a fost atât de îngrozitoare, atât de dureroasă, încât am renunţat. M-am hotărât să improvizez. Pentru că ce poate fi mai rău decât să stai întinsă în pat gândindu-te la ce vei spune la înmormântarea soţului? Cel puţin aşa am crezut până ce am văzut-o pe Susan ţinând în mâini o mapă în stare perfectă. Nu vărsase lacrimi peste ea, nu o rupsese. Nu-i îndoise, panicată, colţurile. Mapa este netedă şi dreaptă ca un clipboard. Pun pariu că hârtiile dinăuntru n-au fost scrise de mână. Ci bătute la maşină.

— Vreau să încep prin a le mulţumi tuturor celor prezenţi aici. Ştiu că nu aşa îşi doresc oamenii să petreacă o dimineaţă de sâmbătă.

Se îneacă şi prin mulţime trece un murmur încurajator.

— Unii dintre voi mi-aţi fost alături în urmă cu câţiva ani, atunci când Ben şi cu mine l-am înmormântat pe Steven, şi-mi amintesc că am zis atunci că Steven nu ar fi vrut să ne vadă trişti. Ar fi vrut să zâmbim. Ştiam acest lucru deoarece Steven şi cu mine discutaserăm despre asta înainte de moartea lui. Eram la spital, ştiam că starea lui nu se va îmbunătăţi şi că sfârşitul e aproape şi el mi-a spus ceea ce v-am relatat mai apoi la înmormântare: „Nu vreau să fie ceva trist, Susie. Am avut o viaţă bună şi nu vreau să o părăsesc într-o atmosferă tristă.” Lui Ben nu am putut să-i fiu alături în ultimele clipe, spune Susan şi faţa i se boţeşte. Se uită în pământ, după care îşi revine şi continuă: Însă în multe privinţe Ben a semănat cu tatăl lui şi sunt convinsă că şi-ar fi dorit acelaşi lucru. S-a bucurat de viaţă şi cred c-ar trebui să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a-i celebra moartea fără tristeţe. E un moment dureros, ştiu, în care ne spunem cât de lipsită de sens a fost moartea lui, dar în acelaşi timp poate fi şi ceva plăcut, iar eu vă promit că voi încerca să fac din ziua de azi o sărbătoare în cinstea vieţii lui Ben. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru fiecare zi pe care am petrecut-o cu el şi cu soţul meu. Îl putem jeli pe Ben, putem plânge pentru că ne-a părăsit, dar eu o să încerc, voi face tot ce pot ca să… Râde trist. Voi face tot ce pot ca să mă gândesc la Ben şi la ceea ce a însemnat el pentru mine ca un dar de la Dumnezeu. Un dar care a durat mai puţin decât mi-aş fi dorit,

însă a fost şi aşa un miracol.

Susan se opreşte pentru a se uita la mine; e un contact vizual scurt, dar suficient de lung pentru ca amândouă să ne dăm seama. Privirea i se întoarce la paginile scrise.

— Indiferent câte zile ne-a fost dat să petrecem alături de Ben, ele au fost un dar de la Dumnezeu. Aşa încât, în acest spirit de sărbătoare, aş vrea să vă împărtăşesc o amintire dragă, unul dintre cele mai frumoase momente pe care le-am împărţit cu fiul meu. Avea optsprezece ani şi urma să plece la colegiu. Aşa cum mulţi dintre voi ştiu, colegiul pe care l-a urmat Ben se află destul de aproape, la numai o oră sau două, numai că mult mai departe de casă decât fusese el vreodată, şi eu eram înspăimântată. Fiul meu pleca de acasă! Am plâns toată vara aceea, încercând să mă ascund de el, ca să nu-l fac să se simtă vinovat. Şi a venit şi ziua când urma să plece. O, staţi un pic. Se opreşte, apoi continuă fără să mai citească de pe foile din mapă: Ar trebui să ştiţi că avem acasă o baie pentru oaspeţi pe care nu o folosim niciodată. Nimeni n-o foloseşte. În familie aveam o glumă, cum că nimeni n-a pus vreodată piciorul în baia aceea. Avem la parter o baie pe care o folosesc întotdeauna oaspeţii, iar la etaj o alta, pe care am gândit-o pentru oaspeţi, iar eu am insistat să fie renovată ca să arate foarte bine pentru musafiri, numai că musafirii n-au folosit-o niciodată. Nici n-a trebuit să fac curat acolo vreodată. În fine… Ajungem în campus, Steven şi cu mine ne apucăm să despachetăm lucrurile lui Ben şi când aproape că am terminat, mă pun pe bocit, drept în faţa colegului lui de cameră şi a părinţilor lui. Cred că Ben s-a simţit foarte prost, dar s-a abţinut s-o arate. Ne-a condus la maşină, ne-a îmbrăţişat pe Steven şi pe mine şi a spus: „Mamă, nu-ţi face griji pentru mine. Luna viitoare vin acasă şi o să stau tot weekendul.” Am dat din cap, conştientă că, dacă nu plecam în clipa aceea, n-aş mai fi putut să mă dezlipesc de el niciodată. Aşa că am urcat în maşină, Steven a pornit motorul şi ne pregăteam de plecare, când Ben m-a sărutat încă o dată şi mi-a zis: „Atunci când te vei simţi tristă, du-te sus, în baia pentru oaspeţi.” I-am cerut explicaţii, dar a zâmbit şi a repetat cele spuse, aşa că am renunţat să insist şi când am ajuns acasă m-am

repezit în camera de baie pentru oaspeţi de la etaj, râde Susan. Nu mai puteam aştepta nicio secundă şi când am aprins lumina, am văzut că scrisese „Te iubesc” pe oglindă, cu o bucată de săpun. Iar jos de tot adăugase „Şi vei putea păstra asta mereu, pentru că nimeni nu intră aici.” Şi aşa am făcut. Scrisul e şi acum tot acolo. Cred că nimeni altcineva nu l-a văzut.

Plec capul şi văd cum lacrimile care îmi curg îmi aterizează pe pantofi.

IANUARIE

Era ziua de dinaintea expirării pactului de cinci săptămâni. În ultimele patru săptămâni şi şase zile Ben şi cu mine ne petrecuserăm tot timpul liber împreună, dar fără ca vreunul din noi să îşi permită să rostească cuvintele interzise, de genul *iubit, iubită* sau, şi mai clar, *Te iubesc.* Abia aşteptam să vină ziua următoare. Stătuserăm toată ziua în pat, eu citind reviste, iar el ziare şi Ben încercase să mă convingă că un câine era o idee bună. Totul începuse de la fotografiile cu câini daţi spre adopţie din anunţurile de mică publicitate.

— Uită-te la ăsta. E chior de un ochi! a exclamat el, vârându-mi ziarul sub nas.

Avea degetele acoperite de cerneală gri. Iar eu nu mă puteam gândi decât că-mi murdărea cearşafurile.

— L-am văzut, am răspuns şi am lăsat jos revista pentru a mă întoarce către el. E foarte, foarte drăgălaş. Câţi ani are?

— Doi! Nu are decât doi ani şi are nevoie de un cămin, Elsie! Şi noi i-l putem oferi!

Am smuls ziarul din mâna lui.

— *Noi?* Nu există niciun *noii* Am stabilit că timp de cinci săptămâni nu vom discuta despre nimic care să ducă relaţia noastră mai departe. Sub nicio formă. Şi un câine ar aduce, fără îndoială, o schimbare.

Ben mi-a înhăţat ziarul.

— Da, dar termenul expiră mâine şi câinele ăsta ar putea fi adoptat chiar azi!

— Ei bine, dacă cineva îl adoptă înseamnă că de azi înainte câinelui îi va fi bine. Şi atunci nu e cazul să intervenim şi să sărim în ajutorul lui, am spus eu zâmbind şi tachinându-l.

— Elsie, a murmurat Ben, clătinând din cap şi adoptând un ton copilăros. Adevărul e că mai înainte, când ţi-am spus că îmi fac griji pentru câine că nu-şi va găsi un stăpân, să ştii că n-am fost întru totul sincer.

— Nu? m-am prefăcut eu şocată.

— Nu, Elsie, nu am fost. Şi cred că ţi-ai dat deja seama

Am scuturat din cap.

— Nici vorbă.

— Fir-ar să fie, vreau câinele ăsta! Nu vreau să-l ia altcineva! Haide să mergem să îl adoptăm chiar acum!

— Dar nu putem să ne luăm un câine! am răspuns eu râzând. Unde am putea să-l ţinem?

— Aici. Ar sta aici şi eu aş avea grijă de el.

— Aici? La mine?

— Păi, nu la mine. La mine acasă e o cocină.

— Bun, ca să înţeleg, vrei ca *eu* să iau un câine şi *tu* să te joci cu el.

— Ba nu, vom avea grijă amândoi de el. Va fi câinele *nostru.*

— Trişezi. Vrei să împingi relaţia mai departe. Şi asta e… e o…

A izbucnit în râs. Ştia că acum stăteam ca pe jar. Conversaţia deviase spre terenul mutatului împreună, iar eu eram mult prea nerăbdătoare să o port. Atât de nerăbdătoare, încât mă făcea să mă simt prost şi încercam să maschez.

— Foarte bine atunci, a zis şi şi-a trecut un braţ pe după umerii mei, iar pe celălalt şi l-a proptit sub pernă. Promit să nu mai aduc vorba despre asta toată ziua. Dar dacă nimeni nu-l va adopta astăzi pe Buster, putem discuta despre el mâine?

— Buster? Aşa vrei să-i pui numele?

— Nu eu i l-am pus! În anunţ scrie că aşa îl cheamă. Dacă ar fi fost după mine, i-aş fi spus Sonic. Ăsta da nume grozav!

— Nu vreau un câine pe care să îl cheme Sonic.

— Bine. Atunci ce zici de Bandit?

— Bandit?

— Sau Evel Knievel{8}?

— Vei sfârşi prin a-l prescurta la Evel. Care sună groaznic.

A început să mă ironizeze.

— Să nu-mi spui că ai prefera Flufly sau Cookie.

— Dacă ar fi să-mi iau un câine, i-aş da un nume care să aibă legătură cu felul în care arată. Înţelegi? Care să îi reflecte personalitatea.

— Ţi-a mai spus cineva că eşti cea mai plictisitoare fiinţă de pe lume? a întrebat Ben zâmbitor.

— Nu, tu eşti primul, am răspuns eu. Cât e ceasul? Avem întâlnire cu Ana.

— E cinci şi patruzeci şi şapte de minute.

— *Ah!* Am sărit din pat direct într-o pereche de blugi. Deja am întârziat!

— Întâlnirea e la şase? a întrebat Ben fără să se mişte. Nu ştiu de ce-ţi faci griji, Ana întârzie mereu.

— Da! Da! Dar *noi* nu trebuie să întârziem! am spus şi am întins mâna pe după pat, în căutarea sutienului.

Nu îmi plăcea cum arată sânii mei în anumite poziţii, motiv pentru care m-am trezit că alerg prin dormitor acoperindu-i cu o mână.

Ben a catadicsit să se scoale.

— OK. Dar n-ai putea măcar să o suni ca să vezi dacă nu cumva întârzie?

M-am oprit pentru o clipă din căutatul sutienului şi m-am holbat la el.

— Ce? Nu. Trebuie să plecăm acum.

A izbucnit în râs.

— Bine. O să ajungem la şase şi cinci, a spus şi şi-a aruncat pe el pantalonii şi un tricou.

Era deja gata, în timp ce eu nici pe departe.

— OK, OK!

Am alergat în baie ca să verific dacă nu îmi lăsasem acolo sutienul. Ben a venit în urma mea ca să mă ajute. A văzut sutienul înaintea mea, l-a luat şi mi l-a aruncat.

— Nu-ţi acoperi sânii din cauza mea. Ştiu că-ţi închipui că nu arată bine atunci când te apleci, dar să ştii că nu ai dreptate. Aşa că data viitoare lasă-i să atârne liberi, scumpo.

M-am holbat la el înmărmurită.

— Eşti un tip al naibii de ciudat! am spus.

M-a luat pe sus de parcă nu cântăream mai mult de două kilograme. Stăteam cu corpul lipit de el, cu picioarele strânse şi cu braţele pe după gâtul lui. S-a uitat în ochii mei şi m-a sărutat pe claviculă.

— De ce simt ciudat? Pentru că te iubesc?

Cred că a fost la fel de şocat ca şi mine la auzul propriilor

vorbe.

— Pentru că iubesc părţi din tine, asta am vrut să spun. Părţi din tine.

S-a înroşit uşor, iar eu mi-am tras pe mine un tricou. I-am zâmbit, ca şi cum era un puşti adorabil care tocmai îmi ascunsese cheile maşinii.

— N-ar fi trebuit să spui asta, l-am tachinat eu în timp ce îmi dădeam cu rimel şi îmi puneam pantofii.

— Fă-te, te rog, că n-ai auzit!

Era în faţa uşii şi mă aştepta.

— Nu cred că mă pot preface că n-am auzit! am spus în timp ce ieşeam pe uşă.

Am urcat în maşină şi Ben a pornit motorul.

— Îmi pare foarte rău. Am spus-o fără să vreau.

— Ai încălcat regulile! am repetat eu.

— Ştiu, ştiu! Mi-e foarte jenă. Doar că…

A lăsat fraza neterminată şi a demarat. S-a prefăcut că e atent la drum, însă mi-am dat seama că de fapt se concentra asupra a ceea ce voia să spună.

— Doar că ce?

A oftat şi a devenit dintr-odată serios.

— Adevărul e că am inventat treaba cu cele cinci săptămâni de teamă să nu mă grăbesc prea tare să-ţi spun că te iubesc, iar tu să nu-mi răspunzi la fel, şi atunci ar fi fost jenant pentru mine, şi acum uite, am aşteptat atâtea zile şi tot… tot ţi-am spus-o prea devreme şi tu nu mi-ai răspuns la fel şi mă simt penibil.

A rostit ultimele cuvinte ca şi cum ar fi fost o glumă, însă vorbea serios.

— Hei, am zis eu şi l-am luat de braţ.

Oprise la un semafor. I-am întors capul spre mine şi l-am privit în ochi.

— Şi eu te iubesc, i-am spus. Probabil de dinainte de a te îndrăgosti tu de mine. Şi aştept practic de o lună ca să-ţi spun.

Ben avea privirea sticloasă şi nu mi-am dat seama dacă plângea sau nu. Oricum, m-a sărutat şi mi-a susţinut privirea până ce maşinile din spatele nostru au început să claxoneze. Şi

atunci şi-a îndreptat iarăşi atenţia spre drum.

— Îmi făcusem un plan aşa de grozav! a râs el. Voiam să mă scol mâine-dimineaţă, să mă duc la baie şi să scriu „Te iubesc” pe oglindă cu o bucată de săpun.

Am râs.

— Mâine e o zi la fel de bună pentru mine, am spus, mângâindu-l pe mână. Poţi să o faci şi mâine.

A râs şi el.

— Foarte posibil.

Şi aşa a făcut. Am lăsat mesajul neşters pe oglindă zile în şir.

IUNIE

După acest discurs funerar, îmi pare realmente rău pentru Susan. M-a făcut să îmi iubesc soţul chiar mai mult decât l-am iubit atunci când era în viaţă.

Susan se duce la locul ei, lângă mormânt, şi pastorul îmi cere să vin în faţă. Simt cum, pe lângă transpiraţia datorată căldurii, năduşesc acum şi de emoţie.

Îmi smulg tocurile din pământ şi vin să stau lângă mormântul lui Ben. Preţ de o clipă nu fac decât să mă holbez la sicriu. Ştiu ce e înăuntru şi ştiu că acel corp de acolo mi-a pus pe deget verigheta în urmă cu doar câteva zile. Mai ştiu şi că, mai recent, corpul acela din sicriu s-a urcat pe bicicletă ca să se ducă să îmi cumpere cereale. Corpul acela m-a iubit. Se spune că vorbitul în public şi moartea sunt cele mai stresante două evenimente în viaţa cuiva. Aşa că îmi găsesc scuze pentru că sunt aşa speriată şi gata să leşin.

— Eu… dau să încep. Eu…

Mă opresc. De unde să încep? Cu coada ochiului, zăresc din nou sicriul şi mă feresc să mă mai uit la el direct. Dacă aş continua să mă gândesc la ceea ce fac acum, m-aş sparge în bucăţi.

— Vă mulţumesc că aţi venit. Pentru aceia care nu m-au cunoscut aş vrea să mă prezint. Mă numesc Elsie şi am fost soţia lui Ben.

Trebuie să respir. Fac eforturi să respir.

— Presupun că de acum aţi aflat cu toţii că Ben şi cu mine ne-am căsătorit în secret cu numai câteva zile înaintea morţii lui şi mai ştiu că asta ne pune pe toţi… într-o situaţie dificilă. Sunt o străină pentru mulţi dintre voi, însă avem ceva în comun: un om pe care l-am pierdut. Am fost prietenă cu Ben puţină vreme înainte de a ne căsători. Nu ne cunoşteam de mult. Recunosc asta. Însă acest răstimp scurt a fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea. Ben a fost un om bun, cu o inimă mare şi v-a iubit pe toţi. Mi-a povestit o mulţime de lucruri despre voi. Ştiu despre tine, mătuşa Marilyn, că l-ai

prins o dată făcând pipi în curtea din spate. Iar despre tine, Mike, ştiu că te jucai cu Ben de-a hoţii şi vardiştii, numai că amândoi voiaţi să fiţi hoţi, aşa că nu aveaţi poliţişti. Poveştile sunt unul din motivele pentru care am ajuns să-l îndrăgesc atât de mult pe Ben în aşa de scurt timp şi care mă fac acum să mă simt aşa de apropiată de voi.

Aş vrea să mă uit în ochii celor pe care îi numesc, dar adevărul e că nu ştiu care dintre doamne este Marilyn şi care dintre tineri e Mike.

Îmi trec privirea peste chipurile din mulţime, apoi ochii mi se opresc fugar asupra lui Susan. Stă cu capul plecat şi bărbia în piept.

— Ceea ce vreau să vă spun este că spre sfârşitul vieţii Ben a avut alături pe cineva care i-a dăruit o dragoste puternică şi pură. Cineva care a avut încredere deplină în el. Care l-a iubit şi îngrijit aşa cum se cuvine, vă asigur. Şi vă pot spune, ca ultima persoană care l-a văzut pe Ben în viaţă, că a fost fericit. Îşi construise o viaţă bună şi era fericit.

Susan îmi aruncă o privire în timp ce fac un pas în spate şi mă aşez la locul meu. De data asta dă mai întâi din cap, după care îşi pleacă ochii în pământ. Pastorul preia din nou conducerea ceremoniei şi mintea îmi zboară spre alte zări, oriunde în altă parte.

Stau lângă Ana şi ea mă strânge de braţ. Pastorul ne oferă lui Susan şi mie câte o lopată mică pentru a împrăştia pământ peste sicriu. Facem amândouă un pas în faţă şi le luăm, însă Susan ia în mână nişte ţărână şi o aruncă peste sicriul lui Ben, iar eu o imit. Stăm acolo, una lângă cealaltă, dar nu împreună, şi ne ştergem mâinile de praf. Sunt geloasă pe pământul care va petrece mulţi ani de acum încolo atât de aproape de corpul lui Ben. În timp ce mă scutur de ţărână, iar Susan dă să se întoarcă la locul ei, mâinile noastre se întâlnesc şi degetele mici se ating. Pentru o secundă suntem împreună, după care ea revine la locul ei şi eu la al meu. Îmi vine să alerg la ea. Îmi vine să o iau în braţe şi să îi spun: „Uite ce am putea fi una pentru cealaltă.” Dar mă abţin.

Mă îndrept spre maşină şi încerc să-mi fac curaj pentru următoarea etapă a zilei. O defalc în paşi mărunţi. Nu trebuie decât să mă aşez pe scaunul din faţă al maşinii şi Ana ne va duce acasă la Susan. După ce parchează, nu va trebui decât să pun un picior afară din maşină. Şi pe urmă celălalt picior. Nu trebuie decât să mă abţin să plâng în timp ce mergem spre casă. Să arunc zâmbete consternate celorlalte persoane îndoliate când Ana şi cu mine vom intra în casă. Până aici ajung cu gândul când Ana parchează maşina pe trotuar, în rând cu multe alte maşini. Oare vecinii au aflat? Se uită cum strada le este invadată şi-şi spun „Săraca Susan Ross! Uite că acum şi-a pierdut şi fiul”?

Cobor din maşină şi-mi netezesc rochia. Scot pălăria şi vălul şi le aşez pe scaunul din faţă. Ana vede ce fac şi dă aprobator din cap.

— Erau prea dramatice pentru interior, zice ea.

Dacă deschid acum gura, voi izbucni în plâns şi-mi voi împrăştia sentimentele pe trotuar. Mă mărginesc să dau şi eu din cap şi să-mi strâng buzele. Aş vrea ca nodul din gât să dispară ca să pot trece cu bine peste asta. Îmi spun că pe urmă voi putea plânge în voie toată noaptea. Dacă voi reuşi să trec cu bine peste asta, voi avea la dispoziţie toată viaţa ca să plâng.

Mă trezesc în faţa casei lui Susan şi sunt şocată de dimensiunea ei. Este prea mare pentru o singură persoană, asta se vede chiar şi din stradă. Presupun că Susan ştie, o simte în fiecare zi. E o casă în stil spaniol zugrăvită într-o tentă strălucitoare de alb. Noaptea joacă rolul de lună pentru întregul cartier. Pe acoperişul de un cafeniu intens simt montate olane din teracotă. Ferestrele sunt uriaşe. Peluza din faţă e împânzită de flori cu aspect tropical, în nuanţe aprinse. Nu este doar o casă scumpă, ci şi una care necesită bani mulţi pentru întreţinere.

— Dumnezeule, de unde a avut femeia asta atâţia bani? Ce a făcut? A scris *Harry Potter*? spune Ana în timp ce ne holbăm la casă.

— Ştiu că familia lui Ben nu era putred de bogată în

copilăria lui. Probabil că banii au venit mai târziu, îi răspund eu.

Urcăm treptele de cărămidă spre uşa lăsată deschisă. Şi în clipa când trec pragul casei, pătrund în mijlocul nebuniei.

Casa geme de oameni. Personalul de la firma de catering, îmbrăcat în pantaloni negri şi cămăşi albe, oferă gustări de tip *mousse* de somon şi *ceviche* de creveţi serviţi pe chipsuri albastre de *tortilla.* Văd o femeie care trece pe lângă mine cu un platou de bulete de macaroane cu brânză şi-mi spun că, dacă ar fi să mănânc totuşi ceva, asta aş alege. Şi nu porcăria aia de fructe de mare. Cine serveşte fructe de mare la o astfel de adunare? Hm, toată lumea probabil. Dar eu urăsc fructele de mare, şi urăsc şi adunarea asta.

Ana mă ia de mână şi mă trage prin mulţime. Nu ştiu la ce m-am aşteptat, aşa că nu ştiu nici dacă e cazul să mă simt dezamăgită sau nu.

Într-un târziu reuşim să ne croim drum până în faţa lui Susan. E în bucătărie, în bucătăria ei frumoasă şi ridicol de bine echipată, şi discută cu cei de la firma de catering despre ordinea servirii felurilor de mâncare şi locul unde se află diverse ustensile. Este aşa de amabilă şi înţelegătoare. Spune fraze de genul „Nu vă faceţi griji. Nu e decât nişte salsa pe covor. Sunt sigură că pata va ieşi.” Şi „Simţiţi-vă ca acasă. Baia de la parter e după colţ, în dreapta.”

Camera de baie pentru oaspeţi. Vreau să văd camera de baie pentru oaspeţi. Cum aş putea să fug la etaj fără ca Susan să observe? Fără a părea nepoliticoasă şi teribil de nesimţitoare? Dar vreau să văd scrisul lui Ben. Vreau să văd dovezi noi că a trăit.

Ana mă strânge de mână şi mă întreabă dacă vreau ceva de băut. Îi spun că nu şi se duce singură spre bar. Dintr-odată mă trezesc în mijlocul unei recepţii în memoria soţului meu la care mă simt ca o străină. Nu cunosc pe nimeni din jur. Toată lumea trece pe lângă mine, stă de vorbă în preajma mea, se uită la mine. Pentru ei sunt o enigmă. Nu sunt parte din acel Ben pe care l-au cunoscut. Unii dintre ei se holbează pur şi simplu la mine şi, când îi surprind că mă privesc insistent, îmi zâmbesc.

Alţii nici măcar nu mă bagă în seamă. Sau poate sunt mai pricepuţi la aruncarea de priviri furişe. Susan iese din bucătărie.

— N-ar trebui să te duci să vorbeşti un pic cu ea? mă întreabă Ana.

Ştiu că are dreptate. Ştiu că asta e casa lui Susan, că ea a organizat evenimentul şi că mă aflu aici în calitate de musafir, aşa c-ar trebui să mă duc să-i spun ceva.

— Dar ce se spune în astfel de situaţii?

„Astfel de situaţie", pentru că situaţia este atât de unică, încât nici n-are nume, şi nu îmi vine să tot repet la nesfârşit „Soţul meu, cu care abia m-am căsătorit, e mort, iar eu stau în mijlocul unei încăperi pline de oameni străini care mă fac să mă simt de parcă soţul meu ar fi fost şi el un străin pentru mine."

— Poate doar „Ce mai faci?" îmi sugerează Ana.

Îmi spun că e o mare prostie că cea mai potrivită întrebare pe care aş putea s-o adresez mamei soţului meu mort în ziua înmormântării lui este aceeaşi cu cea pe care o pun funcţionarilor de la bancă, chelnerilor şi altor străini cu care am de-a face. Şi totuşi are dreptate Ana. Asta ar trebui să fac. Inspir adânc, ţin aerul în mine, apoi îl las să iasă şi pornesc către Susan.

Discută cu câteva femei de vârsta ei. Sunt îmbrăcate în taioare negre sau bleumarin şi poartă perle. Mă apropii şi aştept răbdătoare. E clar pentru toată lumea că aştept momentul potrivit ca să intervin în discuţie. Femeile lasă pauze în conversaţie, însă niciuna nu mi se pare suficient de lungă pentru a putea să intervin. Ştiu că Susan m-a văzut. Mă aflu în raza ei vizuală. Mă face să aştept pentru că poate să o facă. Sau poate nu. Poate că este doar politicoasă cu celelalte femei, lucru care n-are nicio legătură cu mine. Serios vorbind, nu-mi mai dau seama ce anume are legătură cu mine şi ce nu…

— Bună, Elsie, spune Susan în clipa când, într-un târziu, se răsuceşte către mine. Le întoarce spatele prietenelor şi acum faţa ei e îndreptată către mine. Ce mai faci?

— Asta voiam şi eu să te întreb.

Dă din cap.

— E cea mai fututǎ zi din viaţa mea, zice ea.

În momentul când cuvântul *fututǎ* îi iese din gurǎ, în ochii mei devine o persoanǎ în carne şi oase, cu scǎpǎri, vulnerabilităţi uriaşe şi defecte. Îl vǎd pe Ben în ea şi izbucnesc în plâns. Încerc sǎ-mi înghit lacrimile. Nu e momentul sǎ clachez. Trebuie sǎ mǎ stǎpânesc.

— Mda, e o zi tare grea, rostesc şi vocea începe sǎ mǎ trǎdeze. Discursul tǎu a fost… dau eu sǎ zic, iar Susan îşi aşazǎ mâna pe braţul meu.

— La fel şi al tǎu. Fruntea sus. Ştiu cum poţi face faţǎ în asemenea situaţii: ţinând fruntea sus.

Mai mult de atât nu voi scoate de la ea şi nu sunt sigurǎ dacǎ a fost o metaforǎ sau nu. E smulsǎ de lângǎ mine de nou-sosiţi care vor sǎ dovedeascǎ ce oameni buni la suflet sunt fiindu-i „alǎturi.” Mǎ întorc la Ana, care s-a refugiat lângǎ bucǎtǎrie. Chelnerii aleargǎ în sus şi în jos cu tǎvi pline şi goale şi, când trec pe lângǎ ea, Ana înşfacǎ rulouri din bacon şi curmale.

— Am rezolvat-o şi pe asta, o anunţ eu.

Batem palma.

— Când ai mâncat ultima oarǎ? mǎ întreabǎ în timp ce devoreazǎ rulourile.

Îmi amintesc de clǎtite şi ştiu cǎ dacǎ i-aş spune adevǎrul, m-ar forţa sǎ înghit nişte *hors d'oeuvres*.

— O, nu de mult, o mint.

— Aiurea, spune Ana în timp ce un chelner trece pe lângǎ noi cu un platou de creveţi.

Îl opreşte, iar eu fac un pas în spate.

— Nu, rostesc poate prea tare. Nu creveţi.

— Atunci curmale? zice Ana şi îmi întinde şerveţelul ei.

Au rǎmas douǎ curmale. Sunt mari şi baconul le înfăşoarǎ gros. Mustesc de la atâta zahǎr. Nu ştiu dacǎ sunt în stare sǎ mǎnânc. Dar îmi amintesc de fructele de mare şi îmi dau seama cǎ asta e opţiunea cea mai bunǎ pentru mine. Aşa cǎ le iau şi le înghit.

Sunt absolut decadente!

Şi dintr-odatǎ corpul meu tânjeşte dupǎ mai multe curmale. Mai mult zahǎr. Mai multǎ sare. Mai multǎ viaţǎ. Şi-mi spun:

„Asta-i o porcărie, Elsie. Ben e mort. Nu e momentul potrivit pentru hedonism.”

Mă retrag şi urc scările, cât mai departe de mâncare şi mai aproape de oglinda din camera de baie pentru oaspeţi. Ştiu încotro mă îndrept, dar în acelaşi timp picioarele mele nu se mişcă în mod conştient. Simt mai degrabă că sunt trasă într-acolo. Continui să urc şi aud voci care discută şi zgomot de mestecat. Câţiva oameni sunt acolo, în camera de oaspeţi. Au venit ca să vadă oglinda de la baie. Nu dau colţul ca să intru şi eu. Rămân în capul scărilor şi nu ştiu ce să fac. Vreau să fiu singură cu oglinda. N-aş suporta ideea de a vedea scrisul lui Ben în compania cuiva. Să mă întorc? Şi să revin mai târziu?

— Discursul funerar a fost convingător, aud o voce bărbătească.

— Nici nu am spus că n-a fost, spune o altă voce, mai înaltă, o voce de femeie mai implicată în conversaţie.

— Despre cine vorbiţi? intervine o a treia voce, una de bârfitoare, şi îmi dau seama din felul cum pronunţă cuvintele că individa ţine un pahar cu băutură în mână.

— Despre văduva lui Ben, spune prima femeie.

— A, da! Scandalos! exclamă a treia voce. Au fost căsătoriţi mai puţin de două săptămâni, nu-i aşa?

— Da, răspunde bărbatul. Dar am avut impresia că Susan a crezut-o.

— O, da, sigur că Susan a crezut-o, spune femeia. Şi eu am crezut-o. Sunt convinsă că au fost căsătoriţi. Doar că îl ştim cu toţii pe Ben, ştim cât de mult şi-a iubit mama. Nu credeţi că i-ar fi spus despre căsătorie dacă ar fi luat-o în serios?

Mă retrag încet. Nu vreau să fiu auzită şi să aud ce urmează. Cobor scara în căutarea Anei şi arunc o privire într-una din oglinzile lui Susan. E pentru prima oară când în oglindă nu mă văd pe mine. Ci femeia pe care o văd ei, cu toţii, femeia pe care o vede şi Susan: proasta care şi-a închipuit că-şi va petrece toată viaţa lângă Ben.

FEBRUARIE

Era o seară de marţi şi Ben şi cu mine eram obosiţi. Eu avusesem o zi lungă la bibliotecă, unde aranjasem o serie de display-uri cu artefacte din perioada administraţiei Reagan. Ben avusese o discuţie în contradictoriu cu şeful lui în legătură cu un logo de firmă realizat de el. Niciunul din noi nu avea chef să pregătească cina, şi nici să facă altceva decât să mănânce şi să se culce.

Am ieşit să mâncăm la cafeneaua din colţul străzii. Eu am comandat spaghetti cu pesto. Ben a luat un sandviş cu pui. Ne-am aşezat la una din mesele şubrede din faţa localului, pe două scaune la fel de şubrede, şi am mâncat afară, numărând minutele până la ora culcării.

— M-a sunat mama azi, a spus Ben, scoţând bucăţile de ceapă roşie din sandviş şi aşezându-le pe hârtia cerată de dedesubt.

— Şi?

— Cred… Cred că în mare parte de asta sunt aşa de stresat. Nu i-am spus încă nimic despre tine.

— A, nu-ţi face griji din cauza mea. Nici eu nu le-am povestit nimic alor mei despre tine.

— Nu e acelaşi lucru, a obiectat el. Eu am o relaţie apropiată cu mama. Vorbim foarte des, dar nu ştiu de ce nu-mi vine să îi povestesc de tine.

La momentul acela ajunsesem să fiu suficient de sigură că-i câştigasem inima pentru a şti că problema nu eram de fapt eu.

— Şi ce anume crezi că te împiedică să-i spui? am întrebat în timp ce-mi terminam pastele, care fuseseră apoase, deloc satisfăcătoare.

Ben şi-a aşezat sandvişul pe masă şi şi-a şters făina în exces de pe mâini. De ce Dumnezeu toarnă cei care prepară artizanal sandvişurile atâta făină pe ele?

— Nu ştiu exact. Probabil pentru că ştiu că se va bucura pentru mine dar va fi şi neliniştită… ăăă…

— Neliniştită? Cum adică?

Am început să mă întreb dacă totuşi *eu* eram problema.

— Nu, nu neliniştită, altceva am vrut să spun. Vezi tu, după ce a murit tata, am petrecut mult timp cu mama.

— Foarte firesc, am comentat eu.

— Bineînţeles, dar asta pentru că mi-am făcut griji pentru ea. Şi am vrut ca să aibă mereu pe cineva prin preajmă. N-am vrut s-o las singură.

— Am înţeles.

— Şi pe urmă, pe măsură ce a trecut timpul, am vrut să o ajut să treacă mai departe. Să-şi găsească pe cineva, să-şi vadă de viaţa ei. Să înceapă o viaţă nouă. Să-şi… ia zborul.

Am chicotit pe furiş, mai mult în sinea mea. Ce fel de fiu este acela care-şi ajută mama să-şi ia zborul?

— Dar nu s-a întâmplat nimic, a continuat Ben.

— Îmi închipui. Nu toţi suntem la fel.

— Ştiu, dar au trecut trei ani şi ea stă tot acolo, singură în toată casa. A zugrăvit-o la exterior după moartea tatei. Probabil ca să-şi facă de lucru, deşi nu ştiu. A încasat banii de pe poliţa de asigurare pe viaţă a tatei. După ce a terminat cu zugrăvitul a construit o anexă. Şi după ce a terminat şi cu asta, a reamenajat curtea din faţa casei. E ca şi cum dacă s-ar opri din treabă ar face implozie. În schimb, în interior nu a făcut prea mari schimbări. Înăuntru aproape totul a rămas aşa cum era pe vremea când trăia tata. Sunt fotografii cu el peste tot. Şi mama poartă şi acum verigheta. Nu a trecut peste moartea lui.

— Mmm, am murmurat eu şi am continuat să îl ascult atentă.

— Mi-e teamă că faptul că te-am cunoscut, faptul că am întâlnit o fată minunată, perfectă pentru mine… a lăsat el fraza suspendată în aer. Mi-e teamă că asta ar fi prea mult pentru ea. Că s-ar simţi exclusă. Sau… ar crede că eu mi-am revenit prea repede. Nu mai are nimic de schimbat sau renovat prin casă. Şi am senzaţia că e pe cale să clacheze, a adăugat Ben pe un ton deloc degajat.

— Simţi că ar trebui să stai pe loc pentru că ea stagnează? Sau că ar trebui s-o ţii la distanţă până îşi mai revine?

— Cam aşa ceva. Cred că atunci când îi voi spune mamei că

am o relaţie cu adevărat serioasă, nu va fi tocmai pregătită să primească vestea.

— Nu prea înţeleg de ce e aşa de dramatică situaţia. Doar ai ieşit şi cu alte fete.

— Nu cu fete ca tine, Elsie. Cu tine… e altfel.

Nu i-am răspuns. M-am mărginit să zâmbesc şi să-l privesc în ochi.

— În fine, a zis el când şi-a terminat sandvişul. Când o să-i spun mamei despre tine va fi o chestie serioasă, pentru că am intenţii serioase cu tine şi zău că nu ştiu… Mi-e teamă să nu se considere respinsă, să nu creadă că nu-i voi mai sta alături.

— Deci vrei să mă ţii la secret? am întrebat eu.

Începusem să mă enervez şi speram că totul nu era decât o neînţelegere.

— Pentru moment, a răspuns el. Ştiu, sunt ca un copil speriat de mămica. Dar dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să mă port delicat cu ea.

— Sigur, am spus, după care m-am pomenit că adaug: Dar situaţia nu va rămâne aşa, nu? Sper că-i vei spune în cele din urmă.

Nu am intonat ultima parte a frazei ca şi cum era o întrebare, totuşi aşa a sunat.

Ben a dat din cap şi a terminat de mestecat.

— Absolut! Voi aştepta momentul potrivit. Sunt convins că va fi încântată.

A mototolit hârtia cerată în care fusese învelit sandvişul. A aruncat-o spre coşul de gunoi şi a ratat ţinta. A râs de sine însuşi, s-a ridicat, a luat cocoloşul de hârtie şi l-a pus în coş. Până să mă ia de mână ca să mă conducă înapoi acasă, începusem să privesc lucrurile din perspectiva lui.

— Mulţumesc mult, Elsie. Îţi mulţumesc pentru că mă înţelegi şi nu mă consideri un băiat al mamei jalnic.

— Doar nu te temi că mama ta se va supăra pe tine, i-am răspuns eu. Dacă ar fi aşa, ai fi într-adevăr un jalnic băiat al mamei. Ţi-e teamă să nu-i răneşti sentimentele. Şi asta înseamnă că eşti un bărbat sensibil. E unul din motivele pentru care te iubesc.

— Şi faptul că mă înţelegi şi că mă iubeşti pentru asta mie îmi arată că eşti cea mai *cool* fată din lume, a spus Ben, apoi m-a luat pe după umeri şi m-a sărutat pe frunte.

Am pornit spre casă, prea lipiţi unul de celălalt pentru a păşi cu graţie.

Ajunşi acasă, ne-am spălat pe dinţi, iar eu şi pe faţă, utilizând chiuveta la intervale perfect sincronizate. Ne-am scos blugii. Ben şi-a scos tricoul şi mi l-a întins fără un cuvânt, nepăsător, ca şi cum deja îşi făcuse din asta un obicei. Am luat tricoul şi l-am împăturit, în timp ce Ben a aprins unica veioză şi a luat o carte cu un vrăjitor desenat pe ea. M-am vârât şi eu în pat şi mi-am aşezat capul pe umărul lui.

— Ai de gând să citeşti? l-am întrebat.

— Doar până ce creierul o să-mi permită, a răspuns el. A lăsat cartea deoparte şi mi-a aruncat o privire. Vrei să-ţi citesc?

— Te rog, am spus, cu gândul că părea un mod plăcut de a adormi.

Până să ajungă la sfârşitul paginii, închisesem ochii şi când m-am trezit era dimineaţă.

IUNIE

Îi spun Anei că vreau să plec şi în câteva secunde ne îndreptăm spre uşă.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Ana.

— Nimic. Sunt gata de plecare.

Ana ţine cheile de la maşină în mână, iar eu mâna pe portieră.

— Pleci? o aud spunând pe Susan.

Mă întorc şi văd că stă la câţiva paşi în spatele meu.

— Da, ne întoarcem în Los Angeles.

La ce se gândeşte Susan în clipa asta? Nu ştiu, nu pot să ghicesc. Are faţa împietrită. Se bucură să mă vadă plecând? Asta e dovada pe care o aştepta pentru a fi sigură că nu fac parte din viaţa ei?

— OK, spune ea. Mă prinde de mână şi o strânge. Ei bine, îţi doresc toate cele bune, Elsie.

— Şi ţie la fel, Susan, răspund eu.

Mă răsucesc pe călcâie şi în clipa aceea surprind privirea Anei. Abia atunci când picioarele mele ajung să bocăne pe cimentul de pe aleea casei îmi dau seama de ce m-au deranjat spusele lui Susan, în afară de faptul că urările erau false.

Crede că nu o să mă mai vadă niciodată. Şi totuşi, doar nu locuiesc în Michigan. Dacă ar vrea, i-ar fi foarte uşor să mă revadă. Numai că nu vrea.

Când ajungem acasă, alerg în baie şi închid uşa după mine. Mă reazem de ea, cu mâna apăsând în continuare clanţa. S-a terminat. Ben nu mai este. S-a terminat. De mâine, lumea se va aştepta să-mi văd mai departe de viaţa mea. N-a mai rămas nimic din Ben în viaţa mea. Tot ce a fost am lăsat în urmă, în Orange County.

Încui uşa, mă duc calm spre vasul de toaletă şi vărs rulourile de bacon şi curmale. Îmi pare rău că n-am mâncat mai mult în ultimele zile, ca să pot voma mai mult. Vreau să elimin totul din corp, să mă curăţ de toată durerea, să o scuip în vasul de toaletă şi să trag apa după ea.

Deschid uşa de la baie şi ies. Ana e acolo şi mă aşteaptă.

— Ce vrei să faci acum? mă întreabă.

— Aş vrea să mă culc. Ce zici? Crezi că e bine? Crezi că e bine să mă culc la – mă uit la ora afişată pe telefonul mobil; e chiar mai devreme decât am crezut – să mă culc la ora 7 şi trei minute?

— Cred c-ai avut o zi foarte grea şi dacă vrei să te culci, foarte bine. Mă duc acasă să scot câinele şi mă întorc.

— Nu, clatin eu din cap. Nu e cazul să te întorci. Du-te şi culcă-te în patul tău.

— Eşti sigură? N-aş vrea să te las singură. Dacă…

— Sunt sigură.

Chiar nu ştiu cum a suportat Ana să doarmă aici atâtea zile, cu doar un rucsac la ea cu haine de schimb şi făcând naveta între apartamentul meu şi al ei.

— OK. Mă sărută pe obraz. Mă întorc mâine-dimineaţă.

Îşi ia lucrurile, se duce spre uşă şi când iese, apartamentul se transformă într-un loc gol şi mort.

Asta e. Asta e viaţa mea cea nouă. Singură. Mută. Nemişcată. Nu aşa ar fi trebuit să fie. Ben şi cu mine ne schiţaserăm împreună viaţa. Ne făcuserăm un plan. Care nu seamănă deloc cu ceea ce s-a întâmplat. Acum nu mai am niciun plan.

FEBRUARIE

Ben m-a sunat din maşină ca să-mi spună că întârzie. Era blocat în trafic.

— Sunt blocat pe 405. Nu se mişcă nicio maşină şi m-am plictisit, mi-a spus el.

Eu luasem prânzul cu Ana şi tocmai mă întorsesem acasă.

— O, nu! am exclamat.

Am deschis uşa de la intrare şi mi-am trântit lucrurile pe masă.

— Unde anume eşti?

— Nici măcar nu-mi dau seama şi asta mă enervează foarte tare, pentru că abia aştept să te văd.

M-am aşezat pe canapea şi mi-am scos pantofii.

— Şi eu abia aştept să te văd. Mi-a fost dor de tine toată dimineaţa.

Ben petrecuse noaptea la mine şi dimineaţa plecase devreme în Orange County. Voia să-i spună mamei despre noi şi să o facă faţă în faţă.

— Ei bine, cum a decurs întâlnirea? am întrebat.

— Am ieşit în oraş să luăm micul dejun. Mi-a pus o groază de întrebări. Şi eu am tot încercat s-o trag de limbă, dar a îndreptat mereu conversaţia către mine şi… şi pur şi simplu nu s-a ivit ocazia ca să-i spun. Nu i-am spus.

Nu a adăugat „Îmi pare rău”, dar i-am simţit regretul în voce. Pentru prima oară m-am simţit dezamăgită de el şi m-am întrebat dacă el sesiza dezamăgirea în tonul meu.

— OK, hmmm… ce să-i faci?… asta e… Au început să se mişte maşinile? Când… când crezi că ajungi acasă?

Începusem să fac tot mai des greşeala de a vorbi despre apartamentul meu ca şi cum era şi casa lui. Şi asta fiindcă Ben petrecea atât de mult timp la mine, încât aproape că ajunseserăm să locuim împreună. Dar a locui într-un apartament cu chirie şi a sta mult timp într-un altul era tiparul după care se conduceau tinerii de douăzeci şi şase de ani îndrăgostiţi. A locui împreună era cu totul şi cu totul altceva şi,

continuând să repet greşeala, nu făceam decât să-mi arăt prea devreme cărţile din mână.

— Iar ai comis-o! m-a tachinat el.

— OK, OK, am greşit. Recunosc. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Văd că autostrada se eliberează, aşa că voi ajunge probabil în jumătate de oră. Şi pe urmă cred că mă voi muta la tine peste vreo patru luni. Ne vom logodi după un an şi după încă unul ne vom căsători. Cred c-ar fi bine să fim o vreme numai noi doi, tu ce părere ai? Deci, primul copil pe la treizeci de ani. Al doilea la treizeci şi trei sau treizeci şi patru. Nu am nimic împotrivă să avem trei, dacă vom câştiga suficient cât să ne permitem. Aşa că, luând în considerare ceasul tău biologic, pe al treilea ar trebui să-l facem înainte de treizeci şi opt de ani. Copiii vor pleca de acasă la colegiu când vom avea în jur de cincizeci şi cinci de ani. Vom rămâne singuri acasă şi la şaizeci şi cinci de ani vom ieşi la pensie. Vom face înconjurul lumii de câteva ori. Doar şaizeci înseamnă acum patruzeci, nu-i aşa? Vom fi încă sprinteni şi în putere. Pe la şaptezeci de ani ne vom întoarce din călătorii, ceea ce înseamnă că vom avea la dispoziţie alţi zece până la douăzeci de ani, pe care îi vom petrece cu nepoţii. Tu te poţi apuca de grădinărit, iar eu de sculptat sau ceva de genul ăsta. Şi vom muri pe la nouăzeci de ani. Ei, ce zici? Sună bine?

Am izbucnit în râs.

— Ai uitat de criza vârstei mijlocii, când ne vei părăsi pe mine şi pe copii şi te vei cupla cu o educatoare tânără cu sânii mari şi fundul mic.

— *Nţ,* a răspuns Ben. Nici vorbă.

— Nu? I-am provocat eu.

— Nu. Eu mi-am găsit aleasa inimii. Tipii care fac criza asta nu au găsit-o.

Era al naibii de sigur pe el şi arogant. Se credea mare şi tare, îşi închipuia că ştie ce-l aşteaptă în viitor. Dar eu iubeam viitorul pe care îl vedea el şi iubeam felul în care Ben mă iubea.

— Vino mai repede acasă, am spus. Ăăă… vino mai repede la mine.

A râs.

— Trebuie să încetezi cu chestia asta. Doar ţi-am spus, planul e să nu mă mut la tine decât peste vreo patru luni.

IUNIE

Zac în pat toată dimineaţa, până ce Ana vine şi îmi spune să mă îmbrac ca să mergem la librărie.

Ajungem la monstruozitatea de librărie şi o urmez pe Ana, care alege nişte cărţi şi le pune deoparte. Pare să facă totul cu un scop anume, însă mie nu prea îmi pasă. O las în faţa unor rafturi şi mă îndrept spre secţiunea de literatură pentru tineret. Aici dau peste un trio de adolescente care chicotesc şi se tachinează una pe cealaltă în legătură cu băieţii şi cu coafurile lor.

Îmi trec degetele peste cotoarele cărţilor, în căutarea titlurilor pe care acum le am în propria bibliotecă, cu pagini rupte şi înmuiate de degetele lui Ben. Caut nume pe care le recunosc pentru că am luat cărţile de la bibliotecă şi i le-am adus lui Ben. Niciodată nu am fost în stare să ghicesc ce cărţi i-ar fi plăcut să citească. Nu cred să fi ghicit vreuna. Nu am avut timpul necesar pentru a afla ce preferinţe are Ben. Dar până la urmă aş fi aflat. Aş fi analizat problema şi mi-aş fi dat seama ce fel de cititor era dacă aş fi avut la dispoziţie mai mult timp.

Într-un târziu, Ana mă găseşte. Stau aşezată pe podea, la secţiunea de autori, literele E-F-G. Mă salt în picioare şi mă uit la cartea pe care o ţine în mână.

— Ce-ai luat?

— E pentru tine. Şi am plătit-o deja, zice şi îmi întinde cartea.

Este *Anul gândirii magice*[9] de Joan Didion.

— Faci mişto de mine? rostesc eu, prea tare pentru o librărie, chiar dacă ştiu că nu-i acelaşi lucru cu o bibliotecă.

— Nu, spune Ana.

E uluită de reacţia mea. Şi eu sunt.

— M-am gândit că e o carte foarte populară, zice ea. Există şi alţi oameni care au trecut prin ce treci tu acum.

— Vrei să zici că există milioane de femei care sunt manipulate pentru a cumpăra anumite cărţi pentru prietenele lor aflate în suferinţă.

Nu mă ia în seamă.

— Alţi oameni au trecut prin asta şi am vrut să ştii că dacă toţi tâmpiţii ăia au reuşit, şi tu, Elsie Porter, poţi să o faci. Eşti puternică şi inteligentă, Elsie. N-am vrut decât să ai ceva la îndemână şi să ştii că eşti capabilă să faci asta.

— Elsie Ross, o corectez eu. Mă cheamă Elsie Ross.

— Ştiu, se apără ea.

— Mi-ai spus Elsie Porter.

— Din greşeală.

Mă holbez la ea, apoi revin la subiect.

— Peste aşa ceva nu se poate trece, Ana. Dar nu ai cum să înţelegi pentru că n-ai iubit aşa cum am iubit eu.

— Ai dreptate.

— Nimeni nu ar putea înţelege prin ce trec. Şi cu atât mai puţin aş putea găsi răspunsurile într-o nenorocită de carte.

Slujba mea sunt cărţile, informaţia. Când mi-am ales cariera, am plecat de la ideea că vorbele înşirate pe o pagină sunt făcute să stabilească legături între oameni. Să îi facă să se dezvolte, să vadă lucruri pe care nu le-au mai văzut niciodată. Să îi înveţe să se cunoască pe ei înşişi. Şi iată-mă acum, în cele mai negre zile din viaţa mea, respingând ajutorul de la unicul loc de unde, până acum, am fost convinsă că putea să vină.

Ies din librărie.

Merg pe străzi cu trotuare crăpate. Pe alei de cartier. Traversez intersecţii mari. Aştept la semafoare. Apăs de nenumărate ori butonul de trecere pentru pietoni. Îmi feresc ochii de cei ce vin din sens opus. Mi se face cald. Îmi scot puloverul. Mi se face frig şi mi-l pun din nou pe mine. Îmi croiesc drum printre şiruri de maşini blocate în trafic şi, într-un fel sau altul, ajung să mă trezesc în faţa casei mele, a uşii de la intrare. Nu ştiu cât am mers pe jos. Nu ştiu de cât timp plâng.

Văd ceva în faţa uşii şi de la distanţă mă gândesc că ar putea fi certificatul de căsătorie. Alerg şi constat dezamăgită că nu-i decât *Los Angeles Times*. Iau ziarul, conştientă că n-am mai citit ştirile de când cu ceea ce mi s-a întâmplat. Primul lucru pe care îmi cad ochii este data. E 28. Nu se poate. Ba se poate! Mă îndoiesc profund că cei de la *L.A. Times* au tipărit greşit data şi

eu sunt unicul geniu care a observat. Zilele care au trecut s-au contopit una într-alta. Nu mi-am dat seama că a trecut atâta timp. Ciclul ar fi trebuit să-mi vină acum câteva zile.

MARTIE

— Eşti o zeiţă! a spus Ben, întinzându-se pe spate, transpirat tot, cu părul ciufulit şi respiraţia încă sacadată.

— Nu-mi mai spune aşa, i-am cerut.

Pluteam, cu mintea şi corpul golite. Picături de transpiraţie se adunaseră la rădăcina părului şi pe buza de sus. Am încercat să le şterg, dar se formau la loc. Goală puşcă, m-am răsucit către Ben. Prin terminaţiile mele nervoase ultrasensibile simţeam toate locurile unde corpul lui mă atingea, oricât de puţin şi oricât de irelevant.

Au urmat câteva clipe de tăcere şi Ben m-a prins de mână. Şi-a împletit degetele cu ale mele şi le-a aşezat pe abdomenul lui. Am închis ochii şi am aţipit. M-a trezit sforăitul lui şi m-am gândit că nu era bine să tragem un pui de somn în mijlocul zilei. Plănuiserăm să mergem la film şi pe urmă să luăm masa în oraş. M-am sculat şi am crăpat fereastra. Răcoarea a pătruns în camera cu aer înăbuşitor.

— Îh, de ce ai făcut asta? a mormăit Ben.

Am venit lângă partea lui de pat şi i-am explicat că dormiserăm prea mult. M-a tras înapoi în pat. Şi-a aşezat capul pe pieptul meu şi a încercat să se trezească.

— Mă bucur că ţi-ai pus inelul ăla contraceptiv, a spus el somnoros. De acum încolo nu va trebui să-mi mai fac griji. După… o să pot să mă întorc liniştit pe partea cealaltă şi să mă culc.

Am râs. Fericirea lui Ben se baza într-o mare măsură pe plăcerea de a dormi.

— Nu te deranjează? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu, deloc. E ca şi cum nici nu ar fi.

— Da, dar e totuşi acolo.

— Exact.

— Atunci n-o să crezi despre mine că sunt paranoică.

— De ce să cred?

— Chiar nu simţi nimic? Dacă s-a desprins? Dacă a căzut?

S-a ridicat în şezut.

— Cum adică a căzut? Asta-i absurd.

Avea dreptate. Era într-adevăr absurd. Şi totuşi voiam să verific, pentru orice eventualitate.

— Aşteaptă.

Am intrat în baie şi am închis uşa după mine. M-am aşezat, m-am controlat şi… inelul nu mai era acolo.

Inima a început să-mi bată cu putere în piept şi faţa mi s-a înroşit În camera de baie s-a făcut brusc foarte cald. Mâinile au început să-mi tremure. N-am scos o vorbă. Nu puteam să rostesc nimic. Şi după puţin timp Ben a bătut la uşă.

— Te simţi bine?

— Mmm…

— Pot să intru?

I-am deschis uşa şi m-a privit. Şi-a dat seama imediat.

A dat din cap.

— Nu mai e acolo, nu-i aşa?

Am scuturat din cap.

— Nu ştiu cum de s-a întâmplat! Nu înţeleg.

Am simţit că distrusesem vieţile amândurora. Am izbucnit în plâns.

— Îmi pare aşa de rău, Ben! Îmi pare aşa de rău! Nu înţeleg cum de s-a întâmplat! Doar nu… Am urmat întocmai instrucţiunile! Nu pot să-mi explic cum de s-a *desprins!* Chiar nu ştiu! Nu ştiu!

M-a prins pe după umeri. Îşi trăsese chiloţii pe el. Eu rămăsesem dezbrăcată.

— Totul va fi bine, a spus el. Avem multe opţiuni.

După părerea mea, atunci când un bărbat îţi spune că sunt multe opţiuni înseamnă că se gândeşte la avort.

— Nu, Ben, am răspuns. Nu pot. Nu pot. N-aş face-o niciodată… dacă ar fi copilul tău.

A izbucnit în râs. Mi s-a părut ciudat. Nu era nimic de râs.

— Nu asta am vrut să spun. Deloc. Şi sunt de acord cu tine. Nu o să facem asta.

— Oh! Atunci la ce te-ai gândit?

— Bun, nu ştim de cât timp s-a desprins inelul, nu-i aşa?

Am clătinat din cap, jenată. Era greşeala mea, numai a mea. Cum de putusem fi atât de neglijentă?

— Deci mâine-dimineaţă vei putea lua pilula de după. Dar asta nu ne scuteşte de grija pentru ceea ce a fost înainte, nu?

— Nu. Deloc.

— Atunci, dacă luna viitoare nu-ţi va veni ciclul şi vom vedea că ai rămas însărcinată, o să te iau de mână şi vom merge la tribunal. E chiar vizavi de biroul meu. Vom obţine autorizaţia de căsătorie şi o să te iau de nevastă atunci şi acolo, în faţa unui judecător. Nu asta mă sperie. Ci scutecele. Dar ideea de a-mi petrece toată viaţa cu tine nu mă sperie. Deloc. Şi, crede-mă, nu îmi doresc în clipa asta un copil. Nu ne putem permite. Nu am avea timp pentru el. Şi nici resursele necesare. Dar poţi fi al naibii de sigură că dacă eşti însărcinată o să găsim o cale să ne descurcăm cumva. Şi mai târziu, când ne vom aminti de asta, o să ne spunem că faptul că ai pierdut inelul a fost cea mai grozavă chestie care ni s-ar fi putut întâmpla. Aşa că nu mai plânge. Şi nu te îmbrăca, rămâi aşa. Ce-o fi o fi. Sunt aici. Şi n-am de gând să plec. Suntem implicaţi împreună în treaba asta şi împreună o vom scoate la capăt.

Nimeni nu-mi mai vorbise vreodată aşa. Nu ştiam ce să răspund.

— Eşti de acord cu mine? Vreau să mă asigur că gândim la fel, a spus Ben.

Am dat din cap în semn de aprobare.

— OK. Şi ca să ştii, sper că nu ai rămas însărcinată, pentru că… A izbucnit în râs. Pentru că nu mă simt pregătit să devin tată.

— Nici eu, am spus, după care m-am corectat: Adică nu mă simt pregătită să devin mamă.

Am tăcut pentru o clipă amândoi.

— Când îţi expiră contractul de închiriere? l-am întrebat.

— E înnoit în fiecare lună, a zâmbit el.

— Cred că ar trebui să te muţi aici, cu mine.

— Abia aşteptam să mă inviţi.

Şi după aceea, din cine ştie ce motive stupide, masochiste, am făcut sex din nou.

IUNIE

Sunt în baie şi nu ştiu ce să fac. Nu mi-a venit ciclul. Şi pentru prima oară de la moartea lui Ben, am ceva la care să mă gândesc cu bucurie. Şi cu teamă, desigur. Şi, evident, cu emoţie. Sunt neliniştită, neliniştită în toate sensurile cuvântului.

Dacă am rămas însărcinată? Poate că viaţa mea alături de Ben nu s-a sfârşit. Poate că Ben mai este şi acum cu mine. Continuă să trăiască în mine. Poate că relaţia dintre noi nu a fost o himeră. Dacă relaţia mea cu Ben a devenit o piesă tangibilă? Dacă lui Ben i-a fost dat să trăiască şi să respire din nou?

Alerg la drogheria din josul străzii, cea către care Ben s-a îndreptat cu bicicleta în ziua aceea pentru a-mi cumpăra cereale. În mod normal mă feresc să intru în drogheria asta, să merg pe strada asta, dar trebuie să aflu. Ştiu că un copil nu poate rezolva situaţia, însă o poate îmbunătăţi. Ar însemna că Ben nu m-a părăsit cu totul. Ideea mă entuziasmează atât de tare, încât nu o mai iau pe ocolite, aşa cum am ajuns să o fac în ultima vreme. Mă îndrept spre drogherie alegând calea cea mai directă şi mai scurtă.

Trec de intersecţia unde l-am pierdut pe Ben, intersecţia în care viaţa mea s-a rupt în două şi s-a transformat dintr-o călătorie plăcută cu maşina într-o serie de zile, ore şi minute de nesuportat. În timp ce zbor pe trecerea de pietoni aud un mic sunet, ca de sfărâmare, sub picioare şi mi-e prea teamă ca să mă uit în jos. Dacă zăresc o Fruity Pebble, s-ar putea să mă las să cad acolo, în mijlocul străzii, ca să mă calce maşinile, şi-n clipa asta nu-mi pot permite să fac asta. În mine s-ar putea să crească o fiinţă.

Ajung la drogherie şi trec în fugă pe lângă rafturile cu mâncare. Ştiu că e ultimul loc unde s-a oprit Ben. Ştiu că a stat pe coridorul dintre rafturi şi s-a întins să ia o cutie de cereale. Nu am puterea să mă uit la cutiile cu cereale. Mă duc la sectorul de planificare familială şi iau patru cutii cu teste de sarcină. Mă grăbesc să ajung la casă şi bat nerăbdătoare cu

piciorul în podea când coada se mişcă prea încet.

Îmi vine în fine rândul şi plătesc, iar casierul îşi închipuie că ştie ce se întâmplă, doar sunt o femeie tânără care cumpără teste de sarcină. Probabil că-şi închipuie că ştie totul despre mine. Dar se înşală. Nimeni nu şi-ar putea imagina.

Alerg spre casă şi mă grăbesc să intru în baie. Am emoţii şi nu-mi vine să fac pipi, aşa că-mi ia ceva vreme până să urinez pe beţişor. Folosesc două, ca să fiu sigură. Mă gândesc să le păstrez pe celelalte două de rezervă.

Le aşez pe blatul din bucătărie şi verific cât e ceasul. Am de aşteptat două minute. Două minute şi voi şti cum va arăta restul vieţii mele.

Şi pe urmă mă gândesc că e imposibil să nu fi rămas însărcinată. Ce altceva ar putea fi? Am dat-o în bară cu mijloacele contraceptive, am făcut sex neprotejat de mai multe ori şi cum ar putea fi o coincidenţă faptul că mi-a întârziat ciclul, care până acum nu a întârziat niciodată? Nu ar avea niciun sens. Ciclul mi-a întârziat deja cu câteva zile bune. Nu poate fi decât o explicaţie.

Asta înseamnă că nu voi mai fi singură pe lume. Că Ben e aici, cu mine. Că viaţa mea nu va mai fi goală şi nefericită, ci doar mai dificilă, dar şi mai uşor de dus. O să mă descurc ca părinte unic. Îmi voi putea creşte singură copilul. Şi îi voi povesti când va fi mai mare despre tatăl lui. Ce bărbat tandru fusese, cât de blând şi de amuzant – un om bun. Dacă va fi fată, o voi sfătui să-şi caute un bărbat la fel ca tatăl ei. Dacă va fi băiat, îi voi spune să fie ca tatăl lui. Şi că tatăl lui ar fi fost foarte mândru de el. Dacă va fi gay, îi voi spune să fie ca tatăl lui *şi* să-şi găsească un bărbat care să semene cu tatăl lui – asta ar fi soluţia ideală. Iar dacă fiica mea va fi lesbiană, nu va avea de ce să-şi caute pe cineva la fel ca tatăl ei, dar tot îl va iubi. Va şti că şi el ar fi iubit-o. Va şti că părinţii ei s-au iubit nebuneşte. Va şti că în viaţă nu trebuie să te mulţumeşti cu mai puţin decât cu o dragoste care să dea sens existenţei tale.

Îi voi putea povesti despre cum ne-am cunoscut, Ben şi cu mine. Va dori să afle. Când va fi mică, îmi va pune întrebarea asta de nenumărate ori. Va vrea să ţinem în casă fotografii

înrămate cu tatăl ei. Îi va moşteni nasul sau ochii şi din când în când, total pe neaşteptate, va spune ceva care îmi va aminti de el. Îşi va mişca braţele aşa cum le mişca Ben. El va continua să trăiască prin ea, iar eu nu voi mai fi singură. Nu voi mai fi fără el. Ben e aici. Nu m-a părăsit. Nu s-a terminat totul. Viaţa mea nu s-a sfârşit. Povestea noastră nu s-a încheiat. Avem ceva în comun. Avem un copil. Îmi voi dedica viaţa creşterii lui, pentru ca sufletul şi corpul lui Ben să continue să existe prin el.

Înhaţ beţişoarele, sigură deja de ceea ce îmi vor arăta, şi pe urmă cad în genunchi.

M-am înşelat.

Nu sunt însărcinată.

Oricât de multe beţişoare testez, toate îmi spun acelaşi lucru, îmi spun că Ben a plecat pentru totdeauna şi că am rămas singură.

Nu mă mişc din baie ore în şir. Nu mă mişc până nu simt că sângerez.

Ştiu că e un semn de bună funcţionare a corpului, e un semn că sunt sănătoasă din punct de vedere fizic. Şi totuşi o simt ca pe o trădare.

O sun pe Ana. Îi spun că am nevoie de ea şi îmi cer scuze. Îi spun că este tot ce mi-a mai rămas pe lume.

PARTEA A DOUA

AUGUST

Mi-e mai bine acum? Poate. Sau poate nu.

Zilele trec acum mai uşor pentru că urmez un anumit tipar. M-am întors la lucru. Am proiecte care îmi ocupă mintea. Aproape că reuşesc să dorm toată noaptea. Visez că Ben şi cu mine suntem împreună. Suntem liberi. Suntem pasionali. Suntem exact aşa cum am fost. Dimineaţa tânjesc ca visele să fie realitate, dar este o dorinţă care mi-a devenit familiară şi, oricât de dureros ar fi gândul, ştiu că nu mă va ucide, pentru că nu m-a ucis până acum. Şi poate că aşa îmi redobândesc o parte din forţă.

Acum nu mai plâng decât rareori în public. Am devenit probabil genul acela de persoană despre care oamenii spun că „s-a redresat destul de repede". Îi mint. Nu m-am redresat. Doar am învăţat să mă prefac că trăiesc. Am slăbit aproape patru kilograme şi jumătate. Sunt acele ultime kilograme pe care revistele susţin că orice femeie vrea să le piardă. Presupun că acum arăt aşa cum mi-am dorit dintotdeauna. Cu toate că asta nu mă ajută foarte mult.

Mă duc cu Ana în tot felul de locuri, la talciocuri, malluri, restaurante şi cafenele. Mai mult, i-am permis Anei să invite şi alţi oameni să vină cu noi. Oameni pe care nu i-am văzut de secole. Oameni care nu l-au întâlnit decât de puţine ori pe Ben. Mă iau de mână în timpul brunch-ului şi îmi spun cât de rău le pare de mine. Îmi spun că regretă că nu l-au cunoscut mai bine. Le răspund: „Şi eu." Dar ei nu înţeleg ce vreau să spun.

Însă atunci când rămân singură stau pe podea, în dulapul din perete, şi-i miros hainele. Nu mă întind nici acum dincolo de jumătatea mea de pat. Jumătatea lui de cameră a rămas neatinsă. Apartamentul arată de parcă doi oameni ar locui şi acum în el.

Nu i-am mutat Playstation-ul. Ţin în frigider mâncare cumpărată de el, mâncare pe care nu o voi mânca niciodată şi care a început să se strice. Dar nu sunt în stare să o arunc. Dacă m-aş uita în frigider şi n-aş da cu ochii de hotdogi, asta mi-ar

întări ideea că sunt singură, că el nu mai este, că lumea, aşa cum am cunoscut-o eu, a dispărut. Şi încă nu sunt pregătită pentru aşa ceva. Prefer să văd cum se strică mâncarea în frigider.

Ana e foarte înţelegătoare cu mine. Ea singură are oarecare idee de felul în care decurge viaţa mea cea nouă. S-a întors acasă la ea, dar invitaţia de a mă duce acolo ori de câte ori nu pot dormi a rămas valabilă. Nu mă duc niciodată. Nu vreau să ştie cât de des nu pot dormi.

Dacă nu îl mai pot avea pe Ben, pot în schimb să fiu văduva lui, şi în această nouă identitate mi-am găsit o brumă de linişte. Port în continuare verigheta, dar nu mai insist să mi se spună pe numele de după căsătorie. Sunt Elsie Porter. Elsie Ross nu a existat decât vreo două săptămâni. A rezistat doar un pic mai mult decât o miniserie TV.

Nu am primit nici acum certificatul de căsătorie, dar nu am spus nimănui. În fiecare zi mă grăbesc să ajung de la serviciu acasă, cu gândul că voi găsi certificatul în cutia poştală, şi în fiecare zi sunt dezamăgită că nu dau decât peste oferte de carduri de credit şi cupoane. Băncile naţionale nu au fost informate că Ben a murit. Dacă nu aş avea alte lucruri care să mă facă să mă simt groaznic, sunt sigură că asta ar pune capac la toate. Mă gândesc cum ar fi dacă aş fi genul de femeie care încearcă să treacă peste moartea soţului, dar îi regăseşte zilnic numele în cutia poştală. Din fericire, Ben e mereu pe primul loc în gândurile mele, aşa încât nimic nu mă poate provoca să-mi amintesc de el. Pentru că-mi amintesc mereu de el.

Am citit undeva că este bine să te fereşti de „declanşatori” adică de acele lucruri care îţi pot aminti, din senin, de cel pe care l-ai pierdut. De pildă, dacă lui Ben i-ar fi plăcut sucul, atunci ar trebui să stau departe de rafturile cu băuturi nealcoolice gazoase. Dar ce-ar fi dacă aş intra într-o bombonerie şi aş descoperi, cu surprindere, că au sucuri şi aş începe să plâng acolo, în mijlocul magazinului? Atunci se cheamă că magazinul a jucat pentru mine rolul de declanşator. Toate acestea sunt total nerelevante în cazul meu, pentru simplul motiv că sucurile nu-mi amintesc de Ben. Pentru că

totul îmi aminteşte de Ben. Podelele, pereţii, tavanele, albul, negru, maroniul, albastrul, elefanţii, monedele de un dolar, iarba, jocurile cu bile, jocurile Yahtzee cu zarul. Totul. Viaţa mea înseamnă declanşator după declanşator. Am atins punctul critic al suferinţei. Aşa că nu, nu am de ce să evit declanşatorii.

Chestia e că totuşi funcţionez. Sunt capabilă să traversez fiecare zi fără să am sentimentul că nu voi prinde miezul nopţii. Când mă trezesc, ştiu că ziua va fi exact ca precedenta, adică lipsită de râs sincer şi de zâmbete autentice, dar suportabilă.

Şi de aceea, atunci când aud soneria sunând la 11:00 a.m. într-o zi de sâmbătă şi mă uit prin vizor, îmi spun: „Fir-ar *a naibii* de treabă. De ce nu mă lasă lumea *în pace?”*

Stă în faţa uşii în colanţi negri, cămaşă neagră şi o jachetă-vestă tricotată foarte largă de culoare gri. Ce Dumnezeu, doar are peste şaizeci de ani. De ce arată întotdeauna mult mai bine decât mine?

Deschid uşa.

— Bună, Susan, îi spun, încercând să-mi ascund iritarea.

— Bună.

Din felul cum mă salută, îmi dau seama că nu e aceeaşi femeie pe care am cunoscut-o în urmă cu aproape două luni.

— Pot să intru? mă întreabă.

Deschid uşa larg şi o invit să intre cu un gest din braţ. Rămân însă proptită lângă uşă. Nu ştiu cât intenţionează să stea, dar nu vreau să-i dau idei şi să zăbovească mai mult decât şi-a planificat.

— Aş vrea să stăm un pic de vorbă, zice.

O iau înainte şi o conduc în camera de zi.

Se aşază şi realizez că ar trebui să-i ofer ceva de băut. Aşa o fi obiceiul peste tot în lume? Sau doar aici? Pentru că e o tâmpenie.

— Te servesc cu ceva?

— De fapt, am venit să te întreb dacă nu vrei să luăm prânzul împreună.

Prânzul? mă întreb eu uimită.

— Dar mai întâi vreau să îţi dau ceva, adaugă Susan.

Îşi ia poşeta de pe umăr, o aşază în poală, cotrobăie prin ea

şi scoate un portofel. Dar nu e *un* portofel. Nu e un portofel oarecare, ci unul pe care îl recunosc; are pielea roasă pe alocuri de degetele soţului meu şi mulată pe fundul lui. Susan mi-l întinde şi, când se apleacă în faţă, îşi pierde un pic echilibrul. Iau încet portofelul. Parcă e o pânză de Van Gogh, atât de delicat îl manevrez.

— Îţi datorez scuze, Elsie. Sper să mă ierţi. N-am nicio scuză pentru felul cum m-am purtat. N-am nicio scuză că ţi-am vorbit atât de rece, cu atâta cruzime. Te-am tratat foarte urât şi… şi mi-e jenă de mine însămi, spune Susan, în timp ce eu mă holbez la ea. Continuă să vorbească: Sunt teribil de dezamăgită de mine. Dacă cineva s-ar fi purtat cu copilul meu aşa cum m-am purtat eu cu tine, l-aş fi ucis. N-am avut niciun drept să mă port aşa. Doar că… sper că vei înţelege prin ce suferinţă treceam. A fost o durere insuportabilă şi faptul că am aflat că unicul meu copil nu a simţit nevoia să-mi spună că s-a căsătorit… a fost ceva de nedescris. Şi n-am putut suporta. Nu atunci. M-am gândit că eşti nebună sau că mă minţi ori altceva… Am dat vina pe tine. Ai avut dreptate atunci când mi-ai spus că te uram pentru că nu mai aveam pe cine altcineva să urăsc. Aşa a fost. Şi am fost conştientă de asta, tocmai de aceea m-am străduit aşa de tare să te urăsc. Am încercat pe urmă să mă port mai bine, dar n-am putut. N-am găsit în mine puterea de a mă comporta ca un om bun. Se opreşte o clipă, apoi se corectează: De a mă comporta decent.

Se uită la mine cu lacrimi în ochi şi în privirea ei sumbră şi gravă se citeşte regretul. Ce porcărie! Acum nici măcar nu mai pot s-o urăsc.

— E îngrozitor, dar trebuie să recunosc: am vrut să stai cât mai departe de mine, cât mai departe de Ben… Mi-am zis că dacă vei pleca, voi reuşi să trec peste pierderea fiului meu şi nu va trebui să mă gândesc că de fapt îl pierdusem în parte cu mult timp înainte de a muri… Îşi priveşte genunchii şi clatină din cap. Nu… nu despre asta am venit ca să vorbim. În fine, nu contează. Am venit ca să-ţi dau portofelul lui şi asta.

Scoate din poşetă verigheta lui Ben.

M-am înşelat.

Reacţionez la declanşatori.

Izbucnesc în plâns. Eu i-am pus verigheta pe mână, cu degete tremurătoare, în timp ce mâna lui stătea fermă ca o stâncă. Îmi amintesc că a doua zi, când l-am văzut purtând-o, m-am gândit că până să i-o dăruiesc eu nu-mi trecuse prin cap că un bărbat cu verighetă ar putea arăta sexy.

Susan vine şi se aşază pe canapea. Mă ia în braţe. Îmi ia mâna stângă şi-mi pune verigheta în palmă, pe care o strânge apoi în pumn.

— Şşt, e OK, o să fie bine, ai să vezi, susură ea.

Îşi aşază bărbia în creştetul capului meu. Îmi îngrop faţa în pieptul ei. Miroase a parfum dulce, floral, scump. Pe care pare să-l poarte de patruzeci de ani, atât de bine fixat este pe corpul ei. Ca şi cum ar face parte din el. Susan e caldă şi moale, puloverul ei îmi absoarbe lacrimile, îndepărtându-le iute de pe obrajii mei şi lăsându-le să se prelingă peste el. Nu mă pot opri din plâns şi nu ştiu dacă voi reuşi vreodată. Simt verigheta în palma asudată. Strâng pumnul aşa de tare, încât încheieturile degetelor încep să mă doară. Slăbesc strânsoarea şi mă prăbuşesc în braţele lui Susan. Mă aud cum bolborosesc. Urlu tare; sunetele care ies din mine seamănă cu nişte bule de aer. După ce mă mai calmez, după ce ochii mei îşi revin, nu mă mişc. Iar Susan nu se dezlipeşte din strânsoare.

— Ben te-a iubit, Elsie. Acum ştiu asta. Fiul meu nu era genul foarte romantic, însă mă îndoiesc că ţi-ai dat seama de asta. Pentru că ţie ţi-a arătat latura lui romantică.

— L-am iubit, Susan, îi spun nemişcată, inertă. L-am iubit foarte mult.

— Ştiu, zice ea. A păstrat în portofel o copie a cererii în căsătorie. Ştiai?

Tresar. Susan îmi întinde o foaie de hârtie şi mă apuc s-o citesc.

„Elsie, vreau să ne petrecem restul vieţii împreună. Să facem copii şi să ne cumpărăm o casă. Vreau să fii lângă mine atunci când voi obţine promovarea pe care mi-am dorit-o, atunci când ceva după care am tânjit dintotdeauna îmi va fi refuzat, când voi cădea şi când mă voi ridica din nou în picioare. Vreau să fiu

alături de tine în fiecare zi. Vreau să fiu al tău şi tu să fii a mea. Vrei să fii soţia mea? Mărită-te cu mine."

„Vrei să fii soţia mea?" este tăiat, înlocuit cu o afirmaţie imperativă: „Mărită-te cu mine."

Nu aşa mi-a cerut Ben mâna. Nu ştiu ce-i cu hârtia asta. Dar îmi face bine să aflu că s-a gândit atât de intens cum să mă ceară de soţie. Iar asta a fost una din încercări. Avea un scris aşa de urât.

— Am dat peste hârtie când am căutat în portofel. Şi atunci am înţeles. Ştii? Îmi place sau nu, tu eşti adevărul lui Ben. Te-a iubit cu pasiune. Şi faptul că nu mi-a spus despre tine nu înseamnă că nu te-a iubit. Îmi tot repet asta. Mi-e greu să înţeleg, însă oricum, lucrurile astea îţi aparţine. Ben ar fi vrut să rămână la tine. Îmi zâmbeşte şi mă ia de bărbie, ca pe un copil. Sunt foarte mândră de fiul meu, pentru că te-a iubit atât de mult. Nu am ştiut că poate fi un bărbat atât de pasional.

Mă bucură ideea că Susan ar putea să mă placă. De fapt, mă simt copleşită. Totuşi, nu asta este Susan pe care am cunoscut-o. Iar gândul ăsta mă face să nu mă simt în largul meu. Ca să fiu sinceră, o parte din mine îşi face griji că va aştepta să mă vadă complet prăbuşită pentru a-mi da lovitura de graţie.

— Mi-ar face plăcere să te cunosc mai bine, zice ea acum. Bineînţeles, dacă eşti şi tu de acord. Ar fi trebuit să sun înainte să vin, dar m-am gândit – scoate un mic hohot de râs – că dacă aş fi fost în locul tău, m-aş fi trimis undeva, aşa că nu am vrut să-ţi dau ocazia.

Râd şi eu, nu foarte sigură pe mine şi neştiind exact cum să reacţionez.

— Vrei să luăm prânzul împreună? mă întreabă.

Râd din nou.

— Nu ştiu, răspund, conştientă de ochii mei umflaţi şi de faptul că nu am făcut duş.

— Nu te-aş condamna dacă în clipa asta mi-ai cere să plec, spune ea. Din punctul tău de vedere m-am purtat oribil. În plus, nu mă cunoşti deloc, dar te asigur că atunci când îmi dau seama că am greşit, fac tot posibil ca să îndrept lucrurile. De săptămâni mă tot gândesc la ceea ce s-a petrecut între noi şi nu

aş fi aici dacă nu m-aş simţi în stare să îndrept situaţia. Vreau să te cunosc mai bine şi mi-ar plăcea… mi-ar plăcea să o luăm de la capăt.

Rosteşte „să o luăm de la capăt” de parcă ar fi o idee revigorantă, ceva ce oamenilor le stă cu adevărat în putinţă. Şi tocmai de aceea încep şi eu să mă gândesc că se poate. S-ar putea să fie mai uşor decât mi-am închipuit. O vom lua de la capăt. Vom face o nouă încercare.

— Mda, îi răspund. Am putea face o nouă încercare.

Dă din cap.

— Încă o dată, îmi pare foarte rău, Elsie.

— Şi mie, îi spun şi abia în clipa când rostesc cuvintele îmi dau seama că le şi cred.

Preţ de un minut, stăm şi ne studiem reciproc. Putem să facem asta? Putem să ne purtăm frumos una cu alta? Susan pare convinsă, aşa că preia iniţiativa.

— Bun, zice ea. Atunci hai să ne liniştim şi să ieşim să luăm prânzul.

— Tu te stăpâneşti mult mai bine decât mine.

— E ceva ce se învaţă, spune ea. Oricum, totul e de faţadă. Du-te să faci duş, eu te aştept aici. Promit că n-o să-mi bag nasul prin lucrurile tale, îşi saltă ea braţele în aer în semn de jurământ.

— OK, zic eu şi mă ridic de pe canapea. Mulţumesc, Susan.

Închide ochii preţ de o jumătate de secundă, apoi dă din cap.

Intru în baie şi înainte de a închide uşa îi spun că n-are decât să scotocească pe unde vrea.

— Bine. Deşi s-ar putea să-ţi pară rău mai târziu, spune Susan.

Zâmbesc şi intru sub duş. Mă spăl pe cap şi mă gândesc la ceea ce am vrut să-i spun de săptămâni. La suferinţa pe care mi-a provocat-o. La cât de mult se înşelase în privinţa mea. La cât de puţin îşi cunoscuse propriul fiu. La cât de urât se purtase. Dar acum, când e aici şi pare atât de schimbată, toate lucrurile astea nu mai au sens.

Mă îmbrac şi intru în camera de zi. O găsesc aşezată pe canapea, aşteptându-mă. A reuşit cumva să mă facă să mă simt

mai bine.

Mergem cu maşina la un restaurant oarecare pe care, l-a găsit pe Yelp.

— Am citit că e intim şi că servesc deserturi grozave. Ce zici, îţi surâde?

— Sigur, răspund eu. Îmi place să încerc locuri noi.

Conversaţia, atunci când nu vorbim despre Ben, trenează. Nu ne e foarte la îndemână să discutăm, dar presupun că amândouă ştiam la ce să ne aşteptăm.

Îi povestesc că sunt bibliotecară. Îmi spune că adoră să citească, îi spun că n-am relaţii foarte apropiate cu părinţii. Îmi spune că îi pare rău. Îmi povesteşte că a încercat să îşi ocupe timpul cu diverse proiecte, pe care însă le-a abandonat după câteva luni.

— Mi-am dat seama că făcusem o obsesie, aşa că am renunţat la redecorarea casei, deşi a fost singurul lucru care m-a interesat cu adevărat.

În cele din urmă revenim la subiectele pe care le avem în comun: Ben, soţi morţi, pierdere.

Susan îmi povesteşte întâmplări din copilăria lui Ben; prostii făcute, feste pe care i le jucase. Îmi spune că o ruga să-l lase să-i poarte bijuteriile.

Imaginea lui Ben împodobit cu bijuterii aproape că mă face să râd.

Susan soarbe din ceai şi zâmbeşte.

— N-ai idee ce ştrengar era! De Halloween se îmbrăca în vrăjitoare. Mereu îi spuneam că se poate deghiza în vrăjitor, dar nu, el o ţinea pe-a lui, că vrea să fie vrăjitoare. Bănuiesc că îi plăcea să se vopsească verde pe faţă.

Vorbim despre Steven şi cât de grea fusese pierderea lui, cât de mult semăna Ben cu soţul ei şi cum simte că poate că l-a sufocat pe Ben cu dragostea ei, încercând să se agaţe de el după moartea lui Steven.

— Nu cred, spun eu. După părerea mea, Ben te-a iubit mult. Îşi făcea griji pentru tine. Ţinea la tine. Vorbeam mult despre tine. El…

Nu ştiu cât de mult ar trebui să-i dezvălui lui Susan, dacă ar

trebui să-i povestesc despre intenţiile şi frământările lui Ben în legătură cu ea, despre motivele pentru care nu îi spusese nimic despre mine. Însă îmi face plăcere să discut despre Ben cu cineva care l-a cunoscut la fel de bine ca şi mine, care l-a cunoscut mai bine decât mine. Mă ajută să aud pe cineva rostind „Ştiu cât de greu îţi e” şi să îl cred. Aşa că vorbele îmi ies din gură pe negândite:

— Ben se temea că dacă afli că e implicat într-o relaţie serioasă, te vei simţi dată deoparte. Mă rog, nu dată deoparte, ci… ca şi cum el şi-ar fi văzut mai departe de viaţă şi tu nu ai mai avea niciun loc în viaţa aceea nouă a lui. Ceea ce nu era adevărat. Pentru că Ben ar fi păstrat mereu un loc în inima lui pentru tine. Dar s-a gândit că dacă vei afla de mine, aşa vei crede. Şi nu a vrut să crezi asta. Aşa că a tot amânat. În aşteptarea momentului potrivit. Iar momentul potrivit n-a apărut şi relaţia noastră a progresat şi cu timpul faptul că nu-ţi spusese despre mine mi s-a părut tot mai ciudat şi m-a făcut să mă simt prost. S-a transformat în ceva foarte important cu care el nu ştia să se descurce. Ben te-a iubit, Susan. Să ştii că te-a iubit mult de tot. Şi nu ţi-a spus despre mine tocmai pentru că s-a gândit la tine şi a vrut să te menajeze, chiar dacă nu a ales metoda cea mai bună. N-o să pretind că l-am înţeles pe deplin. Sau că mi-a convenit. Dar vreau să ştii că nu ţi-a ascuns relaţia cu mine pentru că nu a considerat-o importantă. Sau pentru că tu n-ai fi fost importantă pentru el. Doar că… fiind bărbat, nu a ştiut cum să rezolve situaţia cu delicateţe, aşa că pur şi simplu a lăsat totul în voia sorţii.

Cade pe gânduri, cu ochii în farfurie.

— Mulţumesc, zice într-un sfârşit. Îţi mulţumesc că mi-ai spus toate astea. Nu aşa mi-am închipuit eu lucrurile… Nu-i cea mai bună veste pentru mine, dar nici cea mai proastă, nu-i aşa?

Pare nesigură pe sine şi-mi este clar că face eforturi mari ca să înţeleagă. Se străduieşte din greu să arate ca o femeie stăpână pe situaţie, dar nu prea reuşeşte.

— Bun, mă înşel sau am ajuns la punctul în care să-mi permit să-ţi dau un mic sfat? mă întreabă ea. Aşa, ca de la văduvă la văduvă?

— Păi… Ăăă… sigur.

— Să ştii că mi-am băgat nasul prin lucrurile tale, mărturiseşte ea. În apărarea mea, chiar tu mi-ai dat voie, dar adevărul e că sunt băgăreaţă din fire. Nu mă pot abţine. Am tot încercat ani în şir să mă schimb şi pe la cincizeci de ani am renunţat. M-am resemnat: aşa sunt eu, îmi place să-mi bag nasul. Şi asta am făcut la tine acasă. Toate lucrurile care i-au aparţinut lui Ben sunt şi acum la locurile lor. Nu le-ai luat de acolo. M-am uitat în frigider. Ai în el mâncare stricată.

Ştiu încotro se îndreaptă discuţia şi regret că i-am permis să-mi dea sfaturi.

— Aş vrea să te ajut să sortezi lucrurile lui Ben. Ca locul să redevină ce a fost, un loc doar al tău.

Scutur din cap.

— Nu vreau să-i sortez lucrurile. Nu vreau să fie doar al meu apartamentul. A fost al nostru, al amândurora. Ben…

Susan ridică mâna.

— OK, am înţeles. E casa ta şi faci ce vrei în ea. Ştiu doar că eu am aşteptat prea mult până să sortez şi să strâng lucrurile lui Steven şi am greşit. I-am făcut un soi de… sanctuar. N-am vrut să-i mut cutiuţa cu aţă dentară pentru că am crezut că dacă o făceam, însemna că l-am abandonat – ceea ce ştiu acum că a fost o mare prostie.

— Ba nu, nu-i o prostie.

Mă priveşte în ochi. Ştie că repet ceea ce a făcut şi ea, ştie că mă simt la fel de pierdută. Vreau să înţeleagă că mi-e bine aşa cum sunt. Nu vreau să merg mai departe.

— Ba da, Elsie, e o prostie, mă contrazice ea cu blândeţe. Steven a rămas viu în inima mea şi nicăieri în altă parte. Iar când i-am mutat lucrurile din raza mea vizuală, am putut să-mi trăiesc din nou propria viaţă. Dar tu faci cum crezi. E viaţa ta şi faci ce vrei cu ea.

— Mulţumesc, spun eu.

— Ţine minte doar că dacă te vei cantona prea mult timp în nenorocirea în care trăieşti acum, într-o zi te vei trezi că ţi-ai construit toată viaţa în jurul unei fantome. Asta e. Ştiu că nu-i treaba mea să-ţi spun ce să faci. Dar am cumva impresia că te-

am ghicit. Cu toate că nu te cunosc aşa de bine.

— O, ba da, o întrerup eu. Cred că mă cunoşti.

După prânz, Susan mă lasă acasă şi mă sărută la plecare pe obraz. Înainte să apuc să sar din maşină şi să urc scările, îmi spune:

— Dacă ai nevoie de ceva, orice, nu ezita şi sună-mă. Râde trist, ca şi cum ar fi conştientă de cât de jalnic de adevărat sună ceea ce e pe cale să îmi mărturisească: Eşti tot ce mi-a rămas pe lume.

Descui uşa, intru şi mă holbez la verigheta lui Ben, rămasă pe blatul de bucătărie. Mă gândesc la ceea ce mi-a spus Susan. Noi două am fost, şi practic suntem şi acum, rude. Ce se întâmplă cu relaţia pe care n-ai avut-o niciodată cu soacra atunci când îţi moare soţul?

Mă aşez cu portofelul lui Ben în mână şi îi mângâi colţurile uzate. Îmi scot verigheta, o aşez pe a lui pe inelar, apoi mi-o pun pe a mea la loc. Verigheta lui nu-mi vine bine. E o bucată de metal lată şi mult prea largă pe degetul meu, dar cumva mă face să mă simt bine.

Mă uit în jur, încercând să văd totul prin ochii lui Susan. Atât de multe lucruri de-ale lui Ben zac împrăştiate prin apartament. Mă văd peste douăzeci de ani, în acelaşi loc, încremenită în timp, înconjurată de lucrurile lui. Mă văd cu ochii celorlalţi. Sunt o domnişoară Havisham{10} în devenire. Şi pentru prima oară îmi doresc să nu fiu aşa. Prin minte îmi trece fulgerător ideea că ar trebui să mut lucrurile lui Ben. Dar o resping. Numai atât mi-a rămas de la el. Şi totuşi mă gândesc că Susan ştie despre ce vorbeşte. Pare să-şi fi găsit liniştea, dar tristeţea nu a părăsit-o. Şi atâta timp cât voi mai avea acea tristeţe, Ben va fi cu mine. Deci dacă Susan poate, atunci pot şi eu.

Mă duc la frigider şi scot pachetul cu hotdogi. E moale şi plin de lichid. Simpla lui mutare declanşează o reacţie urât mirositoare. Bucătăria pute. Alerg la tomberonul de afară, cu lichidul din pungă picurând pe podea. În timp ce las capacul de la tomberon să cadă şi mă întorc în apartament ca să curăţ mizeria şi să mă spăl pe mâini, râd la ideea ridicolă pe care am

avut-o, că Ben ar fi trăit printr-un pachet de hotdogi. M-am descotorosit de ei şi simt că încă nu l-am abandonat pe Ben. Scor unu la zero pentru Susan.

Ziua de luni vine cu de acum familiarul sentiment de uşurare pe care mi-l aduce slujba. Abia aştept să încep lucrul la noul display lunar. De obicei Lyle îmi dă tema, însă în ultima vreme m-a lăsat să o aleg singură. Am impresia că încă se teme de mine. Toată lumea se poartă cu mine cu mănuşi. Uneori asta mi se pare plăcut sau cel puţin convenabil, alteori enervant sau naiv.

Pentru luna aceasta am ales ca temă figura Cleopatrei şi mă apuc să strâng fapte şi cifre pe care să le pot ilustra uşor cu fotografii şi copii. Răsfoiesc o carte cu imagini de monede din acea perioadă, în încercarea de a hotărî cât de relevante sunt pentru tema mea, când sunt întreruptă de domnul Callahan.

— Bună ziua, domnule Callahan, spun, întorcându-mă spre el.

— Bună şi ţie, domnişoară, zice el.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Of, nu prea ştiu. Astăzi sunt cam plictisit, mărturiseşte el, articulând rar şi apăsat cuvintele.

Am impresia că mintea i se mişcă mai repede decât corpul.

— Ei! Chiar n-aţi găsit nimic interesant?

— A, nu, nu despre asta e vorba. Sunt blocat în casă de atâta amar de vreme. Nu ies decât până la bibliotecă şi înapoi. Nu am unde să merg în altă parte! Nu am nimic altceva de făcut. Zilele au început să semene toate între ele.

— O! îmi pare rău să aud asta. Exclam eu.

— Nu vrei să iei prânzul cu mine? mă întreabă domnul Callahan. Mi-e teamă că dacă nu voi sta de vorbă cu cineva sau nu voi face ceva interesant, creierul meu va începe… să ruginească. Atrofiere. Îmbătrânire, în fine, chestii dintr-astea…

Ezit să răspund şi domnul Callahan se grăbeşte să umple golul din conversaţie.

— Deşi sunt ale dracului de multe careuri de sudoku cu care un bătrân ca mine îşi poate pierde vremea. Scuză-mi limbajul.

Râd şi pun deoparte cartea. Mă uit la ceas şi văd că sincronizarea este aproape perfectă. E 12:49.

— Mi-ar face mare plăcere, domnule Callahan.

— Grozav!

Îşi împreunează palmele, într-un gest oarecum feminin, ca şi cum i-aş fi dăruit o pereche de cercei cu perle.

— Dar dacă e să luăm masa împreună, atunci e cazul să-mi spui George.

— Foarte bine atunci, George. Aşa rămâne.

Merg cu domnul Callahan la un local cu sandvişuri din apropiere şi el insistă să-mi facă cinste cu prânzul. Adevărul e că am lăsat nişte resturi de pizza în frigiderul de la serviciu, dar nu pare în regulă să aduc vorba despre asta. Ne aşezăm la una din mesele mici din cafenea şi despachetăm sandvişurile.

— Bun, să te aud, domnişoară. Povesteşte-mi ceva interesant. Orice!

Pun sandvişul jos şi îmi şterg maioneza de pe buze.

— Ce-ai vrea să ştii? întreb.

— O, nu ştiu, orice. Ceva interesant ce ţi s-a întâmplat. Nu-mi pasă dacă e ceva trist sau amuzant, înfricoşător sau prostesc. Orice, numai să fie ceva ce aş putea să-i povestesc soţiei. Am început să ne săturăm până peste cap unul de celălalt.

Râd, aşa cum cred că se aşteaptă domnul Callahan, însă sinceră să fiu, îmi vine de fapt să plâng. Eu nu am apucat să mă plictisesc de Ben. Dumnezeule, cât de mult îmi doresc să fi avut timp să-l aud spunând aiureli. Atunci când iubeşti pe cineva atât de mult încât ştii tot ce i s-a întâmplat interesant în viaţă şi nu mai aveţi ce altceva să vă povestiţi, atunci când ştii dinainte cum îşi va petrece ziua, când stai lângă el şi îl ţii de mână, fără să vă fi spus unul altuia ceva interesant de zile întregi – asta e dragostea pe care mi-o doresc. E dragostea de care am vrut să am parte.

— Pari tristă, spune domnul Callahan, întrerupându-mi sesiunea de autocompătimire. Ce ai?

— O, sunt bine, răspund eu. Cred că… cred că m-am mânjit cu muştar.

— Nu, clatină el din cap. Pari tristă de ceva vreme. Îţi închipui că nu observ nimic pentru că sunt un moşneag, dar nu-i aşa. Îşi duce un deget la tâmplă şi o ciocăneşte uşor. Ce s-a întâmplat?

Ce rost are să mint? Cu ce mă aleg dacă mint? Buna-cuviinţă cere ca astfel de probleme grave să nu fie discutate în public, dar cui îi foloseşte o asemenea regulă? Omul din faţa mea e plictisit, iar eu simt distrusă. Poate că, dacă îi povestesc, o să mă simt mai puţin distrusă. Şi poate că el nu se va mai simţi atât de plictisit.

— Soţul meu a murit.

Rostesc propoziţia pe un ton pragmatic, încercând să-i diminuez gravitatea.

— O! exclamă domnul Callahan, surprins. E cumplit. Interesant, aşa cum mi-am dorit, dar îngrozitor. Nu am ştiut că eşti căsătorită.

— L-ai cunoscut, îi amintesc eu. Acum câteva luni.

— Îmi amintesc. Dar n-am ştiut că eraţi căsătoriţi.

— Ne-am căsătorit cu puţin înainte ca el să moară.

— Ce îngrozitor, spune domnul Callahan şi mă ia de mână.

E un gest prea intim pentru a mă simţi în largul meu, şi totuşi nu mi se pare deplasat.

— Regret nespus, Elsie. Cred că suferi foarte tare.

Ridic din umeri, dar imediat regret mişcarea. N-ar trebui să ridic din umeri când este vorba de Ben.

— Da, recunosc în cele din urmă. Sufăr mult.

— De asta ai lipsit o vreme de la serviciu? mă întreabă domnul Callahan şi probabil că mă schimb la faţă, probabil că par surprinsă, pentru că se grăbeşte să adauge: Eşti preferata mea din personalul de la bibliotecă şi vin acolo zilnic. Crezi că nu observ atunci când preferata mea lipseşte?

Zâmbesc şi muşc din sandviş.

— Nu te cunosc foarte bine, Elsie. Dar ştiu că eşti o luptătoare. Ai vână în tine. Forţă sau cum vrei tu să-i spui.

— Mulţumesc, domnule Callahan. Îmi aruncă o privire dezaprobatoare. George, mă corectez eu. Mulţumesc. George.

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti. Nu fac decât să spun ce am observat. Şi să ştii că o să fie bine. Ştiu că acum nu crezi asta, dar într-o bună zi o să te gândeşti la ceea ce a fost şi o să-ţi spui „Slavă Domnului că s-a terminat!” Poţi să fii sigură de asta.

Mă uit neîncrezătoare la el. Sunt conştientă că par

neîncrezătoare pentru că simt că îndoiala mi se citeşte pe faţă. Simt cum îndoiala îmi întoarce în jos colţurile gurii.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? mă întreabă domnul Callahan şi-şi ia pentru întâia oară în mână sandvişul.

Zâmbesc.

— Nu, George, nu prea. Şi nu sunt sigură că îmi doresc aşa ceva.

— Of, Elsie, eşti atât de tânără! Eu am optzeci şi şase de ani. M-am născut înainte de Marea criză economică. Poţi să-ţi închipui? În timpul Marii crize nimeni nu a crezut că voi supravieţui. Şi acum uită-te la mine! Trăiesc! Stau la masă cu o tânără superbă şi mănânc un sandviş. În viaţă ţi se întâmplă o grămadă de lucruri la care nu te aştepţi. Dar vremea trece şi odată cu ea te schimbi şi tu, vremurile se schimbă şi ele şi, fără să ştii, te trezeşti la un moment dat că viaţa te poartă pe unde nici n-ai visat.

— Poate.

— Ba nu, nu poate, ci sigur, mă corectează el pe un ton aspru; nu e supărat, doar ferm. Uite, am să-ţi povestesc ceva ce nu mai ştie nimeni. Mă rog, nimeni în afara soţiei, care ştie tot.

— OK, spun eu.

Între timp mi-am terminat sandvişul, dar domnul Callahan aproape că nu s-a atins de al lui. De obicei, eu sunt cea care termină ultima de mâncat şi acum îmi dau seama că e aşa pentru că rareori îndeplinesc rolul de ascultător.

— Am luptat în al Doilea Război Mondial. M-au înrolat la începutul anului 1945. Îţi jur, a fost cea mai grea perioadă din viaţa mea. În totală contradicţie cu credinţa mea în Dumnezeu, cu credinţa mea în omenire. Cu tot ce ştiam şi cunoscusem. Nu sunt genul de bărbat care să poarte războaie. Războiul nu mi se potriveşte. Esther Morris a fost singura care m-a ajutat să supravieţuiesc. M-am îndrăgostit de ea la prima vedere. Aveam optsprezece ani amândoi. Am văzut-o stând pe trotuarul de vizavi, cu prietenele ei, şi pur şi simplu am ştiut. Am ştiut că ea va fi mama copiilor mei. Am traversat strada, m-am prezentat, am invitat-o în oraş şi peste şase luni ne-am logodit. Când am ajuns în Europa, mi-am zis că n-o să stau mult. Şi am avut

dreptate, pentru că după opt luni am fost rănit.

— Uau! exclam eu.

— Am fost împuşcat în trei locuri. Două gloanţe au pătruns în umăr. Al treilea mi-a răzuit şoldul. Îmi amintesc că stăteam în cort, în spitalul de campanie, cu sora medicală aplecată deasupra mea şi doctorul care se grăbea să vină lângă mine. Eram cel mai fericit om de pe pământ. Ştiam că mă vor trimite acasă şi o să o revăd pe Esther. Nu-mi venea să cred ce noroc avusesem şi că aveam să mă întorc curând acasă, la ea. Aşa că m-am însănătoşit cât de repede am putut. Însă când m-am întors acasă, Esther nu era. Plecase şi n-a mai dat niciun semn.

Aud un oftat, dar pare mai degrabă un oftat de bătrâneţe decât unul de durere.

— Nu ştiu unde s-a dus. Pur şi simplu m-a părăsit. Nu am aflat niciodată de ce. Am auzit nişte zvonuri, cum că se încurcase cu un marinar, dar nu ştiu dacă au fost adevărate. N-am mai văzut-o după aceea niciodată.

— Dumnezeule! spun eu şi-l prind de mână. E îngrozitor. Îmi pare foarte rău.

— N-ai de ce, zice el. Ani în şir am aşteptat-o. Nu am plecat din oraş, ca să fiu acolo în caz că se întoarce. Am fost distrus.

— E de înţeles.

— Dar ştii ceva?

— Ce?

— Am luat fiecare zi pe rând şi viaţa mi-a adus-o în cale pe Lorraine. Lorraine este iubirea vieţii mele. Esther e o poveste pe care o spun femeilor tinere la bibliotecă, însă Lorraine este femeia care m-a făcut să cred că pot cuceri lumea. Că universul a fost creat special pentru mine. Din clipa când ne-am cunoscut, am prins aripi. Şi am uitat-o pe Esther la fel de iute precum m-a uitat ea pe mine.

— Dar eu nu vreau ca Ben să fie o poveste pe care să o spun femeilor tinere la bibliotecă. Ben a însemnat mult mai mult pentru mine. Şi tocmai de-asta mi-e teamă: să nu ajungă subiect de povestire.

George dă din cap.

— Ştiu, ştiu. Nu trebuie să faci ce am făcut eu. Nu încerc

decât să-ţi spun că ai în faţă o viaţă lungă, cu zigzaguri pe care în clipa asta nici nu ţi le poţi închipui. Nu realizezi cât de tânăr eşti până ce nu mai eşti atât de tânăr. Dar eu îţi spun, Elsie: eşti la început de viaţă. Când am pierdut-o pe Esther, am fost convins că viaţa mea se terminase. N-aveam decât douăzeci de ani. Habar n-aveam ce mă aşteaptă. Nici tu nu ştii.

Termină de vorbit, termină de mâncat sandvişul şi rămânem cufundaţi în tăcere. Meditez la cele spuse de el şi rămân convinsă că fiecare părticică din viaţa pe care o voi trăi de aici înainte va fi o trădare a ceea ce am trăit până acum.

— Mulţumesc, îi spun cu toată sinceritatea.

Chiar dacă nu-mi voi reveni niciodată din suferinţă, aşa cum a făcut el, este plăcut să ştiu că a reuşit să o facă cineva.

— Nu, eu ar trebui să-ţi mulţumesc, răspunde el. Mi-ai alungat plictiseala.

În după-amiaza aceea continui cercetările asupra Cleopatrei. Cleopatra a avut două mari iubiri şi uite cum au denigrat-o! Măcar Cezar i-a dăruit un fiu şi o întreagă dinastie l-a comemorat. Măcar ea a putut să-i bată numele pe monede şi cupe. Să ridice statui în onoarea lui. Să îl zeifice. Pentru ca amintirea lui să dăinuie. În timp ce mie tot ce mi-a rămas de la Ben sunt şosetele lui murdare.

Vineri după-amiază, când plec de la serviciu şi mă îndrept spre casă pentru weekendul pustiu care mă aşteaptă, mă gândesc că aş putea s-o sun pe Susan. Ca să văd cum se mai simte. Meditez la posibilitatea asta.

Intru în casă şi-mi las lucrurile pe masă. Merg la baie şi dau drumul la duş. În timp ce mă dezbrac, aud cum vibrează telefonul mobil în buzunarul de la spate al pantalonilor aruncaţi pe podea. Bâjbâi după el şi când răspund, văd pe ecran că e mama.

— Bună, zice ea.

— Bună, îi răspund.

— Tatăl tău şi cu mine voiam să vedem ce mai faci. Cum te descurci… cum faci faţă… situaţiei.

Eufemismele mamei mă enervează.

— Situaţie? o provoc eu.

— Ei, ştii ce vreau să spun… ştim că treci printr-o perioadă grea şi ne gândeam la tine… şi am vrut… am vrut să vedem cum te mai simţi.

— Sunt bine, mulţumesc.

Sper ca această conversaţie să nu se întindă prea mult, aşa că nu mă obosesc să închid duşul.

— A, bine! Foarte bine! exclamă mama pe un ton mai vioi. Ne-am făcut griji pentru tine. Ne bucurăm că te simţi mai bine. Probabil că nu ţi-a fost uşor să ai de-a face cu familia lui, cu toată suferinţa prin care au trecut ei.

Închid duşul. Dintr-odată mă simt stoarsă de puteri.

— Mda, aşa e, spun.

Ce rost ar avea să îi explic că eu am fost familia lui? Că eu sunt cea care trece printr-o mare suferinţă? Că i-am spus că sunt bine doar pentru că aşa se obişnuieşte?

— Bun, zice ea.

Îl aud în fundal pe tata. Nu desluşesc ce spune, dar mama se pregăteşte să încheie conversaţia.

— Dacă ai nevoie de ceva, să ne spui, adaugă ea.

Aşa termină ea mereu discuţiile. Nici măcar nu ştiu ce vrea să spună.

— Mersi.

Închid telefonul, dau drumul din nou la duş şi intru sub jetul de apă. Am nevoie de Ben. De un minut cu el. Vreau să apară în baie şi să mă ia în braţe. Am nevoie de prezenţa lui doar un minut. Un minut. Ies de sub duş, mă înfăşor cu prosopul şi înşfac telefonul.

O sun pe Susan. O întreb dacă vrea să ia mâine prânzul cu mine şi îmi răspunde că e liberă. Convenim să ne întâlnim într-un local la jumătatea distanţei dintre casele noastre, apoi îmi pun pe mine halatul, mă întind în pat, adulmec partea lui Ben şi adorm. Mirosul a început să se risipească. Trebuie să inspir din ce în ce mai adânc ca să îl simt.

Susan a propus ca loc de întâlnire un restaurant din Redondo Beach. Înţeleg că ea şi cu Ben au luat des masa acolo de-a lungul anilor. Înainte de moartea lui Steven se întâlneau toţi trei la cină la acest local. Susan mă previne să nu am aşteptări prea mari:

— Sper că n-ai nimic împotriva lanţurilor de restaurante mexicane.

Restaurantul e decorat în culori tari, cu tauri şi plăci de ceramică stil *hacienda.* Designul interior este de un prost-gust agresiv, ca o medalie de onoare. Înainte chiar să ajung la masa rezervată de Susan, sunt asaltată de cel puţin nouă fotografii mari cu tipuri de cocteiluri margarita.

O găsesc aşezată cu un pahar cu apă în faţă. Se ridică imediat cum mă vede şi mă îmbrăţişează. Miroase şi arată la fel ca întotdeauna: aranjată şi stăpână pe sine. Nu face din suferinţă un lucru glorios, însă o face să pară mai suportabilă.

— E groaznic locul, nu-i aşa? râde ea.

— Ba nu, răspund eu. Ador orice restaurant care oferă trei feluri de mâncare cu nouă dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi.

Chelnerul vine cu un coş de chipsuri de *tortilla* şi *salsa,* iar eu întind mâna, nerăbdătoare, ca să mă servesc. Susan le ignoră pe moment. Comandăm *fahitas*{11}.

— Ah, ştii ceva? îi spune Susan chelnerului. Vrem şi două margarita. De acord? mă întreabă.

Am faţa îngropată deja în chipsuri, aşa că mă mulţumesc să o aprob din cap.

— Ce fel de aromă doriţi? întreabă chelnerul. Cea originală? De mango? Pepene verde? Coacăze? Rodii? Cantal…?

— Originală, spune Susan şi-mi pare rău că nu mi-a cerut părerea, pentru că aroma de pepene verde pare o idee bună.

Chelnerul strânge meniurile roşii şi lipicioase şi se îndepărtează.

— Rahat! Am uitat să-i spun de *guacamole*{12}*,* spune Susan după ce pleacă chelnerul şi-şi înfige mâna în chipsuri, cot la cot cu mine. Domnule! strigă ea.

Chelnerul se întoarce în fugă. Eu, una, n-am reuşit niciodată

să atrag atenţia unui chelner după ce am comandat.

— Ne puteţi aduce şi *guacamole,* vă rog? zice Susan.

Chelnerul încuviinţează din cap şi pleacă, iar Susan îşi îndreaptă privirea spre mine.

— Adio, dietă! zice.

Cine stă să numere caloriile în asemenea circumstanţe? – mă întreb eu şi mă simt bine pentru că Susan e de aceeaşi părere.

— Bun, zice ea. Mi-ai spus ceva la telefon, dar n-am înţeles prea bine. Mama ta crede că ţi-ai revenit?

— Nu tocmai, îi răspund în timp ce mă şterg la gură cu şerveţelul. M-a sunat ca să… ca să mă întrebe cum fac faţă situaţiei. „Situaţie" – ştii şi tu că terminologia asta este folosită ca înlocuitor pentru „moartea lui Ben."

— Of, eufemismele astea, dă ea din cap. Ca şi cum, dacă nu rosteşti „moartea lui Ben", ai putea să uiţi că s-a întâmplat.

— Exact! De parcă nu m-aş gândi la el în fiecare clipă. În fine, mama m-a întrebat ce mai fac şi i-am răspuns că sunt bine, dar… adevărul e că nu mă simt deloc bine, dar aşa se obişnuieşte să răspunzi, nu? Oricine mă întreabă asta ar trebui să ştie că atunci când răspund că fac bine, ceea ce vreau de fapt să spun este „Sunt bine, având în vedere circumstanţele."

— Ai dreptate.

Coşul cu chipsuri s-a golit şi când chelnerul vine să ne toarne cocteilurile, Susan îi cere să ne umple coşul.

— Dar am impresia că mama chiar a crezut că sunt bine, continui eu. Cred că a sperat să-i răspund aşa, pentru că dacă îi spuneam că mă simt bine, însemna că nu trebuie să facă nimic special pentru mine, pentru că îmi revenisem. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Păi… din punctul ei de vedere chiar nu s-a întâmplat nimic.

Susan soarbe din margarita şi se strâmbă.

— Nu sunt mare băutoare. Însă m-am gândit să facem din prânzul nostru un moment ceva mai festiv. Dar mi se pare mie sau margarita asta e… cam tare?

Gust şi eu.

— Da, e destul de tare.

— Bun. Credeam că mi-am pierdut simţurile. În fine, nu contează… Ce ziceai?

— Nu eu, tu ziceai ceva.

— A, da. Ziceam că din punctul ei de vedere chiar nu s-a întâmplat nimic. Voi două nu vorbiţi prea des, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Mama ta pare genul acela de persoană incapabilă să empatizeze sau măcar să simpatizeze cu cineva. Nu ştie cum să-ţi vorbească pentru că nu te înţelege.

Rar mi se întâmplă să discut despre familia mea, şi atunci când o fac mă mărginesc la propoziţii scurte şi comentarii indiferente. Susan e primul om care pare să înţeleagă relaţia mea cu părinţii şi să îi dea un nume. Sau… măcar să o descrie.

— Ai dreptate, îi spun.

— Eu zic că nu e cazul să te preocupe. Părinţii tăi vor proceda aşa cum îşi doresc să procedeze ceilalţi cu ei, şi anume total diferit de felul în care îţi doreşti tu. Nu încerca să îndrepţi lucrurile, ăsta e sfatul meu. Nu că aş fi cine ştie ce expert. Dar am observat că după moartea lui Steven între ceea ce îmi doream eu de la oameni şi ceea ce erau ei dispuşi să-mi ofere era o mare diferenţă. Cred că lumea e atât de înspăimântată de ideea de a se afla în situaţia noastră, încât îşi pierde până şi capacitatea de a comunica cu noi. Aşa că eu îţi zic să nu faci valuri.

Până să termine Susan de vorbit, margarita mea a dispărut.

Nu prea ştiu cum. Vin şi *fajitas* comandate, sfârâitoare de fierbinţi şi ostentative, în măsura în care nişte *fajitas* pot fi ostentative. Sunt aşa de mari şi e nevoie de atâtea farfurii pentru ele şi de atâţia oameni care să le servească. Aduc o farfurie pentru garnituri, tigaia cu pui şi legume, caserola cu *tortilla* din făină de grâu şi de porumb, plus boluri pentru condimente: *guacamole,* brânză, *salsa* şi lăptuci. Masa arată ca un ospăţ regal, iar puiul sfârâie aşa de tare în tigaie, încât am senzaţia că tot restaurantul se holbează la noi.

— E cam mult, nu-i aşa? mă întreabă Susan sfioasă. Totuşi cred că e nemaipomenit felul cum prezintă ei mâncarea, ca la expoziţie. Nu aveau de ce să aducă la masă creveţii care încă se

fac la grătar. Chiar deloc.

Chelnerul se întoarce ca să vadă dacă mai avem nevoie de ceva. Susan comandă alte două margarita.

— De pepene verde pentru mine, intervin eu.

Susan îmi dă dreptate:

— Da, sună bine. Două margarita de pepene verde.

Ne servim din mâncărurile aburinde şi discutăm despre politică şi familie; discutăm despre trafic şi filme, despre ultimele ştiri şi ne spunem poveşti amuzante. Vreau să pot discuta cu Susan şi despre altceva decât viaţă şi moarte, Ben şi Steven. Şi se pare că se poate. Pare ca şi cum aş fi putut să o cunosc chiar dacă tragedia care ne-a lovit nu s-ar fi întâmplat. Însă Ben este ceea ce avem în comun, aşa încât conversaţia revine mereu la el. Mă întreb dacă e sănătos sau nu să îmi declam obsesia cu voce tare. Dacă n-ar trebui s-o ţin numai pentru mine. Şi mă mai întreb în ce măsură mă pot încrede cu adevărat în Susan.

— Te-ai gândit cum să procedezi ca să nu mai primeşti corespondenţa adresată lui? mă întreabă ea aproape într-o doară în timp ce pescuieşte cu furculiţa ceea ce a mai rămas din platoul cald.

Scutur din cap.

— Nu. Şi nici nu ştiu cum să procedez.

Nu îi mărturisesc întregul adevăr. Şi anume că mă tem că dacă anunţ oficiul poştal să nu-mi mai trimită corespondenţa sosită pe numele lui, vor reţine şi certificatul de căsătorie. Nu vreau să îi anunţ până ce nu primesc certificatul.

— A, dar e foarte uşor. Putem s-o facem chiar astăzi, dacă vrei, spune ea.

— Oh! Încerc să găsesc o scuză, dar îmi dau seama că nu am încotro şi trebuie să-i spun adevărul. Ştii, de fapt aştept certificatul de căsătorie. Nu vreau să opresc corespondenţa pentru că aştept să mi-l trimită.

— Cum adică? mă întreabă Susan, descojind o ceapă şi vârând-o cu mâna în gură.

— Nu l-am primit încă şi, cum amândouă numele noastre vor fi trecute pe el, mă tem că dacă voi opri corespondenţa, cei de

la poştă o să-l păstreze acolo, împreună cu facturile lui vechi şi celelalte hârtii.

— Nu l-ai primit?

Din tonul ei răzbate faptul că nu înţelege cum de s-a întâmplat aşa ceva. Până acum mi-a fost frică să spun cuiva că nu am primit certificatul de căsătorie. M-am gândit că vor crede că am minţit în legătură cu căsătoria. Mi-a fost frică să nu profite şi să mă eticheteze drept ceea ce, mai mult ca orice, nu vreau să fiu: o persoană neînsemnată. Vocea lui Susan nu transmite însă ideea de îndoială. Susan pare preocupată exclusiv de posibilitatea unei erori funcţionăreşti sau a unei greşeli de logistică. Nici prin cap nu-i trece c-aş fi putut s-o mint. Trebuie să recunosc că s-a schimbat foarte mult de când ne-am cunoscut. E probabil capabilă să traverseze cu uşurinţă perioadele de frământări emoţionale.

— Nu, încă nu l-am primit. Am verificat zilnic corespondenţa, am deschis toate plicurile, până şi pe cele mai banale. Nu l-am găsit.

— Atunci va trebui să ne interesăm. Ai sunat la tribunal ca să vezi dacă figurezi în registru?

— Nu, clatin eu din cap.

Adevărul e că până să o admit cu voce tare, nu am crezut că ar fi cine ştie ce scofală. Şi n-am vrut să mă implic în coşmarul logistic pe care îl presupune căutarea unor documente oficiale.

— Ei bine, ăsta va trebui să fie primul pas. Trebuie să afli dacă originalul certificatului a ajuns la tribunal.

— OK, spun eu.

Preocuparea ei mă nelinişteşte.

— E în regulă, zice Susan şi mă ia de mână. Ai să vezi, o scoatem noi la capăt.

Felul în care rosteşte „noi” şi faptul că nu zice „tu o s-o scoţi la capăt” mă fac să nu mă mai simt singură pe lume. Mă face să cred că dacă nu voi reuşi să mă descurc singură, ea mă va ajuta. Mă face să mă simt de parcă aş sta în echilibru la înălţime pe sârmă, dar aş vedea plasa de dedesubt. „Noi” ne vom descurca. Ana se exprimase şi ea într-un mod similar, însă de fiecare dată am ştiut că nu mă putea ajuta. Mă putea ţine de mână, dar nu

mă putea ţine dreaptă şi cu capul sus. Pentru întâia oară simt că nu totul depinde numai de mine. Nimic nu depinde numai de mine.

— Bun, deci o să-i suni luni? întreabă Susan. Vei suna la tribunal ca să verifici?

Dau din cap în semn de aprobare. Mi-e clar că Susan îşi închipuie că ne-am căsătorit în districtul Los Angeles şi nu am inimă s-o corectez. Deşi o parte din mine ar vrea să-i spună. O parte din mine ar vrea să-i spună adevărul. Să îi mărturisească tot. Ştiu însă că nu-mi va fi uşor. Ştiu că relaţia asta nouă dintre noi este prea fragilă pentru a suporta întregul adevăr.

— Să cer să ne aducă nota? mă întreabă ea.

Râd.

— Cred că voi aştepta să vină şi ultima mărgărita.

Zâmbeşte.

— Atunci haide să luăm şi un desert!

Comandă îngheţată prăjită{13} şi *nachos* „desert”. Stăm acolo, cu linguriţele înfipte în îngheţată, şi lingem ciocolata de pe marginile bolurilor. Aşa îmi imaginam eu că fac surorile împreună cu mamele lor atunci când tatăl era plecat într-o călătorie de afaceri. Când urc în maşină, mă gândesc la mai multe lucruri pe care am uitat să i le spun şi mă trezesc că abia aştept să o revăd pe Susan.

Ana a fost foarte înţelegătoare cu mine în perioada asta, nu s-a aşteptat la nimic şi a suportat totul cu stoicism, însă îmi dau seama că am început s-o calc pe nervi. Fiindu-mi prietenă, a fost târâtă în toată povestea asta, cu toate că n-a avut nimic de-a face cu ea. Presupun că după o vreme până şi cei mai înţelegători şi empatici oameni ajung să se întrebe când Dumnezeu vor putea să se distreze şi să facă glume cu tine. Glume care să nu işte din partea mea priviri încărcată de durere, glume care să n-aibă legătură cu pierderea pe care am suferit-o. Ana m-a cunoscut înainte de Ben, a păstrat legătura cu mine în epoca Ben şi acum ştie cum sunt şi după plecarea lui Ben. Nu a spus-o niciodată, dar îmi închipui că o prefera pe Elsie de dinainte de Ben.

Mi-a zis că va veni la mine acasă la ora opt ca să mă ia, însă la şapte mă sună ca să mă întrebe dacă mă deranjează dacă vine cu tipul cu care iese acum.

— Cu cine ieşi acum? o întreb.

Nici nu ştiam că se vede cu cineva.

— Cu un tip, Kevin.

Râde şi am impresia că individul e chiar acolo, lângă ea.

— Cine sunt eu, un tip oarecare? îl aud spunând în fundal, ceea ce îmi confirmă suspiciunile, dar Ana îi cere să tacă.

— Ce zici, e OK? Aş vrea să-l cunoşti, îmi spune ea.

— A, sigur, răspund eu, luată prin surprindere.

N-ai cum să refuzi o asemenea rugăminte. Ar fi nepoliticos şi ciudat, dar în acelaşi timp mă întreb ce aş fi răspuns dacă regulile de bună-cuviinţă mi-ar fi permis s-o refuz.

— *Cool,* zice ea. Venim la opt să te luăm. Tot mai vrei să mergi la restaurantul ăla de *ramen*{14}*?*

— Absolut! încerc eu să-mi maschez neliniştea dând pe dinafară de entuziasm.

Prefăcătoria mi se pare evidentă, dar Ana nu observă. Poate că am început să mă pricep să îmi ascund emoţiile sau poate că ea nu este prea atentă.

APRILIE

Ben şi cu mine o aşteptam pe Ana în faţă la cinematograf. Întârziase douăzeci de minute şi biletele fuseseră cumpărate cu cardul ei de credit. Filmul urma să înceapă în şapte minute. Ben era unul dintre puţinii oameni pe care îi cunoşteam mai interesaţi de preview-uri decât de filmul propriu-zis.

— Nu vrei s-o suni din nou? m-a rugat el.

— Dar abia am sunat-o! Şi i-am trimis mesaj. Probabil că acum parchează maşina.

— Pun pariu pe zece dolari că n-a ieşit încă din casă.

Îl pocnesc uşor peste piept.

— Ba cum să nu! Serios, nu-i cazul să te panichezi, o să prindem filmul.

— Deja suntem în întârziere.

Mă prevenise că aşa avea să se întâmple. Eu îl contrazisesem şi iată-ne acum exact acolo unde prevăzuse el. Avusese dreptate.

— Ai avut dreptate.

— Uite-o!

A arătat spre o femeie care traversa în fugă zona *food court* spre cinematograf. În spatele ei venea un bărbat.

— Cine e tipul? m-a întrebat Ben.

— De unde să ştiu?

Ana a încetinit şi s-a apropiat de noi.

— Scuze! Scuze!

— Sunt convins că ai avut motive întemeiate să întârzii.

Din tonul vocii lui Ben rezulta clar că nu se aştepta la motive întemeiate. Ana s-a încruntat la el în glumă.

— Marshall, fă cunoştinţă cu Elsie şi Ben.

Bărbatul din spatele Anei a întins mâna şi noi i-am strâns-o pe rând.

— Marshall vine cu noi la film.

— Foarte bine, atunci hai să mergem. Au început deja preview-urile, a spus Ben.

— Dar n-am apucat să printez biletele. Băieţi, nu mergeţi

între timp să cumpăraţi nişte popcorn?

Ben mi-a aruncat o privire şocată şi şi-a dat ochii peste cap. Am râs.

— Eu vreau o cola dietetică, am zis.

Ben şi Marshall au luat-o la goană spre bufet, în timp ce Ana şi cu mine am mers să luăm biletele tipărite de la chioşc.

— Cine-i tipul? am întrebat-o.

A ridicat din umeri.

— Habar n-am. M-a tot invitat să ies cu el şi până la urmă am cedat. I-am spus să vină la film cu noi, ca să termin odată cu el.

— Deci e dragoste adevărată, am concluzionat eu.

Ana a luat biletele şi a pornit către Ben şi Marshall.

— Dragoste adevărată pe naiba, a spus ea. Încerc şi eu să găsesc un tip care să nu mă plictisească de moarte, măcar o vreme.

— Mă deprimi, am ripostat eu, cu toată că nu eram prea atentă.

Mă uitam la Ben, care îi cerea vânzătorului să-i pună mai mult unt peste popcornul lui, deja înecat în unt. Mă uitam la el şi zâmbeam. Rânjeam cu gura până la urechi. Eram îndrăgostită până peste cap de ciudăţelul ăla.

— Ba nu, tu mă deprimi, a spus Ana.

M-am întors spre ea şi am scos un hohot de râs.

— Nu crezi că într-o bună zi îţi vei întâlni „alesul”?

— Iubirea ţi s-a urcat la cap, a răspuns Ana.

Aproape că am ajuns în dreptul lui Ben şi Marshall când am decis să-i dau vestea cea mare.

— Ben se mută la mine.

Ana s-a oprit brusc şi a lăsat poşeta să-i cadă din mână.

— Ce?

Ben a observat ce faţă făcuse Ana şi mi-a prins privirea. Şi-a dat seama ce se petrece şi mi-a zâmbit şiret în timp ce-şi îndesa în gură un pumn de popcorn. I-am zâmbit. M-am aplecat şi am cules poşeta Anei de pe jos. Ana m-a tras deoparte. Ben ne urmărea de lângă Marshall, care se holba nedumerit la noi.

— Ai înnebunit! Practic te vâri singură la închisoare. Când te

scoli, Ben e acolo. Când te culci, e acolo. E tot timpul cu tine! Elsie, Ben e un tip minunat. Îl plac foarte tare. Mă bucur că v-aţi cunoscut, dar zău aşa! Mutarea asta înseamnă condamnarea ta la moarte.

M-am mulţumit să o privesc zâmbind. Pentru prima oară simţeam că sunt în avantaj faţă de Ana. Sigur, era o tipă extraordinară, superbă, plină de viaţă şi strălucitoare. Bărbaţii roiau în jurul ei. Dar bărbatul acela mă dorea pe mine şi, spre deosebire de Ana, eu cunoşteam sentimentul de a fi dorită de cineva pe care îl doreai şi tu la fel de mult. Voiam ca şi ea să aibă parte de aşa ceva, dar în secret eram mândră că aveam ceva ce ea nici măcar nu-şi închipuia că există.

SEPTEMBRIE

Ana şi Kevin întârzie doar trei minute. Ana descuie uşa cu cheia ei. Arată sexy. Foarte sexy. Aranjată cu mare grijă. Nu a precupeţit niciun efort. Eu sunt îmbrăcată ca şi cum m-aş pregăti să merg la băcănie. Kevin o urmează îndeaproape şi mă aştept să dau cu ochii de un tăntălău în haine foarte elegante şi cu părul mai bine coafat decât al meu, dar realitatea e cu totul alta.

E un bărbat scund, sau cel puţin mai scund decât Ana. E cam de înălţimea mea. Poartă o pereche de blugi şi un tricou; pare să fi pornit şi el spre băcănie. Are o faţă banală. Piele curată în cea mai mare parte, doar un pic pătată; păr într-o nuanţă castanie care nu poate fi descrisă altfel decât „ştearsă". Şi nu arată deloc a individ care merge la sală, dar nici genul care lâncezeşte toată ziua pe canapea.

Se apleacă spre mine, pe la spatele Anei.

— Kevin, zice el şi-mi strânge mâna.

Nu e o strângere puternică, dar nici foarte moale. Doar politicoasă şi amabilă. Zâmbeşte şi eu îi întorc zâmbetul. Observ cum studiază apartamentul şi încep şi eu, dintr-un impuls, să mă uit în jur. Văd livingul prin ochii lui. Fără îndoială, ştie cine sunt, ştie că soţul meu a murit şi că Ana e prietena mea cea mai bună; poate că îşi dă seama că am senzaţia că mi-a furat-o cumva. În timp ce cercetează din ochi camera, devin conştientă de lucrurile lui Ben împrăştiate peste tot. Îmi vine să-i spun „nu sunt nebună, dar încă nu pot să le arunc". Mă abţin însă, pentru că dacă susţii că nu eşti nebun înseamnă de fapt că eşti.

— Mergem? ne întreabă Ana.

Kevin şi cu mine încuviinţăm din cap. În câteva secunde ieşim pe uşă. Ne înghesuim în Honda lui Kevin. Mă ofer să mă aşez în spate şi mă strecor prin uşa din dreptul pasagerului cocoşându-mă şi ghemuindu-mă. De ce se fabrică maşini cu două uşi? A încerca să-ţi croieşti drum până pe bancheta din spate a unei astfel de maşini este cea mai anevoioasă sarcină.

În drum spre restaurant, Ana se străduieşte să găsească un subiect de discuţie comun pe baza căruia Kevin şi mine să ne construim o relaţie. Mi se pare foarte ciudat. Am impresia că vrea să se asigure că noi doi ne vom înţelege bine. Că îl voi plăcea pe Kevin. Nu a făcut asta niciodată. Nu i-a păsat. De cele mai multe ori, întâlnirea cu mine este pentru bărbaţii cu care iese ea un semn de rău augur. Ana mă foloseşte pentru a le transmite că n-are nevoie să fie singură cu ei, că-i place să ieşim în trei, ca amicii. Dar acum e altfel. Nu vrea să-i facă vânt lui Kevin. Ci să-l poftească înăuntru.

— Cum v-aţi cunoscut? întreb eu de pe bancheta din spate.

— La yoga, răspunde Kevin cu ochii la şosea.

— Mda, Kevin vine la orele mele de marţi seara şi se descurcă atât de prost, mă lămureşte Ana râzând, încât a trebuit să mă ocup personal de el.

— Am încercat să îi explic că se presupune că instructorii îşi ajută elevii, dar ea pare să creadă că îmi face o favoare, glumeşte Kevin, iar eu râd politicos, de parcă ar fi spus ceva amuzant.

Deocamdată nu-mi dau seama ce are special individul.

— Oricum, insistenţele mele au dat roade, din moment ce m-a rugat să ies cu ea, adaugă el.

— Îţi vine să crezi? zice Ana, întorcându-se pe jumătate cu faţa spre bancheta din spate. L-am invitat pe Kevin în oraş.

Crezusem că e o glumă.

— Stai aşa, zic eu şi mă aplec în faţă. Kevin, Ana te-a invitat să ieşi cu ea în oraş?

Kevin dă din cap în semn de aprobare şi intră în parcarea subterană, unde începe să caute un loc liber.

— Ana n-a invitat niciodată un tip să iasă cu ea în oraş de când o cunosc, îi spun eu lui Kevin.

— N-am invitat în viaţa mea un tip, precizează Ana.

— Atunci, de ce tocmai Kevin? întreb eu şi realizez imediat că formularea mea n-a fost politicoasă. Vreau să zic, ce te-a făcut să te răzgândeşti în privinţa asta?

Kevin găseşte un loc liber şi parchează maşina. Ana îl ia de mână.

— Nu ştiu, spune ea privindu-l. Kevin e altfel.

Îmi vine să vomit. Chiar mimez acest lucru în glumă, însă niciunul dintre ei nu se amuză. Nici măcar nu-mi acordă atenţie. În timp ce încerc să mă extrag fără a mă răni de pe bancheta din spate a maşinuţei ăleia cretine, îmi dau seama că amicul Kevin a deturnat planurile mele privind cina cu Ana şi că de fapt ei doi m-au luat la restaurant ca un gest de curtoazie şi atât. Sunt a treia roată la căruţă.

A treia roată, şi văduvă pe deasupra. Nici că se poate să te simţi mai singură pe lume.

Ajungem la restaurant, care arată destul de *cool*. Ana şi cu Kevin se distrează de minune, chiar dacă eu nu mă simt în largul meu.

— Şi de cât timp sunteţi împreună? întreb eu.

Nu ştiu la ce răspuns să mă aştept, sau mai bine zis nu mă aştept la nimic bun.

— Păi… dă să spună Kevin, cam de o lună, nu?

Ana se foieşte, cam stânjenită.

— Mda, cam aşa ceva, zice, apoi schimbă subiectul.

Cum e posibil ca prietena mea cea mai bună să iasă de o lună cu un tip de care nu mi-a pomenit niciodată? Refuz să cred că mi-a povestit despre el şi nu am ascultat-o. Nu e stilul meu, nici măcar acum. Sunt genul de persoană care îi ascultă pe ceilalţi. Cum de a ajuns Ana de la femeia care refuză să se cumpătească şi nu dă doi bani pe niciun bărbat, la cea care îi cere unui tip să iasă în oraş cu ea şi cu cea mai bună prietenă a ei? Şi asta pe ascuns, fără să-mi sufle o vorbă, ca şi cum ar fi cine ştie ce proiect de dezvoltare personală de importanţă secundară pe care nu este dispusă să-l discute decât în clipa când se finalizează?

După cină, ei doi mă conduc acasă şi-şi iau la revedere. Kevin mă sărută dulce pe obraz şi se uită în ochii mei atunci când îmi spune că-i pare bine că ne-am cunoscut. Mai zice că speră să ne revedem curând, iar eu îl cred. Poate că sinceritatea este ceea ce are el special. Poate că asta a atras-o pe Ana. Şi dacă e aşa, atunci o înţeleg.

O sun după câteva ore şi îmi intră căsuţa vocală. Sunt sigură

că ei doi sunt acum împreună. A doua zi dimineaţa sun din nou şi iarăşi intră căsuţa, însă de data asta Ana îmi trimite mesaj şi-mi zice că mă sună ea mai târziu. E clar, e şi acum cu Kevin. Kevin e altfel. O simt. O văd. Şi asta mă nelinişteşte. Pe Ben l-am pierdut. Nu îmi permit s-o pierd şi pe Ana. Probabil că se va schimba din cauza lui Kevin, îşi va modifica priorităţile. Iar eu mă agăţ de ea.

Mă sună duminică după-amiază şi se oferă să vină pe la mine. De cum intră, spune:

— Ce zici de el? E adorabil, nu-i aşa?

— Îhî, răspund eu. S-a purtat foarte drăguţ, mi-a plăcut mult.

Nu e întru totul neadevărat, pentru că deşi nu am văzut nimic excepţional în el, Kevin pare genul de bărbat agreabil şi drăguţ.

— Oh, Elsie! Mă bucur aşa de mult că-ţi place. Am avut emoţii cu întâlnirea dintre voi şi ieri după-amiază Kevin a trecut pe la mine şi m-a întrebat dacă nu ar putea să vină şi el cu noi la masă şi n-am fost sigură că… Se opreşte, apoi adaugă: Mă bucur grozav că l-ai plăcut.

— E de treabă. Deşi pare – cum să-ţi spun? – nu tocmai genul tău. Nu-i aşa?

Ana ridică din umeri.

— O, nu ştiu. E ca şi cum ceva ar fi făcut clic în mine. Mi-am dat seama că vreau să iubesc şi eu. Toată lumea îşi doreşte asta, nu? În fine, ce vreau să spun e că mă simt în fine pregătită să fiu cu adevărat cu cineva. Cred că de fapt nu l-am iubit pe niciunul din tipii cu care am ieşit. Mi-a plăcut să mă simt iubită şi atât. Dar cu Kevin lucrurile stau altfel. Nici măcar nu mi-a făcut avansuri. Obişnuia să rămână după curs şi eu l-am ajutat cu poziţiile de yoga şi îl atingeam, aşa cum se face la yoga. Majoritatea bărbaţilor reacţionează atunci când îi atingi, ca şi cum ar fi ceva sexual, dar nu şi Kevin. El încerca să facă exerciţiul şi atât. Şi atunci eu am început să… îl aţâţ un pic, aşa… ca să-i atrag atenţia, dar el nu era interesat decât să facă exerciţiul corect.

Bun, deci nu m-am înşelat. Sinceritatea lui e cea care a dat-o pe Ana pe spate.

— Nu ştiu cum să-ţi explic… Cred că-mi doresc să fiu cu cineva care se poartă aşa. Care nu mă priveşte ca pe un obiect pe care trebuie să-l obţină, să-l posede. Aşa că l-am invitat în oraş şi el a fost de acord şi am avut nişte emoţii… dar m-am simţit şi mândră de mine că am făcut gestul, şi de la prima întâlnire am simţit că între noi s-a stabilit o legătură…

Încep să mă enervez, pentru că stabilirea unei legături puternice de la prima întâlnire e o chestie care ne aparţine mie şi lui Ben. Nu e un lucru banal, ceva ce se întâmplă oricui. Iar Ana îl bagatelizează. Ca şi cum nu ar mai fi apanajul meu.

— De ce nu mi-ai povestit de el până acum? o întreb eu.

— Păi… murmură ea stânjenită. Am crezut că… M-am gândit că ai şi aşa destule pe cap şi că nu era cazul să te mai deranjez şi eu, zice Ana.

Şi-n clipa asta îmi cade fisa. Îi e milă de mine. Ana e acum cea îndrăgostită; Ana e acum cea fericită; eu sunt cea tristă, cea singură, cea pe care nu vrea să o supere.

— Şi ce anume a declanşat „clicul”? o întreb.

Sunt cuvinte tăioase, rostite pe un ton amar.

— Poftim?

— Interesantă schimbarea asta a ta. Dintr-odată, dintr-o… te-ai transformat într-o…, încerc eu să spun, dar renunţ să caut termenul potrivit. Cum de ai devenit peste noapte imaginea simbol a iubirii? Ce te-a făcut să te schimbi?

— Tu m-ai făcut, zice Ana, ca şi cum asta m-ar linişti şi m-ar face fericită. Tu m-ai făcut să înţeleg că în viaţă lucrul cel mai important este iubirea. Sau cel puţin a fi îndrăgostit de cineva.

— Tu auzi ce spui? Parcă ai recita dintr-o felicitare de Valentine’s Day.

— OK, spune ea ca reacţie la furia pe care o sesizează în tonul meu. Îmi pare rău. Scuze, am crezut că o să te bucuri pentru mine.

— Să mă bucur pentru tine? Soţul meu e mort şi eu sunt distrusă şi singură, dar tu ai învăţat din toată experienţa asta a mea cum să iubeşti. *Felicitări, Ana! Ne bucurăm cu toţii nespus pentru tine!*

Încremeneşte şi, din nefericire, cum e o stupoare mută, asta

îmi dă prilejul să continui:

— Să ne bucurăm cu toţii pentru Ana! Ana a găsit iubirea adevărată! Nu avea şi aşa o viaţă perfectă, cu apartamentul ei perfect, cu corpul ei perfect şi cu şirul de bărbaţi care se ţineau scai după ea, acum a evoluat şi a descoperit în moartea soţului meu o lecţie de viaţă, a descoperit cât de important e să iubeşti.

Ana este pe cale să izbucnească în lacrimi şi nu vreau să o văd plângând, dar nu mă mai pot opri.

— A fost dragoste la prima vedere? Şi ce-ai de gând să faci? Să te măriţi peste o săptămână?

Singura dovadă a dragostei pe care Ben mi-a purtat-o este faptul că şi-a dat seama din prima că vrea să-i fiu alături toată viaţa. Cred cu toată sinceritatea că în clipa când Kevin va rosti cuvântul magic „căsătorie", îmi voi pierde şi ultima raţiune de a exista.

— Nu, scutură Ana din cap. Nu despre asta e vorba.

— Atunci despre ce? De ce-mi faci asta, Ana?

— De ce-ţi fac asta? explodează ea într-un sfârşit. Nu ţi-am făcut *nimic*. Am cunoscut pe cineva *care* îmi place şi am vrut să împart cu tine vestea asta. Aşa cum ai făcut şi tu, în urmă cu câteva luni, şi eu m-am bucurat pentru tine.

— Da, dar tu nu erai văduvă.

— Ştii ceva, Elsie? Nu trebuie să te porţi ca o văduvă în fiecare clipă şi-n fiecare zi a vieţii tale.

— Ba da, Ana.

— Ba nu. Crezi că poţi să-mi spui să mă duc dracului pentru că îţi închipui că nu ştiu nimic, însă eu te cunosc mai bine ca oricine. Ştiu că stai singură în casă şi te gândeşti la ce ai pierdut. Ştiu ce mult te consumi. Ştiu că te chinui singură şi c-ai păstrat lucrurile lui de parcă ar fi o afurisită de medalie pentru tot chinul tău.

— Ştii ceva… dau eu să spun, însă mă întrerupe.

— Nu, Elsie. Uite care-i treaba. Chiar dacă toată lumea, inclusiv eu, merge acum pe vârfuri în preajma ta, cineva tot îţi va aminti la un moment dat că ai pierdut omul pe care l-ai avut aproape timp de numai şase luni. Şase luni. Nu spun că nu e greu, dar nu la fel de greu ca atunci când, la nouăzeci de ani, îţi

pierzi partenerul de viaţă. Trebuie să-ţi trăieşti viaţa şi să-i laşi şi pe ceilalţi să şi-o trăiască. Am dreptul să fiu fericită. Nu mi-am pierdut dreptul ăsta doar pentru că soţul tău a murit.

Între noi se aşterne pentru o clipă tăcerea. Mă holbez la ea cu gura căscată, mută de uimire.

— Şi nici tu nu l-ai pierdut, mai zice Ana înainte să iasă.

Rămân pe loc, împietrită, câteva minute. După care îmi revin.

Merg la dulapul încastrat în perete şi caut perna pe care am îndesat-o într-o pungă de gunoi imediat după moartea lui, perna care miroase a Ben. Stau acolo şi o adulmec prin gura deschisă a pungii, până ce nu îi mai simt mirosul.

În săptămâna următoare, Ana mă sună de nenumărate ori şi-mi lasă mesaje că îi pare rău. Că n-ar fi trebuit să spună toate lucrurile acelea, îmi scrie SMS-uri cu aproximativ acelaşi conţinut. Nu răspund la mesaje, nu-i răspund la telefon. Nu ştiu ce să-i spun, dar nu pentru că aş fi supărată pe ea. Ci pentru că mi-e ruşine. Şi mă simt pierdută.

N-am fost cu Ben decât şase luni. Nici măcar n-am apucat să ne serbăm zilele de naştere împreună. Am fost cu el din ianuarie până în iunie. Cât de bine poţi să cunoşti pe cineva dacă n-ai petrecut cu el o lună august sau o toamnă? De asta m-am temut. M-am temut că, din cauză că n-am stat *mult* cu el, nu l-am cunoscut *bine*. Probabil că a fost nevoie ca cineva să mi-o spună în faţă înainte de a mă gândi singură la asta. Iar după ce m-am gândit, am evitat-o toată săptămâna pe Ana, pentru că am decis că teoria este eronată. Nu contează cât timp am fost împreună. L-am iubit. Îl iubesc şi acum.

Pe urmă îmi spun că e probabil timpul să sortez lucrurile lui Ben, pentru că dacă l-am iubit, dacă dragostea noastră a fost adevărată şi asta este ceea ce contează, ce rău poate fi în a împacheta o parte din lucrurile lui în cutii? Nu-i aşa? Nu-i aşa că nu e nimic rău în asta?

N-o sun pe Ana ca să vină să mă ajute. Nu sunt convinsă că aş putea să o privesc în ochi. O sun în schimb pe Susan. Şi când îmi răspunde la telefon, primul lucru care mă întreabă este dacă m-am interesat de certificatul de căsătorie, iar eu sunt nevoită să recunosc că n-am sunat la tribunal. Îi spun că n-am avut timp, dar e o minciună. Am avut timp. Însă sunt conştientă că dacă mi s-ar spune că nu deţin niciun document care să ateste căsătoria noastră; nu aş mai fi capabilă să sortez lucrurile lui Ben şi să le aşez în cutii. Sunt conştientă că atunci m-aş agăţa de vechiturile lui şi de periuţa de dinţi. Am nevoie să cred că guvernul are ştiinţă de faptul că noi doi am fost căsătoriţi. Altfel, aş fi nevoită să mi-o dovedesc mie însămi în modurile cele mai arbitrare şi mai jalnice cu putinţă. Or, eu vreau să merg înainte. Să las în urmă ceea ce e arbitrar şi jalnic.

MAI

Ben transpirase. Era o zi de primăvară fierbinte. Deschisesem toate ferestrele din apartament; în ultimele ore lăsasem deschisă şi uşa de la intrare în casă, ca să putem căra lucrurile sus pe scări. N-ar fi avut niciun rost să dăm drumul la aerul condiţionat. Aerul rece s-ar fi scurs prin uşă afară. I-am aruncat o sticlă cu apă în timp ce cobora treptele spre camion pentru următoarea rundă de cutii.

— Mersi, a zis când a ajuns pe trotuar.

— Mai avem puţin!

— Mda, dar după aia vine despachetatul!

— Sigur, dar n-avem de ce să ne grăbim, nu? Dacă vrei, putem să despachetăm în următoarele zile.

Ben s-a îndreptat spre camionul de transport şi s-a apucat să împingă cutiile spre margine. Am luat la rând câteva şi le-am cântărit în braţe, ca să descopăr care era cea mai uşoară, şi pe aceea am luat-o. Ştiam că pentru a face faţă unei provocări metoda cea mai bună era să ataci problema frontal şi că în acest spirit ar fi trebuit să descarc mai întâi cutiile grele, însă braţele începuseră să-mi tremure şi picioarele să mă lase. După o noapte întreagă de împachetat şi încărcat, urmată de o zi întreagă de despachetat şi descărcat, simţeam că cedez. Asta era!

Cu cea mai uşoară cutie în braţe, cutie care de fapt atârna destul de greu, am pornit să urc scările. Când am ajuns în dreptul uşii, Ben a strigat după mine:

— Ce ai făcut? Ai luat cutia cea mai uşoară?

— Să ştii că nu-i deloc uşoară. Data viitoare ar trebui să-ţi împachetezi lucrurile mai bine!

— Sper că nu va exista nicio dată viitoare, a strigat el.

Eram înăuntru şi aşezam cea mai uşoară cutie grea pe podea. Am încercat să îndoi genunchii sau să fac altă mişcare ajutătoare, dar în final am trântit-o peste celelalte cutii, folosindu-mă de ultimele puteri şi de puţinii muşchi încă funcţionali ai spatelui.

— Voiam să zic, în caz că ne vom muta altundeva împreună.

L-am aşteptat la intrare şi i-am ţinut deschisă uşa cu plasă. A urcat scările, a trecut pe lângă mine şi a pus cutia jos. Am ieşit împreună din apartament. Rămăseserăm amândoi fără suflare, deşi eu gâfâiam mai tare.

— N-ai tras deloc învăţăminte despre pericolul mutărilor? m-a întrebat Ben în timp ce se grăbea pe scară.

— Hm, ai dreptate, am răspuns. Ar trebui să rămânem aici pentru totdeauna. Nu vreau să mai mut vreodată cutii.

Soarele era la asfinţit când am terminat cu căratul cutiilor. Ne aflam la început de drum. O ştiam amândoi. Noi doi împotriva lumii.

— Crezi că vei putea să te ocupi de farfuriile mele murdare? m-a întrebat Ben cu braţul trecut peste umerii mei şi sărutându-mă în creştet.

— Aşa sper, am răspuns. Dar tu crezi că faci faţă faptului că nu accept decât temperaturi de 30 de grade în casă?

— Deocamdată nu, a spus el. Dar o să mă obişnuiesc.

L-am sărutat pe gât, pentru că doar până acolo am putut ajunge. Gambele nu mă ţineau ca să mă întind mai mult. Ben a gemut. Faptul că eram în stare să declanşez o asemenea reacţie în el chiar şi când nu era ceva deliberat mă făcea să mă simt puternică. Să mă simt ca o femeie dintr-acelea care picură sex-appeal până şi în cele mai mărunte gesturi. Eram Cleopatra apartamentului.

Mi-am frecat şi mai tare faţa de gâtul lui.

— Opreşte-te, mi-a cerut el cu prefăcătorie, ca şi cum făceam ceva indecent. Trebuie să duc înapoi camionul până la şapte.

— Dar n-am făcut nimic, am protestat eu.

— Ba da! Sunt prea obosit pentru aşa ceva.

— Pe bune, nu m-am gândit la nimic. Şi eu sunt obosită moartă.

— OK! Bine! a spus el.

M-a prins de mână şi m-a tras spre dormitor. Spre dormitorul nostru. Care era acum sufocat de cutiile lui care zăceau pe podea, rezemate de perete.

— Vorbesc serios, Ben. Nu, sunt prea obosită.

Şi uite aşa lucrurile au luat altă turnură.

— În regulă! Atunci o să fac eu singur toată treaba. M-a întins pe pat şi s-a aplecat peste mine. Te iubesc, mi-a şoptit şi m-a sărutat pe obraji şi pe gât. Te iubesc foarte mult. Sunt cel mai norocos bărbat de pe pământ.

— Şi eu te iubesc, am răspuns, dar nu ştiu dacă m-a auzit.

Era deja ocupat cu alte treburi.

Treizeci de minute mai târziu, stăteam lipită de el, goală. Ben îşi odihnea capul pe pernă. L-am întrebat dacă voia să-l duc la spital.

— Nu, nu, a spus el. Doar că mi-am nenorocit spatele.

— Nu aşa li se întâmplă boşorogilor? l-am tachinat eu.

— Ia uite câte tâmpenii am cărat azi, s-a strâmbat el de durere. Vrei să-mi dai chiloţii, te rog?

M-am sculat din pat şi i-am întins chiloţii. Pe urmă mi i-am pus şi eu. Mi-am încheiat sutienul şi peste el am aruncat un tricou.

— Ce vrei să facem acum? l-am întrebat. Vrei să-ţi dau medicamente? Sau să chem doctorul?

Ben nu reuşise încă să-şi tragă pe el chiloţii. De-abia se mişca. N-am vrut să-l las să se chinuie, aşa că am prins betelia chiloţilor şi am tras-o în sus, peste fundul lui, cât de încet am putut. Pe urmă i-am tras şi partea din faţă în sus, până în talie. Am luat pătura, aruncată la picioarele patului, şi l-am învelit cu ea.

— Avem ibuprofen în casă? m-a întrebat el.

Asta era! „Avem.” „Noi.” Cel mai frumos cuvânt de pe lume. Avem „noi” ibuprofen în casă?

— Eu n-am. Ai tu în vreuna din cutii?

— Da, în cea pe care am scris „Baie”. Cred c-am văzut-o pe podeaua din camera de zi.

— OK, am spus. Mă întorc imediat.

L-am sărutat pe frunte şi am intrat în living.

Am cercetat din ochi cutiile răspândite prin cameră până ce am descoperit-o pe cea etichetată „Baie” Era ascunsă sub o mulţime de alte cutii grele. Eram sigură că se numărase printre primele pe care le descărcaserăm. Am mutat cutie după cutie şi într-un sfârşit am ajuns la ea, după care am deschis-o şi am dat peste un alt labirint. Am scotocit mult timp şi am găsit într-un târziu nişte pastile de ibuprofen, pe care i le-am dus lui Ben împreună cu un pahar cu apă.

Şi-a ridicat încet capul şi s-a strâmbat de durere. Mi-a mulţumit.

— Cu plăcere, i-am răspuns.

— Elsie? a gemut el.

— Da?

— Trebuie să te duci să returnezi camionul.

— Nicio problemă, am răspuns, cu toate că şofatul unui mastodont prin Los Angeles nu mi se părea deloc amuzant.

— Ar trebui să… Au! Ar trebui să pleci chiar acum. Termenul expiră peste douăzeci de minute. Îmi pare rău. N-am prevăzut că îţi va lua atâta timp ca să găseşti ibuprofenul.

Am sărit ca arsă şi mi-am tras pe mine o pereche de pantaloni.

— Unde sunt cheile de la camion? am întrebat.

— Pe scaunul din faţă.

— Unde trebuie să-l returnez?

— În Lankershim, pe Riverside.

— În *vale*[{15}]*?*

— E cel mai ieftin camion pe care l-am găsit! L-am luat în drum de la serviciu spre casă.

— OK, OK, am plecat. L-am sărutat pe obraz. Te descurci singur?

— Da. Dar dă-mi, te rog, mobilul, să-l am la îndemână. Ştii, pentru orice eventualitate.

Am aşezat telefonul pe noptieră şi am dat să plec.

— Hei, a strigat Ben după mine. Când te întorci, să nu uiţi să cumperi ceva de mâncare.

— Sigur că da, i-am strigat şi eu peste umăr. Eşti o pacoste la casa omului, să ştii!

SEPTEMBRIE

Susan apare la uşa mea sâmbătă dis-de-dimineaţă. Are în mâini o pungă cu covrigi şi brânză grasă şi un bax cu doze de suc de portocale. La subsuoară ţine mai multe cutii de carton pliate, ambalate într-o folie de plastic.

— M-am gândit să aduc nişte gustări, zice când intră.

— Grozav, spun şi duc totul în bucătărie. Vrei acum un covrig?

— Sigur.

Susan vine după mine în bucătărie. Îi aud vocea de aproape, nu tare şi îndepărtată, aşa cum mă aşteptam.

Pun doi covrigi în prăjitorul de pâine şi mă întorc cu Susan în camera de zi. Observ că studiază încăperea. Încearcă să descopere care sunt lucrurile lui Ben. Presupun că face evaluarea asta atât ca să vadă cât am avea de muncit, cât şi pentru că e vorba de lucruri care i-au aparţinut fiului ei mort.

Toasterul scoate un şuierat. Scot covrigii fierbinţi şi-mi ard buricele degetelor. Îi aşez pe farfurii şi scutur zdravăn din mâini pentru a alunga durerea. Niciodată nu am ştiut care e logica acestui gest, însă cum este instinctual, presupun că are eficacitate. Susan îmi aruncă o privire şi mă întreabă dacă mă simt bine, şi pentru o clipă mă gândesc că asta-i şansa mea să scap. Să mă prefac că mă doare foarte tare. Că nu-mi pot folosi mâinile. Care chiar mă dor. Poate c-ar trebui să merg la doctor. Dar realizez că atunci când m-aş întoarce acasă de la doctor, lucrurile lui Ben ar fi tot aici.

— Nimic grav, mă descurc, îi răspund eu.

Turnăm sucul de portocale în pahare mari şi ne aşezăm la masă. Susan mă întreabă de unde vreau să începem şi eu spun: Din living. Ca să pot să eliberez drumul spre dormitor. În timp ce mâncăm, încearcă să înjghebe o conversaţie măruntă cu mine. Îmi pune întrebări despre serviciu şi prieteni, însă niciuna din noi nu se poate gândi decât la treaba care ne aşteaptă. Aproape că-i o uşurare când terminăm de mâncat. Acum nu mai putem amâna.

Susan se instalează în living şi începe să plieze cartoanele ei. Eu am păstrat cutiile aduse de Ben atunci când s-a mutat. Cu mai puţin de cinci luni în urmă. Le înşfac şi merg cu ele în camera de zi. Inspir adânc, aşez o cutie în faţa mea, scot din priză Playstationul lui Ben şi-l vâr înăuntru.

— Gata, am terminat cu unul! spun eu în glumă, însă Susan o ia drept un strigăt de ajutor.

Se opreşte din îndoitul cartoanelor şi îmi vorbeşte cu voce blândă:

— Nu te grăbi. Nu te împinge nimeni de la spate.

Ştiu asta, dar Susan mi-o tot repetă.

— Te-ai gândit ce-o să faci cu lucrurile? Vrei să le păstrezi sau poate să vinzi o parte? Sau să le donezi?

Sinceră să fiu, nu m-am gândit mai departe de aşezatul lucrurilor în cutii. Pe care să le înghesui pe urmă în dulapul din perete. Ideea de a le da cuiva, de a nu le mai avea, e prea mult pentru mine.

— O! exclam eu.

Poate că asta ar trebui să-mi propun. Ca într-o bună zi să fiu capabilă să le scot la vânzare ori să le dăruiesc. Da, o voi face într-o bună zi.

— Poate că n-ar fi rău să împărţim lucrurile pe categorii în timp ce le ambalăm, spun într-un sfârşit. Cutii care trebuie păstrate, altele de dat şi poate unele de aruncat. Nu, nu de aruncat. Cutii… cu lucruri care nu folosesc nimănui. Nu de aruncat. Dacă i-au aparţinut lui Ben, nu sunt gunoaie.

— Hei, zice Susan. Nu fi aşa de aspră cu tine. Ben nu te poate auzi când spui că lucrurile lui sunt gunoaie şi, chiar dacă te-ar auzi, n-ar conta.

Nu ştiu de ce sunt luată pe neaşteptate, doar nu m-am gândit niciodată că Ben m-ar putea auzi. Dar m-am gândit că Susan asta crede, că Ben e aici, cu noi.

— Nu crezi că Ben…?

— E aici, printre noi? răspunde ea pe un ton pe jumătate ironic.

O văd cum scutură din cap.

— Nu, nu cred. Deşi mi-aş dori să pot crede. Mi-ar uşura

mult viaţa. Dar nu, fie Ben a plecat de tot şi sufletul i-a dispărut în eter, fie a fost transportat în altă parte, în caz că inima şi mintea lui s-au reîncarnat, aşa că nu cred că se mai află aici, pe pământ, sub forma în care a fost atunci când trăia. Nu văd cum… Ştii, e vorba de chestia aia pe care oamenii o spun familiilor victimelor: „Nu vă faceţi griji, Ben va fi pentru totdeauna printre voi."

— Nu crezi că Ben e cu tine?

— E cu mine pentru că l-am iubit şi îl iubesc şi trăieşte prin amintirile mele. Amintirea lui e cu mine, dar nu şi el. Nu văd cum. După moartea lui Steven, m-am gândit că poate vine noaptea cu mine în pat şi mă urmăreşte cum dorm. Sau că era un soi de forţă omnipotentă care ne veghea pe Ben şi pe mine. Oricum, nu a contat. Pentru că pur şi simplu nu am crezut aşa ceva. Dar tu? Tu crezi? Sau, mai bine zis, *poţi* să crezi? Eu mi-aş dori să pot.

Clatin din cap.

— Nu, nu cred că Ben mă aude. Nu cred că mă veghează. Deşi e o idee drăguţă. Uneori mintea mea o ia razna şi mă întreb dacă nu cumva aude tot ce spun şi vede tot ce fac. Dar asta nu mă face să mă simt mai bine. De fiecare dată când mă gândesc unde ar putea să fie el acum, sfârşesc prin a mă concentra asupra ultimelor lui clipe de viaţă. Oare a presimţit că o să moară? Dacă n-ar fi ieşit atunci din casă? Dacă nu l-aş fi rugat eu să…

— Să ce?

— Ieşise ca să-mi facă mie o favoare atunci când a murit, îi explic eu lui Susan. Îl rugasem să-mi cumpere Fruity Pebbles.

Imediat cum rostesc propoziţia, simt că o greutate mare mi-a fost ridicată de pe umeri. Susan rămâne tăcută.

— Ce-a fost asta, o mărturisire? mă întreabă.

— Poftim?

— Pentru că treaba asta nu are nicio importanţă. Cred că ştii, nu-i aşa?

Nu, nu ştiu. Dar nu ştiu nici cum să-mi exprim neştiinţa, aşa că tac.

— Îţi vei face un mare bine atunci când vei realiza că treaba

cu Fruity Pebbles nu are nicio importanţă. N-ai decât să revezi de milioane de ori scenariul în minte, cu el ducându-se sau nu să cumpere cereale. Dar poţi fi sigură că Ben tot ar fi murit. Aşa merg lucrurile în lumea asta.

Mă uit la ea cu atenţie, în încercarea de a ghici dacă vorbeşte serios sau nu. Îmi sesizează scepticismul.

— Nu ştiu dacă-i adevărat sau nu, continuă Susan. Dar e singurul lucru în care *trebuie* să credem. Înţelegi? Trebuie să înveţi să crezi în asta, spune şi nu mă lasă să vorbesc: Adu încoace cutia, vom începe din baie.

Împachetăm periuţa lui de dinţi şi gelul de păr. Împachetăm deodorantul şi şamponul lui. Încropim o cutiuţă cu lucruri numai de-ale lui. Ben şi cu mine am împărţit o mulţime din lucrurile care sunt acum înăuntru. Susan adulmecă şamponul şi deodorantul, apoi le aruncă lângă celelalte obiecte din cutie.

— Când vei fi pregătită, cutia asta o s-o pui la categoria celor care trebuie aruncate, nu-i aşa? mă întreabă ea. Adică la gunoi.

Râd.

— Da, o s-o arunc la gunoi.

Ne mutăm în zona bucătăriei şi a biroului. Şi aici lucrurile lui Ben sunt în majoritate de aruncat la gunoi. Umplem cu gunoi cutie după cutie. Mă întreb dacă nu cumva o parte din lucruri sunt puse înapoi în cutiile din care au fost scoase. Ne întoarcem în living şi Susan începe să împacheteze cărţile lui Ben. Vede o serie de colecţie pe unul din rafturi.

— Pot să iau eu cărţile astea? mă întreabă. Mi-a luat luni în şir să-l conving să le citească. N-a vrut să mă creadă când i-am spus cât de grozave pot fi cărţile pentru tineret.

Le vreau şi eu, dar mai mult vreau să i le dăruiesc ei.

— Sigur că da. Ia tot ce vrei. Ben ar fi fost de acord. Apropo, să ştii că iubea cărţile astea. Le recomanda tuturor celor care stăteau să-l asculte.

Susan zâmbeşte, le ia şi le pune deoparte, lângă uşă, şi termină de aranjat restul cărţilor pentru tineret în cutii.

— Vrei să le păstrezi sau să le vinzi? mă întreabă.

— Nu ştiu sigur, răspund eu.

Susan dă din cap. Continuă să aşeze cărţile în cutii, până ce

exclamă exasperată:

— Iisuse, câte cărţi pentru tineret poate citi cineva?

Râd.

— Citea multe dintr-astea. În medie, câte una pe săptămână. Şi nu voia să le împrumute de la bibliotecă. Chestie care mă enerva, având în vedere că acolo lucrez, însă el insista să meargă la librărie să le cumpere. Dacă aduceam vreo carte acasă de la bibliotecă, nu se atingea de ea, o lăsa să se umple de praf până ce renunţam şi o duceam înapoi.

Susan izbucneşte în râs.

— E din vina mea, zice ea. Când Ben era mic, singura mea extravaganţă era să cumpăr cărţi. Nu voiam să merg la bibliotecă.

— Cum?

Ce sacrilegiu! mă gândesc eu.

Râde din nou, stânjenită.

— O să te superi când o să-ţi spun motivul.

— Serios?

— Nu-mi place cum miros cărţile de bibliotecă.

— Mă omori cu zile. Pe bune, *mă omori cu zile,* Susan, zic eu, ţinându-mă cu mâinile de piept şi simulând un atac de cord.

Mirosul de cărţi de la bibliotecă e cel mai minunat, după cel al pernei pe care am îndesat-o în sacul de gunoi, îmi spun în sinea mea.

— Da, ştiu! Când era mic, Ben voia să meargă la bibliotecă, pentru că acolo aveau jocuri de masă şi fotolii dintr-alea… cum le zice? Fotoliile alea care seamănă cu nişte mingi mari şi moi… Fir-ar să fie, ce lapsus am!

— Fotolii *beanbag?*

— Da! Îi plăcea la nebunie să stea în fotolii *beanbag,* iar eu îl puneam în schimb să vină cu mine la librărie ca să cumpăr cărţi care nu miroseau a mucegai. Aşa că este numai vina mea. Îmi pare rău, Elsie.

— Te iert, îi spun, cu toate că încă mă irită faptul că nu-i place mirosul cărţilor de bibliotecă.

MAI

Când m-am întors acasă, l-am găsit pe Ben tot în pat. În ultima oră şi jumătate nu făcuse altceva decât să stea cu ochii în tavan. Îmi luase o veşnicie ca să ajung să returnez monstrul acela de camion, apoi luasem maşina lui Ben, pe care o lăsase acolo, şi pornisem spre casă, pentru ca pe drum să-mi amintesc că mă rugase să-i cumpăr mâncare. După o oprire la McDonald's, am ajuns în fine acasă.

— Cum te mai simţi? am strigat de cum am intrat pe uşă.

— Mai bine, dar tot nu pot să mă mişc ca lumea, mi-a răspuns el.

— A fost cât pe-aci să fac patru accidente cu nenorocitul ăla de camion în Laurel Canyon. De ce îi lasă pe oamenii normali să conducă asemenea monstruozităţi?

— Ei, n-aş zice de tine că eşti sută la sută normală. Dar înţeleg ce vrei să spui.

Am aşezat punga de la McDonald's pe pat şi l-am ajutat să se ridice în capul oaselor.

— Cred că ar trebui să te vadă un doctor, am spus.

— N-am nimic, a spus Ben şi a început să mănânce.

I-am urmat exemplul şi după ce am terminat de mâncat şi aveam degetele acoperite de sare şi gura plină de grăsime, am sorbit lung din sticla mea mare cu suc. M-am întins în pat ca să-mi trag sufletul după ziua aceea lungă. Ben a aprins televizorul şi mi-a zis că vrea să se uite la ceva. După care totul s-a înceţoşat şi am adormit.

Dimineaţa, când m-am sculat, patul era gol.

— Ben? am strigat eu.

Mi-a răspuns din camera de zi. Când am intrat, am descoperit că o întreagă secţiune de cutii fusese despachetată.

— Cum te simţi? Eşti mai bine? l-am întrebat.

— Da. Dacă stau drept şi nu mă aplec, n-am nimic.

— Cred totuşi că ar trebui să mergi la doctor. Nu-mi place cum te mişti.

— Ia nu mă mai bate la cap, nevastă, a spus Ben zâmbind.

Pot să mut din cărţile astea plictisitoare ale tale? Vreau să fac loc ca să le aşez pe astea.

A gesticulat cu greu spre mormanele lui de cărţi broşate.

— Poate c-ar trebui să cumpărăm o bibliotecă nouă, am ripostat eu.

— Sau poate c-ar trebui să donezi bibliotecii o parte din clasicii ăştia de tot plânsul ai tăi. Chiar avem nevoie de două exemplare din *Anna Karenina?*

— Hei! Sunt două traduceri diferite! am replicat eu. Nu poţi să vii să te instalezi aici şi să-mi arunci mie lucrurile pentru că ai nevoie de spaţiu. Ticălosule!

— Nu spun să le aruncăm, a spus el. Ci să… le donăm.

A deschis cartea şi a mirosit-o, după care şi-a smucit capul în spate.

— *Câh!* a exclamat şi s-a scărpinat pe spinare. Cărţile astea toate put îngrozitor şi sunt vechi, Elsie. Haide să cumpărăm altele noi.

I-am smuls *Anna Karenina* din mâini şi am aşezat-o înapoi pe raft.

— Nici cărţile tale n-au cum să miroasă mai bine. Orice carte pe care o ai de mult timp începe să miroasă a mucegai. Aşa se întâmplă cu toate.

— Mda, dar eu nu-mi cumpăr cărţile din anticariate şi talciocuri. Le iau de cum ies de sub tipar, ca să fie proaspete.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Cărţile nu sunt cornuri. Nu râncezesc, am spus şi am scos un volum din mormanul de cărţi ale lui Ben.

Avea pe copertă o adolescentă care stătea în faţa a ceea ce părea a fi un şoim supradimensionat.

— Nu, serios?! am exclamat

— Haide să facem un mic experiment, a spus el. Despre ce este vorba în *Anna Karenina*?

— Despre o aristocrată căsătorită care se îndrăgosteşte de un conte, dar nu poate să…

— Mi se face somn doar când îmi povesteşti. Ştii despre ce e vorba în cartea asta? mă întreabă, înşfăcând cartea cu şoimul pe copertă din mâna mea. Cartea asta este despre un grup de

copii care sunt pe jumătate oameni, pe jumătate păsări, mi-a explicat el succint, ca şi cum faptele vorbeau de la sine. E mai bună decât *Anna Karenina* a ta.

— Dar nici măcar n-ai încercat să citeşti *Anna Karenina.* E o poveste incredibil de emoţionantă.

— Sunt sigur. Dar mie îmi plac cărţile a căror acţiune se petrece într-o lume în care…

— Într-o lume în care ce?

— Într-o lume în care… într-o lume în care iubirea e catalogată drept boală. Într-o lume în care guvernul este cel care îţi alege familia. Într-o lume în care durerea şi suferinţa au fost eradicate. Ăsta e genul de carte care îmi place.

— Ultima carte pe care ai citit-o e *Darul lui Jonas*{16}. Despre *Darul lui Jonas* e vorba, nu-i aşa?

— Dacă îmi spui că nu ţi-a plăcut *Darul lui Jonas,* am terminat-o cu tine, a zis Ben. Faţă de cei care nu apreciază *Darul lui Jonas* aplic o politică de toleranţă zero.

Am zâmbit şi am luat în mâini exemplarul din *Darul lui Jonas.* L-am deschis şi am adulmecat paginile.

— Nu ştiu ce să zic… l-am tachinat eu. Am impresia că miroase un pic a mucegai.

— Hei! a strigat el.

A încercat să-mi smulgă cartea din mână, dar durerea l-a săgetat. S-a crispat şi a urlat de durere. Mi-am luat cheile de pe masă.

— Ridică-te, i-am spus. Mergem la doctor.

— Dar mai întâi recunoaşte că ţi-a plăcut la nebunie *Darul lui Jonas,* a mormăit Ben.

M-am aplecat ca să-l ajut să se ridice şi i-am şoptit:

— Mi-a plăcut la nebunie *Darul lui Jonas.*

A zâmbit şi a gemut în timp ce se ridica în picioare.

— Ştiam eu, a spus el sigur pe sine. Dar vrei să-ţi spun un secret? Am dat din cap afirmativ.

— De dragul tău aş fi fost dispus să-mi schimb politica.

M-a sărutat pe obraz şi a ieşit din casă sprijinindu-se de mine.

SEPTEMBRIE

Până după-amiaza reuşim să împachetăm majoritatea lucrurilor lui Ben. Lăsăm la urmă dormitorul şi dulapul. Pe care le atacăm luând cu noi restul cutiilor.

Arunc cutiile pe pat şi mă uit în jur. Pot să o fac. Pot să o fac. Dacă nu eu, atunci Susan o s-o facă. Până la urmă tot o s-o facă cineva.

— Hai să-i dăm drumul, zice ea.

Deschide un sertar şi începe să arunce haine în cutii. Vad cum cămăşi în dungi şi blugi uzaţi îşi părăsesc căminul legitim. Mă apuc să scot hainele atârnate pe umeraşe, cu tot cu umeraşe. Nu îţi dai seama cum arată hainele moarte pe umeraşele lor până ce proprietarul nu e şi el… Mă rog… Nu mă obosesc să le scot de pe umeraşe, le arunc pur şi simplu în cutii, lângă restul hainelor. Termin cu dulapul din perete şi cu noptiera înainte ca Susan să termine cu scrinul. Judecând după expresia întipărită pe faţa ei, s-ar zice că se simte bine, dar o surprind la un moment dat cum adulmecă o cămaşă de-a lui Ben înainte de a o aşeza în cutie. Vede că mă uit la ea.

— Am vrut să văd dacă i s-a păstrat mirosul. E greu să-ţi mai aduci aminte cum mirosea cineva.

— Oh, spun eu. Cred că am epuizat eu mirosul mirosindu-i hainele.

— A! râde ea. Atunci aşa se explică.

Mă întreb dacă am disponibilitatea de a împărţi cu cineva ceea ce mi-a rămas de la Ben. Şi răspunsul e afirmativ.

— Stai un pic, îi spun lui Susan.

Iau perna îndesată în sacul de gunoi. Deschid sacul şi i-l întind lui Susan.

— Miroase-l, îi zic, iar ea mă priveşte uşor ezitant, după care îşi coboară capul şi părul îi atinge perna.

— Da, ăsta e, spune. Dumnezeule, e Ben.

Închide ochii şi lacrimile prind să-i curgă pe obraji. Pentru prima oară după episodul din spital, o văd pe Susan pierzându-şi controlul.

MAI

Ne-am petrecut toată ziua la doctor, aşezaţi pe scaune înguste într-o sală de aşteptare plină de oameni cu boli contagioase. Ben a insistat de nenumărate ori că n-aveam de ce să pierdem timpul acolo. Dar doctorul l-a sfătuit să se odihnească şi să aibă grijă. Şi ne-a dat o reţetă pentru Vicodin.

Am ajuns acasă şi Ben a sunat ca să comande mâncare chinezească. A dat comanda aşa cum o făcea de obicei; l-am auzit cum cerea şi orez alb, şi brun. Mi-am amintit că la prima noastră întâlnire îmi spusese că dacă ajungeam să comandăm ambele tipuri de orez însemna că idila se apropia de sfârşit, însă m-a înduioşat faptul că avea grijă de mine: Ben şi cu mine formam o echipă. Ne cunoşteam reciproc dorinţele. Ne cunoşteam reciproc nevoile. Ştiam când puteam împărţi ceva şi când era momentul să facem compromisuri. Nu ne străduiserăm din răsputeri să facem ca relaţia noastră să funcţioneze. Nu aşteptaserăm să vedem dacă totul mergea bine între noi. Ne aruncaserăm cu capul înainte şi acum, iată-ne, un cuplu dintr-acelea în care niciunul dintre parteneri nu se resemnează să înghită prostiile celuilalt. Mie îmi plăcea orezul brun, iar lui cel alb, OK, atunci le comandam pe amândouă. Fără toane, fără surprize. Noutatea dispăruse şi rămăseserăm cu ceva… de-a dreptul minunat.

În seara aceea, când am mers la culcare, deşi nu terminaserăm de despachetat cutiile din dormitor, Ben era chitit să găsească un anumit lucru. Cum nu voiam să se aplece sau să-şi forţeze articulaţiile, am insistat să-l caut eu. M-a ghidonat printre cutii şi într-un final am dat de o cutie atât de uşoară, încât părea umplută cu aer. I-am adus-o şi a deschis-o fericit. Înăuntru era o pernă murdară.

— Ce-i asta? l-am întrebat, oripilată la ideea că porcăria aia avea să poposească în patul meu.

Era murdară de bale şi de pete portocalii de… ceva.

— E perna mea preferată! a declarat Ben şi a trântit-o peste una din pernele mele, perne pe care le considerasem până

atunci a fi ale „noastre”, dar acum, prin comparaţie cu perna lui urâtă şi murdară, era clar că erau numai „ale mele.”

— Te rog să iei chestia aia de pe patul meu, am zis.

— E patul nostru, scumpo, a răspuns Ben. Patul nostru. Şi pe patul nostru ar trebui să fie aşezate pernele noastre. Şi asta va fi de acum încolo una din pernele noastre.

— Ba nu, l-am contrazis eu râzând. Nu vreau ca asta să fie perna noastră. Vreau să rămână una din pernele pe care le-ai folosit atunci când nu locuiai cu mine.

— Ei bine, nu se poate. Nu pot să adorm fără perna asta.

— De luni bune dormi în patul ăsta fără ea!

— Da, dar acum asta e casa mea! Pentru care plătesc chirie. Am dreptul la perna mea în casa pentru care plătesc chirie.

— Uf! am cedat eu. Măcar înveleşte-o într-o faţă de pernă.

— Sigur!

S-a dus la dulapul cu lenjerie de pat şi s-a întors umflându-se în pene ca un păun. După care s-a întins cu grijă în pat.

— Ţi-ai luat Vicodinul? O să te scape cât de cât de dureri.

— Ţi se pare că sunt genul de bărbat care se vaită la fiecare durere, oricât de mică? m-a întrebat el. S-a apropiat încet de mine şi şi-a pus capul pe perna lui. Nu vrei s-o încerci? E *foarte* comodă.

Am scuturat din cap.

— Nu, mersi.

— Haide, zău! Îţi dau voie să stai cu capul pe ea cinci secunde. De acum încolo va face parte din viaţa noastră, m-a tachinat el.

— Bine, bine! am spus. M-am tras spre el şi mi-am aşezat capul pe pernă. Dumnezeule, dar pute îngrozitor!

— Cum? Nu-i adevărat!

— Nu-mi vine să cred că ai avut ceva de zis de cărţile mele, că miros urât. Perna asta pute de-ţi ia minţile, am râs eu.

— Ba nu, miroase foarte bine, a adulmecat-o Ben ca să se asigure că nu greşeşte. Doar că trebuie să te obişnuieşti cu ea.

— Bine, dacă zici tu, am spus şi am stins lumina.

Ben a adormit în câteva clipe, iar eu am rămas întinsă în pat. M-am gândit că eram cea mai norocoasă fată de pe pământ,

pentru că ciudăţelul ăla era numai al meu; pentru că locuia acum cu mine; pentru că avea dreptul să ceară ca perna lui infectă să stea pe pat. Înainte de a adormi, am adulmecat-o din nou şi mi-am zis că nu mă voi obişnui niciodată cu ea, şi totuşi aşa s-a întâmplat, şi încă în scurt timp.

SEPTEMBRIE

Cutiile au fost aproape toate umplute. Cele mai multe din lucrurile lui Ben au dispărut. În jur, numai cutii maronii de carton. Am păstrat bluza cu inscripţia USC[17] şi câteva tricouri de-ale lui. Susan duce la maşină nişte cărţi pe care vrea să le ia acasă. Plus o agendă şi alte câteva lucruri complet lipsite de sens pentru oricine, în afară de o mamă.

Acum, că totul a fost împachetat, nu prea mai are motive să rămână aici.

— Ei bine, oftează ea, se pare că am terminat.

— Da, aşa se pare, spun eu.

Mă simt surprinzător de stăpână pe mine.

— Bine, dă Susan din cap.

E genul acela de gest care dezvăluie faptul că nu ştie ce să spună; că nu ştie nici ea ce să gândească. Trage aer adânc în piept.

— Cred c-ar fi bine… să mă întorc acasă. Of, Doamne, cât de greu e! Nu vreau să plec. Şi dacă plec, doar nu-l abandonez, nu-i aşa? Cred că… cred că mi-am făcut din treaba asta cu împachetatul un soi de obiectiv de urmărit şi acum… Vorbesc prostii. Trebuie să plec.

O îmbrăţişez.

— Ba nu vorbeşti deloc prostii.

— OK, spune ea.

Lasă aerul să-i iasă din plămâni. Expiră lent, deliberat. Se adună.

— OK, atunci te sun eu weekendul viitor.

— Grozav.

Deschide uşa şi iese. Mă întorc şi studiez apartamentul.

Lucrurile lui Ben sunt aşezate în cutii acum, şi totuşi nu simt că l-am pierdut. E un sentiment subtil, dar cât se poate de real. Mă simt un pic mai pregătită să percep frumuseţea evoluţiei, frumuseţea ideii că viaţa merge mai departe. Şi hotărăsc să profit de moment. Iau trei cutii cu haine şi le îndes în maşină. Când termin cu ele, iau alte două. Nu îndrăznesc să intru în

casă ca să iau altele, de teamă că nu-mi pierd curajul. Îmi spun că aşa e mai bine. Că ceea ce fac e bine!

Opresc în faţă la Goodwill{18} şi parchez maşina. Scot cutiile şi intru în clădire. Un tip voinic vine să mă întâmpine.

— Ce avem aici? zice el.

— Nişte haine bărbăteşti, îi răspund. Nu mă pot uita în ochii lui. Mă holbez în schimb la cutii. Toate în bună stare, adaug.

— Minunat! exclamă tipul în timp ce ia cutiile din mâinile mele. Vreţi să vă dau chitanţă?

— Nu, mersi.

Deschide cutiile şi azvârle conţinutul peste o grămadă mai mare de haine şi, deşi ştiu că e momentul să o iau din loc, nu mă pot abţine şi continui să mă holbez. Astea nu mai sunt hainele lui Ben. Sunt nişte haine oarecare într-o grămadă de haine, amestecate cu celelalte.

Ce-am făcut?

Hainele lui Ben s-au evaporat, pur şi simplu. Individul a luat grămada cea mare şi a dus-o în camera din spate. Vreau hainele înapoi. De ce am dat altcuiva îmbrăcămintea lui Ben? El ce o să mai poarte? Îmi vine să sar peste tejghea şi să cotrobăi prin maldărul de haine. Le vreau înapoi. Rămân însă împietrită şi şocată de ceea ce am făcut. Cum de-am ajuns să fac aşa ceva? Ce m-a apucat? Oare Ben poate să vadă, de acolo unde este, ce am făcut?

— Doamnă? mă strigă omul. Vă e rău?

— Nu, răspund eu. Sunt bine. Îmi cer scuze.

Mă răsucesc pe călcâie şi urc în maşină. Nu sunt în stare să bag cheia în contact. Nu sunt în stare să pornesc motorul. Îmi izbesc iar şi iar capul de volan. Las lacrimile să se scurgă pe tapiseria bej. Obrazul meu sprijinit de volan apasă pe claxon, dar nici că-mi pasă.

Las cheile pe scaunul din faţă al maşinii şi cobor. Fug. Fug de nebună, cu toate că afară e frig şi corpul meu se înfierbântă mai repede decât ar trebui. Cu toate că ştiu că risc să răcesc. După care mă opresc brusc, pentru că îmi dau seama că nu mă pot lua la întrecere cu mine însămi. Traversez strada şi merg pe trotuar până ce dau cu ochii de un bar. N-am portofelul la mine, nici cheile, dar intru. E suficient de devreme ca să fiu lăsată să intru fără a sta la coadă, aşa că mă aşez la bar şi comand băutură. Beau bere după bere, până ce nu mai ştiu de mine. Şi după aceea mă prefac că mă duc la baie, apoi mă strecor afară pe uşa din spate fără să plătesc, fără să las bacşiş, fără măcar să spun „mulţumesc”. Ajung acasă perfect conştientă că m-am încuiat pe dinafară. Mi se face rău.

Vomit pe peluza din faţa casei. Nu e decât 8 seara. Vecinii mă văd, dar nu îi iau în seamă. Când nu mai am ce să vărs din mine, mă aşez pe iarbă şi filmul mi se rupe. Mă trezesc pe la 11 noaptea şi sunt prea confuză şi beată ca să îmi amintesc unde am lăsat cheile. Fac singurul lucru care îmi vine în cap pentru a intra în casă. O sun pe Ana.

— Măcar m-ai sunat, zice ea în timp ce se îndreaptă pe trotuar către mine. Altceva nici nu contează.

Tac. Ana urcă scara şi descuie uşa. O ţine deschisă ca să intru.

— Eşti beată? mă întreabă, şocată.

Dacă m-ar fi văzut în starea asta în oricare altă etapă a vieţii mele, probabil că s-ar fi amuzat, însă acum mi-e clar că nu se distrează. Mie mi se pare însă oarecum nostim.

— Nu-ţi stă în fire să bei aşa mult, zice ea.

— Ultimele zile au fost grele, spun eu şi mă arunc pe pat.

— Vrei să-mi povesteşti?

— Păi, soţul meu a murit, aşa că sigur că mi-a fost greu, îi răspund fără chef.

Nu vreau să discut cu ea, nu vreau să discut cu nimeni.

— Ştiu, aprobă ea fără să sesizeze nota de sarcasm din vocea mea.

Nu-mi ia răspunsul în serios şi mă tratează cu sinceritate, aşa

că nu am încotro şi îi răspund la fel. E o chestie deşteaptă asta pe care o face, trebuie să recunosc.

— I-am împachetat lucrurile, spun, resemnată la ideea şedinţei de terapie care mă aşteaptă.

Nu vreau să discut cu ea despre ultima noastră conversaţie, despre cearta dintre noi, dar sunt convinsă că va aduce oricum vorba despre asta. Se apropie de mine pe canapea şi mă ia de gât.

— Am donat o parte din ele la Goodwill, adaug.

Goodwill! Acolo mi-am lăsat cheile.

— Îmi pare rău, Elsie. Dar sunt mândră de tine. Sunt foarte mândră că ai avut curajul să faci asta. Mă mângâie pe braţ. Dacă aş fi fost în locul tău, nu ştiu dacă aş fi fost în stare.

— Ce? exclam eu. Ai tot insistat să-mi văd mai departe de viaţă. Asta mi-ai spus să fac.

Dă din cap.

— Sigur, pentru că asta ar trebui să faci. Dar nu înseamnă că n-am ştiut că-ţi va fi greu.

— Şi atunci de ce ai pretins că-i uşor?

— Pentru că trebuia s-o faci şi am ştiut că poţi. Şi pentru că nimeni nu vrea s-o facă de bunăvoie.

— Mda, şi nimeni nu e nevoit s-o facă, aşa ca mine.

Vreau să rămân singură şi cred că Ana îşi dă seama.

— Îmi pare rău pentru cearta din serile trecute. Am fost total deplasată. Îmi pare foarte, foarte rău, zice ea.

— Nu face nimic, îi răspund.

Şi chiar vorbesc serios. Nu mai am resentimente faţă de ea. Ar trebui să-i cer şi eu scuze, însă în clipa asta nu am chef de discuţii.

— Bine, atunci am să plec, spune Ana. Îşi ia lucrurile şi se îndreaptă spre uşă. Te iubesc, adaugă înainte de a ieşi.

— Şi eu, îi răspund, în speranţa că se subînţelege „Şi eu te iubesc”.

O iubesc pe Ana, dar nu vreau să rostesc cuvintele. Nu vreau să simt nimic. Mă uit pe geam şi o văd cum pleacă şi mă gândesc că se duce probabil undeva la o întâlnire cu Kevin, că îi va povesti micul episod, iar el o va lua de mână şi-i va zice:

„Săraca de tine, cred că nu ţi-a fost deloc uşor”, ca şi cum lumea ar fi conspirat împotriva ei, ca şi cum nu şi-ar merita soarta. Îi urăsc pe amândoi pentru că sunt în stare să ofteze, să-şi ia mine serioase şi preocupate când discută despre cât de greu îmi este mie, pentru ca după aia să meargă la film şi să râdă la glume obscene.

A doua zi dimineaţa mă duc la Goodwill şi-mi recuperez maşina. Găsesc cheile pe scaunul din faţă, acolo unde le lăsasem, şi totuşi nu mi s-a furat nimic. Chestie care, sinceră să fiu, mă scoate din sărite. Mă enervează că, din toate momentele posibile din viaţa mea, lumea şi-a ales să mă ajute taman *acum*.

Luni dimineaţa, la muncă, arunc priviri furioase străinilor. Când mă roagă să-i ajut, o fac încruntată, iar când termin, îi înjur în barbă.

Când domnul Callahan se îndreaptă către mine, simt c-am ajuns la capătul puterilor.

— Bună, draga mea, zice el şi se apropie ca să mă atingă pe braţ.

Mă feresc instinctiv. Pare să nu se supere.

— Ai avut o zi grea? mă întreabă.

— Mda, se poate spune şi aşa.

Înşfac mânerul unui cărucior plin cu cărţi pe care intenţionez să le aşez la locurile lor pe rafturi. Nu-i treaba mea, de fapt, dar pare o modalitate elegantă de a încheia conversaţia. Domnul Callahan nu pricepe aluzia şi se ia după mine.

— Şi eu am avut o dată o zi proastă, rânjeşte el.

E o încercare clasică de a destinde atmosfera, dar care asupra mea nu are efect. Nu vreau să mă înveselesc. Sincer, nu ştiu dacă mai ţin minte cum se zâmbeşte în mod natural. Ce faci? Ridici în sus colţurile gurii?

— A fost o glumă nereuşită, dă domnul Callahan din mâini pentru a o bagateliza, dar şi pentru a mă scoate pe mine din încurcătură fiindcă nu am râs la ea. Pot să te ajut cu ceva?

— Oh! exclam eu cu ochii aţintiţi asupra rafturilor de deasupra capului.

Nici nu îmi amintesc ce anume caut. Trebuie să mă uit din nou la cartea pe care o ţin în mână. Nu reuşesc să înregistrez detaliile. Numărul de inventar îmi iese din cap înainte să întorc ochii în sus spre raft.

— Nu, n-aveţi cu ce să mă ajutaţi.

— Să ştii că am două urechi! zice domnul Callahan.

Mă strâmb, nedumerită şi nerăbdătoare.

— Poftim?

— Am două urechi şi pot să te ascult. Sunt un bun ascultător.

— Aha!

— Bun, am înţeles, preferi să fii singură acum. Dar să ştii că oferta rămâne în picioare. Sunt disponibil oricând. Domnul

Callahan mă priveşte atent câteva clipe, ca şi cum ar încerca să răzbată dincolo de faţa mea impasibilă. Şi nu fac oferta asta oricui, adaugă zâmbind şi bătându-mă uşurel pe mână, după care pleacă.

Mi-aş dori să pot să-i spun că e un om bun. Mi-aş dori să pot să-i mulţumesc. Dar nu pot. Nu pot să-i zâmbesc. Şi nici măcar să-mi iau la revedere. Îl las să plece şi mă întorc la rafturile mele, ca şi cum nici nu l-aş fi văzut. Uit iarăşi numărul de inventar al cărţii pe care o ţin în mână şi, în loc să-l verific din nou, o las să cadă în cărucior şi mă îndepărtez.

Ies din clădire şi respir adânc. Îmi spun că este cazul să mă adun. Îmi spun că situaţia în care mă găsesc nu e din vina nimănui. Mă fâţâi în sus şi în jos pe lângă parcarea pentru biciclete şi văd un cuplu tânăr cu un bebeluş. Bărbatul ţine copilul la piept, prins într-un marsupiu, femeia cară un bax cu scutece. Îi gângureşte copilului şi bărbatul se uită în jos. Femeia îl sărută pe gură şi râde în timp ce se mişcă, neîndemânatică, în jurul copilului. Se joacă amândoi cu mânuţele şi picioruşele bebeluşului.

De ce eu şi nu ei? De ce nu a fost el bărbatul care a murit? De ce în locul lor nu suntem Ben şi cu mine, să ne holbăm la o femeie tristă care se foieşte de colo până colo pe trotuar, în pragul unei căderi nervoase? Ce drept au ei să fie fericiţi? De ce toată lumea cu care am de-a face pare aşa de fericită?

Intru înapoi în clădire şi o informez pe Nancy că voi fi la secţiunea „Amerindieni”. Îi spun că vreau să cercetez cărţile despre azteci pentru display-ul de luna viitoare. Stau pe culoarul dintre rafturi, îmi trec degetele peste cotoare şi simt cum celofanul trosneşte la atingere. Urmăresc cum numerele Dewey de catalogare cresc pe măsură ce poziţia cărţilor este tot mai sus pe rafturi. Încerc să mă concentrez numai asupra numerelor, numai asupra cotoarelor de cărţi. Şi reuşesc pentru o clipă – pentru o clipă nu mai simt nevoia să plec în căutarea unei puşti. Numai că în exact aceeaşi clipă mă ciocnesc de cineva.

— O! Îmi cer scuze! spune bărbatul şi ridică de pe podea cartea care i-a căzut din mână.

E un tip de vârsta mea, poate cu câţiva ani mai mare. Are păr negru şi bănuiesc că-şi lasă mereu barba să crească trei-patru zile. E înalt, bine făcut, cu umeri laţi. E îmbrăcat cu un tricou decolorat şi o pereche de blugi. Când se apleacă să ia cartea, observ că poartă pantofi de baschet Chuck Taylor într-o nuanţă vie. Mă mişc ca să nu-i stau în drum, dar pare că e dornic să mă oprească pentru a sta de vorbă.

— Brett, se prezintă el şi întinde mâna.

I-o strâng şi dau din nou să plec.

— Elsie, spun eu.

— Scuze de ciocnire. Nu prea cunosc biblioteca asta şi bibliotecarii de aici nu sunt prea amabili.

— Eu sunt bibliotecară aici, îl previn, fără să-mi pese că îl fac să se simtă prost.

— Oh! râde el stânjenit. Ce penibil. Scuze. Din nou. Uau! Se pare că nu m-am descurcat prea bine până acum.

— Mda, aşa se pare.

— Ascultă, n-ai vrea să bem împreună o cafea? Fac cinste, ca să mă spăl de păcate.

— Nu, mersi. Nu-ţi face griji.

— Ba nu, insist Mi-ar face plăcere, zice el şi zâmbeşte larg, sigur pe sine că arată bine.

— Nu pot, am de lucru, îi răspund eu.

— Atunci rămâne pe altă dată.

Poate că îşi închipuie că sunt genul care se lasă mai greu ori că sunt timidă din fire. Nu ştiu ce e în capul lui.

— Sunt căsătorită, rostesc eu pe un ton ferm, în încercarea de a pune capăt discuţiei.

Nu ştiu dacă o spun pentru că e adevărat sau pentru că vreau să scap de el, aşa cum răspundeam cu „Îmi pare rău, dar nu cred că iubitului meu i-ar plăcea asta” ori de câte ori, pe vremea când eram singură, eram asaltată de oameni fără adăpost la ieşirea din prăvăliile mici de cartier.

— Oh! exclamă el. Îmi cer scuze. Nu… nu mă aşteptam.

— Ei bine, asta e, zic eu şi ridic mâna ca să-i arăt verigheta.

— Atunci, râde el, dacă treaba cu soţul nu merge, poate că…

Îl pocnesc peste faţă.

Rămân surprinsă de cât de satisfăcător e gestul, contactul fizic: izbitura pumnului de faţa individului, vederea firicelului de sânge care-i ţâşneşte din nas.

Nu trebuie să pocneşti oamenii peste faţă. Şi cu atât mai mult nu trebuie să-i pocneşti în timpul orelor de program. Mai ales când lucrezi într-o instituţie publică. Şi când persoana pe care ai pocnit-o peste faţă se poartă ca un copilaş răzgâiat şi insistă să fie chemată poliţia.

Când poliţiştii ajung, nu prea am ce să spun în apărarea mea. Tipul nu m-a lovit. Nu m-a ameninţat. Nu m-a agresat verbal. Nu a făcut nimic care să mă provoace. L-am atacat din senin. Aşa că sunt arestată, chiar dacă măsura pare penibilă şi exagerată. Nu mă încătuşează. Unul din poliţişti pare chiar amuzat de situaţie. Dar, din câte înţeleg, atunci când poliţiştii sunt chemaţi pentru că ai pocnit pe cineva şi ei apar, iar tu le spui: „Da, domnule poliţist, recunosc, am lovit această persoană", regulamentul zice că trebuie să fii săltat şi dus la „secţie". Un poliţist mă conduce spre bancheta din spate a maşinii lor şi-mi atrage atenţia să-mi feresc capul. În timp ce închide portiera şi se îndreaptă către scaunul din faţă, domnul Callahan iese din clădire şi îmi surprinde privirea. Ar trebui să-mi fie ruşine pentru ceea ce am făcut. Ştiu asta. Dar adevărul e că nu-mi pasă. Mă uit la el pe geam şi văd cum un zâmbet i se întinde pe faţă. Zâmbet care se transformă încet în hohote de râs care trădează deopotrivă o stare de şoc şi un respect proaspăt dobândit, poate chiar mândrie. Maşina porneşte şi domnul Callahan îmi face, viclean, un semn cu degetul mare în sus. Mă pomenesc că zâmbesc şi eu, după atâta timp. Mi-am amintit cum se face. Ridici colţurile gurii în sus.

Ajungem la secţie şi poliţiştii îmi reţin geanta şi celelalte lucruri şi mă bagă la arest. Sunt dusă într-o celulă. Mi se spune că am dreptul să dau un telefon. O sun pe Ana.

— Nu cred c-am înţeles ce-ai spus. Ce s-a întâmplat?

— Sunt la secţia de poliţie. Vino să-mi plăteşti cauţiunea.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Ba nu, sunt cât se poate de serioasă.

— Dar ce-ai făcut?

— Am pocnit pe cineva la bibliotecă, pe un culoar dintre rafturi, undeva între numerele 972.01 şi 973.6.

— Bine, vin acum, spune Ana.

— Stai un pic. Nu vrei să ştii de ce l-am lovit? o întreb.

— Ce importanţă are? îmi răspunde grăbită.

Am senzaţia că trec ore până ca Ana să ajungă la secţie, deşi de fapt a venit destul de repede. O văd cum stă în faţa celulei mele şi… ha-ha-ha, cum de-am aterizat într-o celulă de închisoare? E însoţită de poliţistul care m-a arestat. Sunt liberă să plec, zice el. Va trebui să aştept să văd dacă Brett va depune plângere.

Ieşim din clădire. Ana îmi întinde geanta. Acum sunt de părere că toată povestea e de-a dreptul ilară. Ana nu este de acord cu mine.

— Să ştii că şi domnul Callahan s-a amuzat, spun eu.

Se răsuceşte spre mine.

— Cine? Moşul ăla?

Pentru mine nu este un moş oarecare.

— În fine, nu contează.

— Am sunat-o pe Susan, îmi mărturiseşte ea.

— Ce?

— Am sunat-o pe Susan.

— De ce?

— Pentru că am impresia că sunt depăşită de situaţie. Nu ştiu ce-ar trebui să fac.

— Şi atunci m-ai pârât la mămica? Asta ai făcut?

— Susan nu e mama ta, declară Ana pe un ton ritos.

— Ştiu asta. Dar cam aşa ceva ai făcut, nu-i aşa? Nu vrei să-ţi baţi capul cu mine şi vrei să mă bagi în gura lupului.

— Cred că te-ai băgat singură în gura lupului.

— Individul era un nemernic, Ana.

Se mulţumeşte să se uite lung la mine.

— *Aşa* era! Şi de unde ai aflat numărul lui Susan?

— E salvat în telefonul tău, îmi explică ea, ca unui copil prost.

— Bine. Nu contează. Îmi pare rău că te-am sunat.

— Susan va ajunge la tine cam într-o oră.

— Vine la mine *acasă*? Dar nu se poate, programul la

serviciu se termină la cinci.

— Cred că ar prefera să nu te întorci astăzi la muncă, spune Ana.

Ne urcăm în maşina ei şi mă conduce până unde mi-am lăsat maşina. Cobor şi-i mulţumesc din nou pentru că m-a scos pe cauţiune. Îi spun că regret că am devenit o persoană aşa de dificilă şi că-i voi restitui banii.

— Îmi fac griji pentru tine, Elsie.

— Ştiu, îi răspund. Îţi mulţumesc.

Ajung cu maşina acasă şi aştept să aud bătaia în uşă.

Susan bate la uşă şi mă duc să-i deschid. Nu zice nimic. Stă şi se uită la mine.

— Îmi pare rău.

Nu ştiu de ce-i spun asta. Nu din cauza ei am fost arestată. Nimeni n-a fost de vină.

— Nu ai de ce să-mi ceri scuze. Am vrut doar să mă asigur că eşti bine.

— Sunt bine.

Intră în living şi îşi aruncă pantofii din picioare. Se aşază pe canapea.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Oftez din greu şi mă aşez.

— Un tip care a venit la bibliotecă mi-a cerut să ies cu el în oraş. L-am refuzat, dar a insistat şi atunci i-am spus că sunt măritată şi…

— De ce i-ai spus că eşti măritată?

— Ce?

— Şi eu spun tot timpul că sunt măritată; şi o fac din motive greşite. O fac ca să mă simt ca şi cum aş fi şi acum căsătorită. Ca să nu fiu nevoită să admit cu voce tare că nu sunt măritată. Asta făceai şi tu?

— Nu. În fine…

Stau şi mă gândesc.

— În fapt, sunt căsătorită, spun eu. Nu am divorţat. Căsătoria noastră nu s-a terminat.

— Ba s-a terminat.

— Nu, nu-i aşa… nu noi i-am pus capăt.

— S-a terminat oricum.

De ce trebuie ca totul să se transforme într-o lecţie de viaţă? De ce n-am dreptul să mă port de parcă aş fi căsătorită şi lumea să mă lase în pace?

— Dacă… Dacă…, las eu fraza să plutească în aer; nu ştiu ce aş putea să spun în apărarea mea.

— Continuă, zice Susan.

Pare să ştie deja ce voi spune, deşi eu, una, n-am habar.

— Dacă atunci când a murit noi doi am încetat să fim căsătoriţi…

Mă lasă să-mi duc gândul până la capăt.

— Atunci aproape că nu am fost căsătoriţi.

Susan dă din cap.

— Mă gândeam eu că asta o să spui.

Îmi fac gura pungă.

— Cui îi pasă? spune ea.

— Poftim?

— Cui îi pasă dacă aproape că nu aţi fost căsătoriţi? Asta nu înseamnă că l-ai iubit mai puţin.

— Da, dar…

— Da?

— Am fost împreună numai şase luni înainte de a ne căsători.

— Şi?

— Şi tocmai faptul că a fost soţul meu e ceea ce îl diferenţiază de oricare alt tip. E ceea ce dovedeşte că… Ben este iubirea vieţii mele.

— Ba nu, nu-i aşa, spune Susan.

Mă holbez la ea.

— Asta nu are nicio importanţă. E o bucată de hârtie şi atât. O bucată de hârtie pe care nici măcar n-o ai. Nu înseamnă nimic.

— Ba înseamnă totul!

— Ascultă-mă: nu înseamnă nimic. Crezi că zece minute pe care le-ai petrecut cu Ben într-o cameră defineşte ceea ce aţi însemnat unul pentru celălalt? Nu. Tu eşti cea care defineşte relaţia dintre voi. Ceea ce simţi tu o defineşte. L-ai iubit. Şi el

te-a iubit. Aţi avut încredere unul în celălalt. Asta aţi pierdut. Nu contează dacă bărbatul pe care îl iubeşti este soţul sau prietenul tău. Ai pierdut omul iubit. Ai pierdut viitorul care credeai că te aşteaptă.

— Exact, spun eu.

— Steven şi cu mine am fost împreună treizeci şi cinci de ani. Crezi că din cauza asta sunt mai îndreptăţită să sufăr decât tine?

Răspunsul este da. Da, aşa cred. Şi m-am temut de asta. Din cauza asta m-am simţit ca o amatoare, ca o impostoare.

— Nu ştiu, răspund într-un final.

— Ei bine, nu. Dragostea e la fel pentru toţi. Când o pierzi, e cea mai mare nenorocire care ţi se poate întâmpla. E un rahat.

— Da.

— Atunci când l-am pierdut pe Steven, am pierdut iubirea, dar şi un om de care eram strâns legată.

— Da.

— Tu n-ai avut la fel de mult timp la dispoziţie ca mine pentru a te ataşa de bărbatul iubit. Dar ataşamentul şi dragostea sunt două lucruri diferite. Moartea lui mi-a frânt inima *şi* nu-mi mai aminteam cum e să trăiesc fără el. Uitasem cine eram. Dar tu, tu. Ai trăit cu Ben mult mai puţin. Până atunci ai trăit fără el. Şi poţi să faci asta din nou, mai curând decât am putut eu. Pierderea iubirii e însă o suferinţă cumplită, care nu se va da dusă. O vei simţi ca pe o durere permanentă în piept. Şi foarte greu vei scăpa de ea.

— Simt că a fost al meu prea puţin timp, spun eu.

Mă gândesc cât de greu îmi e să discut despre el. E greu fiindcă fac eforturi mari ca să nu-mi plâng de milă şi faptul că vorbesc despre el, faptul că discut despre toate astea e ca şi cum aş deschide sertarul cu autocompătimire şi aş lăsa conţinutul să se reverse pe podea.

— Am stat prea puţin împreună, rostesc şi glasul mi se frânge şi buzele încep să-mi tremure. N-a fost de ajuns. Şase luni! Atât am avut, gâfâi eu. N-am apucat să-i fiu soţie decât nouă zile, spun şi izbucnesc în lacrimi. Nouă zile nu sunt de ajuns. Nu sunt deloc de ajuns.

Susan se apropie şi mă prinde de mână. Îmi dă părul de pe frunte. Mă priveşte în ochi.

— Scumpo, ascultă-mă, dacă iubeşti pe cineva aşa de mult, dacă ceea ce simţi pentru acea persoană e ceva adânc şi adevărat, atunci oricât timp ai avea la dispoziţie nu va fi de ajuns. Treizeci de ani vor fi prea puţin.

Are, desigur, dreptate. Dacă aş fi stat zece ani cu Ben, aş spune acum „E OK, am fost destul timp împreună”? Nu. Niciodată nu va fi de ajuns.

— Mi-e teamă, îi mărturisesc eu. Mi-e teamă că dacă îmi voi vedea de viaţa mea, voi întâlni pe altcineva şi-mi voi petrece viaţa cu el şi ar fi ca şi cum – glasul mi se frânge din nou – ar fi ca şi cum… Nu vreau s-ajung să vorbesc despre Ben ca despre „primul meu soţ”.

Susan dă din cap înţelegătoare.

— Ştii ceva? Tu eşti într-o poziţie foarte diferită de a mea şi uneori uit asta. Pe mine nimeni nu mă critică pentru c-am renunţat la iubire. Toată lumea mă înţelege. Oamenii ştiu că niciodată nu mă voi mai implica într-o relaţie. Ştiu că am avut parte de o mare iubire şi că acest capitol e închis pentru mine. Dar tu, tu vei întâlni cu siguranţă pe altcineva. Şi nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi să fiu în locul tău şi să simt că l-am trădat pe Ben.

— Chiar *ar fi* o trădare. O trădare uriaşă. Am avut un bărbat minunat – nu pot să întâlnesc pur şi simplu pe altcineva şi să îl uit pe el.

— Te înţeleg, Elsie. Şi totuşi va trebui să găseşti o cale de a-l păstra în amintirea ta şi a-l uita totodată. Trebuie să găseşti o cale ca să-l păstrezi în inimă şi în amintiri, dar şi *să faci altceva cu viaţa ta.* Nu se poate să-ţi trăieşti toată viaţa prin fiul meu. Nu se poate.

Clatin din cap.

— Dar fără el nu ştiu cum aş putea să trăiesc.

— E viaţa *ta.* Trebuie să trăieşti pentru *tine.* De asta se cheamă că e viaţa ta, zice Susan şi-mi zâmbeşte. Ştiu că nouă zile e o perioadă scurtă. Ştiu că şase luni e puţin. Dar, crede-mă, dacă mergi înainte şi întâlneşti pe cineva şi te căsătoreşti

cu el şi ai copii cu el şi îţi iubeşti familia şi nu poţi trăi fără ei, atunci nu-l vei fi pierdut pe Ben. Acele nouă zile, acele şase luni fac parte acum din viaţa ta, din tine. Chiar dacă nu au fost de ajuns *pentru* tine, au fost suficiente cât să îţi schimbe viaţa. Eu mi-am pierdut fiul după ce l-am avut şi l-am iubit timp de douăzeci şi şapte de ani. E o durere sfâşietoare şi nesfârşită. Dar crezi că am mai puţin dreptul de a-l plânge decât cineva care şi-a pierdut fiul după patruzeci de ani? Douăzeci şi şapte de ani nu e o perioadă prea lungă pentru o mamă. Dar faptul că a fost scurtă nu înseamnă că nu a existat. Ci doar că a fost scurtă. Şi atât. Elsie, iartă-te pentru asta. Nu-i vina ta că nu aţi fost căsătoriţi decât nouă zile. Şi durata căsătoriei nu are legătură cu cât de mult l-ai iubit.

Nu găsesc nimic de zis. Cât aş da să pot lua fiecare cuvinţel rostit de Susan şi să îl potrivesc precum piesele dintr-un puzzle în golul pe care îl simt acum în inimă. Îmi vine să scriu cuvintele acelea pe bucăţele mici de hârtie şi să le înghit, să le mestec, să le fac să devină parte din mine. Atunci poate că aş ajunge să le cred.

Las tăcerea să plutească prea mult între noi şi starea de spirit mi se schimbă un pic în liniştea care domneşte. Mă relaxez şi lacrimile încep să mi se usuce. Susan mă chestionează cu blândeţe:

— Te-au concediat?

— Nu, îi răspund eu. Dar cred că o să-mi ceară să-mi iau liber câteva zile.

Pare bucuroasă de veste, ca şi cum s-ar potrivi perfect cu planurile ei.

— Atunci vino să stai la mine în Newport, zice ea.

— Ce?

— Vreau să te scot din casă. Vreau să ieşi din Los Angeles. Să schimbi decorul câteva săptămâni.

— Ăăă…

— M-am tot gândit la asta în ultimele zile şi ceea ce ţi s-a întâmplat e semn că ideea mea e bună. Ai nevoie de un răgaz ca să jeleşti şi să termini cu asta, după care să o iei de la capăt. Şi eu pot să te ajut. Lasă-mă să te ajut.

Caut un motiv bun ca s-o refuz, dar… pur şi simplu nu găsesc niciunul.

MAI

— Nu-mi mai place să mă duc acasă aşa de mult cum îmi plăcea înainte, mi-a spus Ben.

Ne plimbam pe străzile din Venice Beach. Eu avusesem chef să mă plimb prin nisip, iar lui Ben îi plăcea la Venice pentru că putea să se uite la trecători. Eu preferam plajele liniştite şi romantice din Malibu, însă Ben adora să urmărească ciudaţii care mişunau pe faleză.

— De ce? l-am întrebat eu. Doar mi-ai spus că mama ta a aranjat foarte frumos casa.

— Aşa e. Dar e prea mare. Prea goală. Prea…

— Prea cum?

— Nu ştiu. Îmi e tot timpul teamă să nu sparg ceva. Când trăia tata, casa nu era aşa de impresionantă. Tatei nu-i prea păsa de cum arăta şi nu voia să-şi arunce banii pe tot felul de fleacuri, ca de exemplu vaze de cristal.

— Mama ta are multe vaze de cristal?

— Cât a trăit tata nu a avut prea multe, aşa că îmi închipui că acum profită de situaţie.

— Am înţeles. Face ceea ce nu a putut să facă atâta timp cât tatăl tău era în viaţă.

— Mda, a mormăit Ben. Deşi nu-i tocmai aşa. Mai degrabă cumpără tot ce şi-a dorit, dar *de făcut,* nu face nimic.

— Hm, poate că şi cumpăratul înseamnă a face. Poate că pentru ea reţeta asta funcţionează. Şi poate – am ezitat eu o clipă, după care m-am hotărât să pun punctul pe i – poate că e cam la fel în cazul tău. Ştii, treaba asta, că nu i-ai povestit despre noi.

Ben s-a holbat lung la mine.

— Dar asta e din cauză că… a dat el să spună, dar a părut că nu-şi găseşte cuvintele. Poate că ai dreptate. Dar o să-i spun cât de curând. Pentru că niciodată nu va fi momentul potrivit şi adevărul e că o mint. Înainte nu era ceva foarte serios, dar acum m-am mutat la tine. Trăim împreună… S-a întristat brusc şi a oftat adânc. Am minţit-o. Am minţit-o pe mama.

Poate că ar fi trebuit să-l îndemn s-o sune chiar în clipa aia. Poate că ar fi trebuit să îl aprob, să-i spun că într-adevăr îşi minţise mama. Dar n-am suportat să-l văd atât de trist. N-am suportat să-l văd dezamăgit de el însuşi.

— Nu ai minţit-o, am ripostat eu. Doar că te-ai comportat aşa cum te comporţi tu de obicei şi acum ţi-ai dat seama că ar fi cazul să îi spui. Şi asta o să şi faci, am adăugat, ca şi cum ar fi fost cel mai simplu lucru de pe lume.

— Nu, adică da, ai perfectă dreptate, a dat el din cap hotărât. Am amânat prea mult, asta e clar, dar nu contează. Mama o să se bucure pentru mine. O să te placă mult, a adăugat el şi m-a privit cu afecţiune sinceră.

Chiar nu concepea ca oamenii să nu mă placă sau, şi mai rău, să le fiu indiferentă. Şi-a ferit apoi iute ochii pentru a evita contactul vizual cu ceea ce îl interesa de fapt cel mai mult.

— Ai văzut? a mârâit printre dinţi. Ai văzut ce am văzut şi eu?

— Ce? Tipul ăla bătrân în bermude care merge cu căţelul pe skateboard? am şuşotit eu în chip de răspuns.

— Ţi-am spus eu, aşa ceva n-ai cum să vezi în Malibu, a zis Ben şi m-a luat pe după umeri.

Am râs şi l-am lăsat să mă conducă înainte pe străzile din Venice. Am luat-o din loc, cu Ben privind trecătorii şi eu cu mintea la cu totul altceva. Dintr-odată, ideea de a o cunoaşte pe mama lui m-a îngrozit. Mi-am imaginat cum avea să decurgă prima noastră întâlnire.

Aveam să ne cunoaştem la o cină cu pretenţii. Eu aveam să port o rochie drăguţă, potrivită unui restaurant elegant. Probabil că aveam să-mi uit jacheta în maşină. Îmi va fi frig, dar nu o să mă plâng. Şi voi avea nevoie să mă duc la baie, dar nu voi şti cum să mă scuz. Voi zâmbi atât de fals şi de larg, încât voi ameţi de la inhalat atâta oxigen. Vom sta la o masă rotundă, cu Ben între noi. Ea şi cu mine vom fi faţă în faţă. Şi în clipa aceea am înţeles exact ce anume mă sâcâia. Dacă în tot acel timp cât eu voi sta vizavi de ea, încercând să-mi păstrez calmul şi făcându-mi griji că mi-a rămas nişte mâncare între dinţi, ea se va întreba: „Ce-o fi găsit fiul meu la ea?”

OCTOMBRIE

Înainte de a mă duce să stau la Susan, discut la serviciu despre posibilitatea de a-mi lua un concediu. Lyle îmi spune că n-ar fi bine să mă întorc imediat la lucru şi îi răspund că înţeleg. Adaugă că atunci când mă voi simţi pregătită să revin, postul va fi tot al meu. Mă gândesc că Nancy mi-a pus o vorbă bună, însă nu spun nimic, mă mărginesc să-i mulţumesc.

Mă întâlnesc cu Ana ca să luăm împreună micul dejun şi o anunţ că mă duc să stau un timp cu Susan.

— Ce? Eu am sunat-o ca te facă să-ţi bagi minţile în cap, nu ca să te ia de aici, zice Ana, vizibil supărată.

Aruncă mâncarea prea iute în gură, aproape pe nemestecate.

— Ştiu, îi răspund. Şi-ţi mulţumesc că ai sunat-o. Cred că mi-ar prinde bine să fiu plecată un timp. Trebuie să găsesc o cale de a merge mai departe. Şi nu cred că pot s-o găsesc aici. Sau să încep s-o caut.

— Cât ai de gând să lipseşti? mă întreabă ea şi pare gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu foarte mult. Maximum câteva săptămâni. O să mă întorc destul de repede şi tu poţi să vii în vizită.

— Chiar crezi că treaba asta o să te ajute?

— Îmi doresc să ajute. Şi asta e tot ce contează acum.

— OK. Vrei să-ţi iau eu corespondenţa şi să am grijă de casă?

— Sigur că da.

— Bine.

N-o mărturiseşte, dar am impresia că pe undeva se bucură că plec. Am secătuit-o de puteri. Dacă voi reuşi să încetez să îmi mai plâng de milă, voi începe să regret că am făcut-o să treacă prin asemenea chinuri. Ştiu că încă n-am ajuns la faza asta, dar simt că se apropie.

— Să ştii că-mi place de Kevin, îi spun.

— OK, răspunde ea, fără să mă creadă.

— Vorbesc serios. Doar că m-ai luat un pic prin surprindere. Dar chiar îmi place mult de el.

— Mersi, îmi serveşte ea un răspuns diplomatic.

Terminăm de mâncat, mă ridic de la masă şi urc în maşina plină de haine curate şi obiecte de toaletă. Introduc adresa lui Susan în GPS-ul din telefon, scot maşina din parcare şi pornesc spre sud.

Sun la uşă cu sacoşa cu lucruri aruncată pe umăr. Mă simt de parcă m-aş afla aici doar pentru o noapte. De data asta, casa îmi pare mult mai primitoare, nu ca şi cum ar fi gata să mă mănânce de vie de cum aş păşi înăuntru.

Susan îmi deschide cu braţele larg întinse în lături, pregătită să mă îmbrăţişeze. Pare să fie sincer bucuroasă să mă vadă, ceea ce e plăcut, pentru că în ultimele săptămâni nu cred că multă lume s-a bucurat să mă vadă.

— Bună! zice ea.

— Bună! îi răspund eu, dar ceva mai timid.

— M-am gândit deja ce vom face în seara asta, turuie ea înainte să apuc să trec pragul. Mâncare chinezească, masaje şi *Magnolii de oţel*{19}. Zâmbeşte sfioasă. Nu am avut niciodată ocazia să mă uit la el împreună cu o altă femeie.

Râd şi-mi dau jos sacoşa de pe umăr.

— Sună nemaipomenit.

— Hai să-ţi arăt camera, zice.

— Grozav, mă simt de parcă aş fi la hotel.

— Mă ocup cu decorarea casei atunci când n-am curaj să înfrunt ziua. Adică în majoritatea zilelor în ultima vreme.

Mă frapează greutatea afirmaţiei ei. Am discutat mereu numai despre mine. Aproape că nu ştiu ce să-i spun acestei femei care şi-a pierdut atât soţul, cât şi fiul.

— Păi, acum sunt şi eu aici. Şi aş putea să…

Să ce? Ce aş putea să fac?

Îmi zâmbeşte, dar îmi iau seama că surâsul ei se poate transforma oricând în încruntare. Şi totuşi nu. Revine la sentimente mai bune.

— Hai să te conduc la camera de oaspeţi!

— Camera de oaspeţi? întreb eu.

Se răsuceşte spre mine.

— Doar nu te-ai gândit c-o să te las să dormi în camera lui Ben?

— Ba cam aşa ceva.

— Am petrecut prea mult timp în ea în ultimele săptămâni şi, crede-mă, te-ar întrista şi mai tare.

Susan nu lasă nici acum emoţiile s-o copleşească. E hotărâtă să meargă mai departe. Mă conduce spre o cameră superbă, cu cearşafuri şi perne albe. Pe birou e o vază cu cale, iar pe noptieră ciocolată Godiva. Nu ştiu dacă sfeşnicele sunt noi, dar e limpede că nu au mai fost folosite. Camera miroase a bumbac şi săpun. Miroase atât de bine. Totul arată cu adevărat superb.

— Prea mult alb, nu-i aşa? Îmi pare rău. Probabil că am exagerat un pic, din dorinţa de a vedea în fine camera de oaspeţi folosită.

Râd.

— E minunat. Îţi mulţumesc.

Pe pat e un halat. Susan vede că l-am observat.

— E pentru tine, dacă vrei să-l porţi. Vreau să te simţi răsfăţată. Şi în largul tău.

— Grozav, îi spun.

Susan s-a gândit la toate. Arunc o privire peste umărul ei, spre camera de baie, şi văd că mesajul lui Ben e încă acolo.

Îmi surprinde şi de această dată privirea.

— Nu l-am şters cât a fost el în viaţă, aşa că n-am să-l şterg nici acum.

Da, uite-l, e acolo. Îmi amintesc că l-am căutat atunci când am fost aici prima dată. Îmi amintesc şi de ce am renunţat. Şi acum e drept în faţa mea. E ca şi cum ar fi găsit o cale să mă aducă aici. Scrisul de mână al lui Ben era aşa de urât. Habar n-avea ce face atunci când a scris mesajul. N-a bănuit ce mult va însemna pentru noi.

Susan sparge tăcerea.

— OK, te las să te instalezi. Mai departe poţi să faci ce vrei. Maseuza vine peste două ore. Mă gândesc ca după aia să comandăm mâncare chinezească. Acum mă duc să mă uit la televizor, la nişte emisiuni tembele. Şi singura regulă de care te rog să ţii cont aici este că vreau să uiţi de lumea de afară şi că poţi să plângi în voie ori de câte ori simţi nevoia. Ca să te descarci. Astea sunt singurele mele reguli.

— Sună bine, spun eu.

Susan iese din cameră. Rămasă singură, dintr-odată nu mă simt în largul meu, ceea ce mă miră, pentru că în ultima vreme

m-am simţit bine împreună cu Susan. Mi-a adus multă alinare. Însă acum mă aflu în casa ei, în lumea ei. Şi în casa în care a crescut Ben, aşa că pare un moment tocmai potrivit pentru a plânge. Şi totuşi nu-mi vine să plâng. De fapt, mă simt bine. Şi mă gândesc că poate tocmai de asta nu pot plânge, pentru că momentul pare potrivit pentru aşa ceva.

MAI

— Mărită-te cu mine, mi-a zis Ben.

— *Să mă mărit cu tine?*

Îi conduceam maşina. Tocmai îl luasem de la doctor. În dimineaţa aceea se aplecase pentru a mângâia un câine şi spatele începuse să-l doară din nou. Se pare că aşa se întâmplă atunci când nu-ţi iei medicamentele prescrise de doctor. I s-a ţinut o morală despre cât de indicat e să-ţi iei calmantele şi să-ţi lucrezi muşchii ca să te poţi mişca din nou. Şi eu îi spusesem aceleaşi lucruri, dar pe mine nu mă ascultase. Aşa că acum îl aduceam iarăşi de la cabinet acasă. Numai că de data asta fusesem cerută în căsătorie în timp ce stătea, drogat cu calmante, pe scaunul pasagerului.

— Da! Mărită-te cu mine. Eşti perfectă, a spus el. Doamne, ce cald e!

— OK, OK, hai că mai avem puţin şi ajungem acasă.

— Dar te măriţi cu mine? a întrebat el şi mi-a zâmbit în timp ce mă urmărea cum conduc.

— Cred că vorbesc calmantele din tine, am răspuns eu.

— Cuvintele rostite la beţie sunt gânduri la trezie, a zis el, apoi a adormit.

OCTOMBRIE

Stau afară, lângă piscină. Citesc reviste şi mă bronzez. Susan şi cu mine jucăm gin rummy şi bem mult ceai cu gheaţă. Zilele vin şi trec şi eu nu fac nimic. Mă plimb prin grădină şi culeg câte o lămâie din pom, apoi o pun în băuturi. Am început, în fine, să mă îngraş. Nu m-am cântărit, dar se vede asta din felul cum mi s-au rotunjit obrajii.

Când vremea începe să se răcească şi vântul Santa Ana să bată în timpul nopţii, mă aşez uneori lângă vatra de afară. Am impresia că până la mine nimeni nu a mai aprins-o. Dar după ce o folosesc de câteva ori, începe să miroasă ca un foc de tabără cald şi primitor, iar dacă închid ochii, pot prin autosugestie să mă simt ca într-o vacanţă ca oricare alta.

În majoritatea timpului, Susan stă cu mine şi mă ghidează prin programul ei de Refacere a Văduvelor. Uneori izbucneşte în plâns, dar de fiecare dată se opreşte. Sunt convinsă că numai noaptea, în pat, îşi permite să-şi dea frâu liber sentimentelor. Din când în când, atunci când stau şi eu întinsă în pat, încercând să adorm, o aud din celălalt capăt al casei cum hohoteşte. Nu mă duc niciodată la ea în cameră. Şi n-aduc niciodată vorba despre asta a doua zi. Lui Susan îi place să fie singură cu durerea ei. Nu-i place s-o împartă cu nimeni. În timpul zilei stă cu mine, ca să-mi arate cum trebuie procedat, iar eu mă conformez bucuroasă. Deşi nu e perfect, sistemul funcţionează în cazul ei. L-a adaptat sentimentelor ei şi e capabilă să-şi vadă, calmă, de treburi atunci când e cazul. Probabil că învăţ de la cei mai buni, căci deja mă simt mai bine.

Uneori, când Susan nu e prin preajmă, mă furişez în fostul dormitor al lui Ben. Mi l-am imaginat încremenit în timp, aşteptându-l. M-am gândit că voi găsi trofee din perioada liceului şi fotografii de la balul de absolvire sau poate steaguri din acelea din pâslă, aşa cum am văzut că îşi agaţă oamenii pe pereţi. Vreau să aflu mai multe despre soţul meu. Vreau să diger mai multe informaţii despre el. Să petrec mai mult timp

cu el. În schimb, dau peste o cămăruţă care a fost golită cu mult înainte de moartea lui. Patul e acoperit cu o cuvertură în dungi albastre şi într-un colţ e un afiş pe jumătate rupt al unei firme de skateboarding. Uneori mă aşez pe pat şi mă gândesc cât de tăcută pare casa asta, cu un singur locatar. Cred că Susan se simte foarte singură.

Mă imaginez într-o lume în care am trei copii şi sunt căsătorită cu un bărbat bine. Avem un SUV uriaş şi el antrenează echipa de fotbal a fetelor. E un tip fără faţă, fără nume. Şi adevărul e că în scenariul pe care mi-l imaginez nici nu joacă un rol prea important. Încerc să îl înghesui pe Ben în viaţa aceasta nouă pe care aş putea să o am. Aş putea să-i dau fiului meu numele Ben, dar mi se pare un gest deplasat şi, sinceră să fiu, prea meschin. Încep să înţeleg de ce se înfiinţează fundaţii şi organizaţii de caritate în numele unor morţi. Mi-ar plăcea să lucrez pentru Fundaţia Benjamin S. Ross pentru Interzicerea Cerealelor Fruity Pebbles. Deşi sunt conştientă că niciun fel de organizaţie nu l-ar readuce la viaţă.

Adevărul e că nu prea mă mai pasionează nimic. Uneori chiar îmi doresc să am o pasiune – ceea ce, dacă stau bine să mă gândesc, înseamnă totuşi în sine că mă gândesc cu ardoare la ceva. Chiar dacă la ceva lipsit de finalitate.

Susan este cea care îmi planifică viaţa pentru a mă ţine ocupată, chiar dacă nu e vorba decât de o zi de lenevit şi urmărit programele TV. Uneori, aerul ăsta de „consilier de tabără” al ei mă irită, dar nu e cazul să îi cer să mă lase în pace. Vrea să mă ajute şi asta face. Şi cu fiecare zi ce trece devin tot mai capabilă să funcţionez.

— Prietena mea Rebecca vine în seara asta în oraş, îmi spune ea într-o după-amiază. M-am gândit să mergem toate trei la un restaurant nou cu specific mediteranean de care am auzit.

E pentru prima oară când Susan mă invită să o însoţesc la o întâlnire cu una din prietenele ei. Pare cumva ciudat să participăm împreună la ceva alături de alţi oameni. Deşi nu aş putea să spun exact de ce. E ca şi cum această alianţă a noastră ar fi un lucru privat pe care nu îl împărţim cu nimeni. E ca şi cum Susan ar fi mama supremă. Cu toate că nu mi-e deloc la

îndemână să îi spun aşa. Cum mă va prezenta oare? „Ea e văduva fiului meu?” Nu mi-ar plăcea.

— Nu ştiu ce să zic, spun eu într-un târziu.

Mă joc cu paginile unei reviste pe care am citit-o în urmă cu câteva zile. Paginile sunt transparente şi răsucite la colţuri de când am lăsat revista pe marginea piscinei şi am sărit în apă, stropind-o.

— Te rog, insistă Susan.

— Păi… încep eu.

Se aşază jos brusc şi îşi întinde braţele în faţă, într-un gest implorator.

— Uite ce-i, Rebecca nu e cel mai minunat om de pe lume. E cam… snoabă. Mă rog, e foarte snoabă. Şi întotdeauna m-a enervat atitudinea ei arogantă faţă de copiii celorlalţi. Când fiul ei cel mare a fost admis la Stanford, ne-a împuiat capul cu Stanford, Stanford în sus, Stanford în jos, şi cât de deştept e Patrick. S-a purtat mereu ca şi cum Ben ar fi fost o mare deziluzie.

— Uau, acum chiar că nu vreau să vin. Şi nu înţeleg de ce ai vrea să te întâlneşti cu ea.

— Uite de ce! exclamă Susan surescitată. Rebecca şi-a dorit întotdeauna o fiică. Întotdeauna. Are doi fii. Şi deocamdată niciunul din ei nu este însurat. Îşi trage sufletul şi se înroşeşte. Ce om îngrozitor sunt, nu-i aşa? Serios că sunt. Încerc să-mi folosesc nora ca să îmi fac prietena geloasă.

Nu ştiu dacă din cauză că am început deja s-o urăsc pe Rebecca ori pentru că ideea de a-i face un serviciu lui Susan îmi surâde, dar până la urmă accept.

— N-ar trebui să ne îmbrăcăm în rochii la fel? o întreb. Şi să-i spunem că tocmai ne-am întors de la atelierul de olărit?

Susan râde în hohote.

— Mersi că eşti aşa de înţelegătoare. Ştiu că pot fi uneori o scârbă.

Tragem un pui de somn, după care ne pregătim de cină. O aud pe Susan cum probează mai multe rochii. Mi se pare ciudat s-o văd atât de nesigură pe ea. Când ajungem la restaurant, ni se spune că Rebecca ne aşteaptă. Traversăm restaurantul, cu

Susan cu o jumătate de pas în faţa mea, apoi observ că s-au văzut reciproc. Rebecca se ridică să ne întâmpine.

— Nu aţi întârziat decât două minute, zice ea, iar Susan îşi dă ochii peste cap. Rebecca se întoarce spre mine. Deci ea e nora despre care mi-ai vorbit atât de mult.

Şi atunci realizez că, până la urmă, ceea ce m-a convins să vin la cină a fost că, pentru întâia oară, am avut pe deplin sentimentul că sunt nora lui Susan. Circumstanţele bizare nu au niciun fel de importanţă. Sunt nora nouă-nouţă a cuiva.

NOIEMBRIE

În seara asta Ana vine în vizită. Susan a invitat-o să rămână peste weekend, iar ea a acceptat. Trebuie să sosească din clipă în clipă şi abia aştept să-i arăt cât de plăcut este să stai lângă piscină fără să faci nimic decât să laşi soarele să te încălzească. În după-amiaza asta am fost la magazin ca să cumpăr snacksuri şi vinuri răcoritoare. Am cumpărat vinuri răcoritoare pentru că mi s-au părut simpatice, dar după ce am gustat dintr-unul, ştiţi ceva? Chiar mi-a plăcut.

Ana îşi face apariţia pe la ora şase şi Susan pregăteşte o cină în toată regula. Am impresia că se plictiseşte de moarte. Cred că prezenţa mea aici o ajută să-şi umple mai uşor zilele, dar înainte de moartea lui Ben şi înainte ca noi două să devenim apropiate, se plictisea îngrozitor, se plictisea de moarte. E membră a unor cluburi de lectură, dar, din câte ştiu, nu are cu ce altceva să-şi omoare timpul. Aşa că venirea Anei îi oferă pretextul de a prepara o cină cu şapte feluri de mâncare.

Intru în bucătărie şi iau un şorţ. Mi-l pun şi întind mâna spre ea.

— Cu ce pot să te ajut? o întreb.

Susan mărunţeşte legume cu o asemenea viteză, încât sunt sigură că-şi va tăia degetele, dar nu se întâmplă. Tocătorul e plin de legume mărunţite pe care le varsă într-un castron mare.

— Poţi să-mi dai borcanul ăla? mă roagă ea.

Presară conţinutul borcanului, oricare ar fi el, probabil parmezan, peste salată şi aşază castronul pe masă.

— Salata e gata. Friptura de vită e în cuptor. Am făcut piureul. Budinca de Yorkshire e la cuptor. Aproape că am terminat, zice ea. Sper că Ana nu ţine regim. Am gătit cât pentru tot Orange County.

Aud soneria şi mă duc să deschid. Ana e îmbrăcată cu o rochie albă şi o jachetă neagră; ţine într-o mână o sticlă cu vin, iar în cealaltă poşeta. Am vorbit cu ea la telefon de multe ori de când stau la Susan, dar văzând-o, îmi creşte inima. Ea este viaţa pe care o vreau înapoi.

Mă îmbrăţişează şi-i simt parfumul. Care îmi aminteşte de perioada când abia trecuserăm de douăzeci de ani, când mergeam împreună prin baruri şi eu stăteam într-un colţ şi sorbeam alene dintr-o băutură de fructe în timp ce ea se afla în mijlocul petrecerii. Îmi aminteşte de brunch-urile de duminică şi de mahmureli. De viaţa de celibatară. O viaţă pe care o adorasem, înainte de a descoperi o alta mult mai bună.

A trecut atâta timp de când l-am mirosit pe Ben, încât i-am uitat mirosul. L-aş recunoaşte pe loc, dar nu-l pot descrie, nu ştiu cum. Am ştiut că aşa avea să se întâmple. Mi-a fost teamă că aşa avea să se întâmple. Acum, că s-a întâmplat, parcă nu e aşa de rău. E rău. Şi totuşi nu.

— *Arăţi grozav!* zice Ana.

Exclamaţia ei mă binedispune imediat.

— Mersi! Şi tu arăţi bine!

Nu-mi place conversaţia asta, cam formală. Suntem cele mai bune prietene şi prietenii buni nu discută aşa între ei.

Intrăm în bucătărie şi Ana o îmbrăţişează pe Susan.

— Cu ce pot să te ajut? întreabă ea, iar Susan îi face semn că n-are nevoie de nimic.

— Voi, fetelor, sunteţi foarte politicoase, spune ea. Aproape că am terminat. Ia loc. Vrei ceva de băut?

— Măcar lasă-mă să iau eu paharele, zice Ana, cu ochii după ele.

— Sunt în dulapul de deasupra chiuvetei, spune Susan fără să-şi întoarcă privirea spre ea.

Ana ia trei pahare şi toarnă vin în ele.

Trec cinci minute până să reuşim să ne purtăm firesc şi mă gândesc ce ciudat e că nu am stat despărţite decât câteva săptămâni şi totuşi ne-am înstrăinat. Şi după aceea realizez că n-am stat departe de Ana doar câteva săptămâni. Ci de când a murit Ben. Atunci am murit şi eu odată cu el. Mă gândesc dacă situaţia nu dura de fapt de mai mult timp. Mă întreb dacă nu cumva, atunci când l-am întâlnit pe Ben, o parte din mine a pierdut-o pe Ana. Dacă e aşa, atunci o vreau pe Ana înapoi. Vreau să recapăt ceea ce am avut.

MAI

Durerea de spate se agravase atât de mult, încât Ben nu se mai putea mişca. Şi-a luat trei zile liber de la serviciu. Luni m-am dus la muncă, dar am plecat după o jumătate de zi pentru că m-am gândit că Ben era ţintuit la pat şi nu se putea da jos singur. Începând de miercuri, am renunţat să mă mai duc la serviciu şi am rămas acasă cu el.

Ben nu suporta durerea şi se comporta ca un ţânc. De fiecare dată când îl întrebam cum se simte, mormăia şi se plângea, de ziceai că s-a căpătuit cu cine ştie ce bacterii care se hrăneau cu carnea lui. Eu însă îl găseam adorabil. Îmi făcea plăcere să-i pregătesc mâncarea, să-i dau drumul la duş ca să se încălzească apa, să-i masez muşchii. Îmi făcea plăcere să am grijă de el. Mă făcea să simt că am un ţel în viaţă. Era grozav să constat că se simţea chiar şi numai un pic mai bine.

Trecuseră câteva zile de când mă ceruse în căsătorie şi-mi era greu să mă prefac că nu se întâmplase nimic. Fusese sedat cu calmante atunci când mă ceruse, dar dacă vorbise serios? Şi de ce eram aşa de afectată? Doar nu fusese decât o prostie, spusă într-un moment când era drogat cu Vicodin. Dar cât de tare îţi poate lua minţile Vicodinul? Nu te face să spui lucruri pe care nu le crezi.

Probabil că eram aşa de surescitată pentru că îl iubeam pe Ben mai mult decât crezusem că este posibil. Ştiam că dacă îl pierdeam, dacă aveam să fiu nevoită să trăiesc fără el, aş fi fost distrusă. Aveam nevoie de el, şi nu numai pe moment, ci pentru viitor. Pentru totdeauna. Voiam să fie tatăl copiilor mei. Ştiu, pare o afirmaţie banală; oamenii o rostesc aşa de des, încât şi-a pierdut sensul. Iar unii o tratează cu uşurinţă, însă pentru mine însemna mult. Voiam să fac copii cu Ben. Voiam să fiu mama unui copil făcut cu el. Voiam un copil care să fie pe jumătate el şi pe jumătate eu. Voiam să mă implic total în relaţia cu el şi să mă sacrific pentru el. Voiam să pierd o parte din mine pentru a câştiga o parte din el. Voiam să mă căsătoresc cu el. Aşa că îmi doream ca Ben să fi vorbit serios. Şi ca cererea în căsătorie să fi

fost reală.

Cu timpul, Ben s-a simţit tot mai bine şi la un moment dat mi-a cerut să mai rămân o zi acasă cu el. Mi-a spus că mă purtasem atât de minunat cu el, încât voia să-mi întoarcă favoarea. Nu mi-a fost deloc greu să accept.

În dimineaţa aceea, când m-am trezit, l-am văzut stând lângă pat cu o tavă cu micul dejun.

— *Voilà,* a rânjit el la mine.

M-am ridicat în şezut şi l-am lăsat să aşeze tava în faţa mea. Era plină cu mâncăruri despre care în mod normal consideram că se exclud reciproc: un covrig *şi* un croasant; friganele şi gofre; brânză topită şi unt. Mai mult, prăjise şi nişte pateuri Pop Tart.

— Cred că am cam exagerat, a spus el. Dar n-a fost nicio problemă să fac rost de mâncarea asta. Găseşti totul în frigiderul băcanului din colţul străzii.

— Mulţumesc.

Am zâmbit şi l-am sărutat pe buze atunci când s-a aplecat spre mine. Şi de data asta nu a gemut şi nici nu s-a plâns de durere.

— Te-ai hotărât să iei totuşi calmantele alea?

— Nţ! a exclamat el mândru. Mă simt deja mai bine.

— Te simţi mai bine?

— Exact. Ţi-am spus eu! Voi, occidentalii, cu toate medicamentele astea ale voastre, a surâs el. Pe bune, mă simt bine. Îţi jur.

A ocolit patul şi s-a aşezat lângă mine, pe partea lui. Am atacat mâncarea şi el s-a holbat în jos, la tavă.

— Vrei şi tu? l-am întrebat.

— Da ştiu că ţi-a luat mult să mă inviţi, a spus, înşfăcând un pateu. Chiar aveai de gând să devorezi singură toată mâncarea asta?

L-am sărutat pe obraz şi i-am scos pateul Pop Tart din gură. I-am oferit la schimb o gofră.

— Mi-ai făcut o surpriză plăcută. Zahărul brun şi scorţişoara sunt ingredientele mele favorite, am spus şi am muşcat zdravăn înainte să apuce să-mi smulgă pateul din mână.

S-a resemnat cu gofra.

— Cred că ar trebui să ne căsătorim, a spus. Tu ce părere ai?

Am izbucnit în râs, total nesigură dacă vorbea serios sau nu.

— De ce tot glumeşti cu asta? am spus pe un ton mai exasperat decât intenţionasem.

— Nu glumesc, a zis el.

— Ba da. Am terminat pateul şi m-am şters pe mâini. Nu mai glumi, altfel o să te trezeşti însurat.

— Nu zău?

— Zău.

— Atunci, dacă zic „Hai să ne căsătorim astăzi", înseamnă că mergem să ne căsătorim chiar azi?

— Ce faci? Mă provoci?

— Nu, doar îţi pun o întrebare, nimic mai mult, a spus el, dar pe un ton care nu suna a întrebare ipotetică.

Şi dintr-odată m-am simţit jenată şi neliniştită.

— Păi… am bolborosit eu. Nu cred că vrei asta.

— Dar tu? Tu ai vrea? Asta te-am întrebat.

— Nu poţi să faci asta! Nu poţi să mă întrebi dacă aş vrea atâta timp cât tu nu vrei.

M-a luat de mână.

— Tu crezi asta. Eu nu am spus aşa ceva.

— Vorbeşti serios? Chiar mă ceri în căsătorie? am întrebat în cele din urmă, pentru că efectiv nu ştiam ce să mai cred.

— Îmi doresc să fiu cu tine tot restul vieţii mele şi ştiu că e cam din scurt, dar aş vrea să ne căsătorim. Deşi sunt dispus să renunţ dacă ţi se pare că e o nebunie sau ideea te sperie.

— Tu chiar vorbeşti serios?

Eram prea surescitată şi nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Dumnezeule, Elsie! Sigur că vorbesc serios.

— Nu cred deloc că e o nebunie! am spus.

L-am luat în braţe şi lacrimile mi s-au adunat în ochi. L-am privit fix.

— Da? Nu crezi?

Am văzut că şi ochii lui se umeziseră. Şi începuseră să se înroşească. Nu mai avea o expresie nonşalantă întipărită pe faţă, ci una emoţionată şi sinceră.

— Nu!

Nu-mi mai puteam controla vocea. Iar mâinile şi picioarele îmi tremurau.

— Atunci te măriţi cu mine?

Mi-a prins obrajii în mâini şi m-a făcut să mă uit în ochii lui. Am simţit cum părul mi se ciufuleşte, prins între palmele lui şi urechile mele. Ştiam că arătam ca doi proşti, cocoţaţi cum eram în vârful patului, înconjuraţi de cearşafuri mototolite, dar nu mă puteam concentra decât asupra feţei lui.

— Da, am răspuns încet şi uimită, după care vocea mi-a crescut în forţă. Da! Da! Da! am spus şi l-am sărutat.

Ben mă ţinea strâns în braţe. N-am nicio îndoială că unii dintre vecini au crezut că aud din întâmplare ceva ce n-ar fi trebuit să audă.

Ne-am răsturnat pe pat şi le-am dovedit că nu se înşelaseră.

— Te iubesc, a repetat Ben la nesfârşit.

A spus-o şoptit şi murmurat. A rostit-o răspicat şi a cântat-o. Ben mă iubea. Mă iubea. Mă iubea. Mă iubea.

Aveam să am din nou parte de o familie.

NOIEMBRIE

Până duminică după-amiază, Ana s-a obişnuit cu noul meu stil de viaţă, atât de luxos.

Stăm întinse toate trei lângă piscină. Vremea a început să se răcorească pe timpul nopţii, dar zilele sunt încă suficient de calde pentru a petrece mult timp afară. Având în vedere că e început de noiembrie, sunt încântată că locuiesc în sudul Californiei. Iarna e pe aproape, dar abia dacă s-a răcorit un pic.

Ana a citit o carte întreagă în weekendul ăsta. Susan a gătit fiecare masă ca un chef *gourmet*. Iar eu am lenevit, aşa cum am făcut şi până acum, şi m-am plictisit atât de tare, încât aproape că-mi doresc să se întâmple ceva. Ieri m-am gândit de câteva ori dacă n-ar trebui să-mi găsesc un hobby. Dar încă nu am luat o hotărâre.

Suntem toate trei pline până la refuz după sufleul pregătit de Susan ca „desert de prânz". O vreme, niciuna din noi nu spune nimic, după care eu mă decid să sparg tăcerea.

— Ce aveţi de gând să faceţi, tu şi Kevin, săptămâna viitoare? o întreb pe Ana.

— Nu ştiu, n-am stabilit nimic, zice ea. Deşi, nu ştiu dacă ţi-am spus, dar m-a invitat să îi cunosc părinţii.

— Serios? spun eu.

— De cât timp sunteţi împreună? întreabă Susan.

— O, doar de câteva luni. Dar îmi place mult de el. E…

— E foarte drăguţ, intervin eu.

Chiar cred ce spun, aşa că rostesc propoziţia din toată inima şi am impresia că asta o emoţionează pe Ana. Sunt în continuare de părere că e un tip destul de comun, dar n-ai de ce să cauţi ceva deosebit la iubitul celei mai bune prietene. E de ajuns să fie un tip de încredere, cu inimă bună şi sincer. E de ajuns să ştii că nu-i va face niciodată rău în mod deliberat. Că are intenţii bune. Deci, dacă e să iau în considerare toate astea, îl plac pe Kevin. (Cu toate că e un tip plicticos.)

— Părinţii lui locuiesc pe aproape? o întreb eu pe Ana.

— Kevin e din San José. La câteva ore de mers cu maşina.

Dar a insistat că vrea să-i cunosc pe ai lui.

Afirmaţia asta o atinge pe Susan la coarda sensibilă. Îmi dau seama pe loc. Ana probabil că nu realizează, dar eu nu am făcut altceva în ultimele cinci săptămâni decât să stau cu femeia asta. Şi am ajuns să o cunosc ca pe propriul buzunar. L-am cunoscut şi pe fiul ei şi am ajuns la concluzia că ei doi semănau destul de mult.

Susan se scuză fără să facă prea mult caz, se ridică şi pleacă, iar eu şi cu Ana ne continuăm discuţia. Îmi amintesc de vremea când eram la fel de fericită ca ea, când Ben mi se părea invincibil, aşa cum sunt convinsă că îl vede ea acum pe Kevin. Îmi amintesc că atunci crezusem că nimic pe lume nu-mi putea răpi acel sentiment. Şi că nimic nu-mi putea sta în cale. Şi în loc să o urăsc pe Ana pentru fericirea ei, descopăr că sunt melancolică, nostalgică şi un pic geloasă pe ea. Nu e un sentiment perfect, dar fără îndoială cu mult mai sănătos decât ceea ce simţisem cu o lună înainte.

Ana se pregăteşte de plecare, iar eu o însoţesc până la maşină. Diseară se întâlneşte la cină cu Kevin şi nu-i iau în nume de rău faptul că se grăbeşte să plece. M-a obosit compania ei. În ultima vreme am stat atât de mult timp singură, încât conversaţia simultană cu două persoane mi-a pus la grea încercare capacitatea de concentrare.

— A! exclamă Ana, după care se duce la maşină şi cotrobăie prin ea. Era să uit că ţi-am adus corespondenţa.

Îmi întinde un vraf de plicuri. Ştiu deja că o parte din ele sunt pe numele lui Ben. Adevărul e că am lăsat bucuroasă să se adune atâta corespondenţă. Dacă nu voi găsi înăuntru certificatul de căsătorie, îmi voi ieşi din minţi.

— Grozav, îi spun şi o îmbrăţişez. Mersi. Pentru asta şi pentru vizită. A însemnat foarte mult pentru mine.

— Îţi simt lipsa, fato, zice Ana în timp ce urcă în maşină. Dar am impresia că te simţi mai bine. Un pic mai bine.

Nu vreau să par că mă simt mai bine, chiar dacă aşa e. E în neregulă să se spună despre mine că mă simt „un pic mai bine”. Femeia care l-a iubit pe Ben cu atâta pasiune n-are dreptul să se simtă nicicând un pic mai bine după ce l-a pierdut.

— Ai grijă cum conduci. Şi salutări lui Kevin, îi spun eu.

— OK, o să-i transmit.

După plecarea ei, scotocesc prin vraful de plicuri, în căutarea celui de la Registrul de stare civilă. Nu-l găsesc. Am un gol în stomac şi îmi dau seama că va trebui să îi sun mâine. Nu pot ignora problema. N-am cum să mă prefac că nu există. Trebuie să ştiu ce se întâmplă cu legalitatea căsătoriei mele. Trebuie să înfrunt situaţia.

La fundul vrafului dau de un plic cu adresa scrisă de mână. Scrisul e tremurat şi neuniform. Nu mă uit la numele expeditorului pentru că îl ghicesc.

Domnul George Callahan.

Pun jos celelalte plicuri şi mă aşez pe trotuar. Deschid plicul.

Dragă Elsie,

Sper să nu te superi că am cerut la bibliotecă adresa ta. La început n-au vrut să mi-o dea, dar bătrânii au ei metodele lor de convingere. În primul rând vreau să îţi spun că nu ştiu de ce l-ai pocnit pe individul ăla, dar sper că nu o să te superi că i-am povestit despre asta lui Lorraine. A fost cel mai interesant lucru care s-a întâmplat în ultimele luni!

Adevăratul motiv pentru care îţi scriu e acela că Lorraine nu se simte bine. Doctorii au luat-o de acasă şi au internat-o la spital. Din păcate, bătrâneţea a ajuns-o din urmă. Stau cu ea la spitalul Cedars-Sinai. Uneori iau taxiul până acasă ca să-i aduc nişte lucruri, dar în cea mai mare parte a timpului stau lângă ea. Doarme mult, dar asta nu mă supără. Simplul fapt că pot să îi fiu alături, că pot s-o aud cum respiră e un soi de miracol.

Vreau să-ţi spun că regret că te-am sfătuit să-ţi vezi mai departe de viaţă. Mă confrunt acum cu perspectiva de a-mi petrece restul zilelor fără iubirea vieţii mele, ceea ce mi se pare descurajator şi groaznic. Nu ştiu cum voi supravieţui chiar şi numai o zi după ce o voi pierde. Mă simt de parcă aş sta pe marginea unei prăpăstii întunecate şi uriaşe, gata să mă prăbuşesc în gol.

Poate că fiecărui om îi este destinat cineva. Dacă aşa stă treaba, atunci Lorraine a fost destinul meu. Poate că motivul pentru care am reuşit să trec peste povestea cu Esther a fost acela că nu ea era

aleasa inimii mele. Poate că motivul pentru care tu nu poţi să treci peste moartea lui Ben este acela că el a fost omul care ţi-a fost ursit.

Vreau să ştii că, deşi am aproape nouăzeci de ani, zilnic învăţ lucruri noi şi cred că am învăţat acum că, atunci când pierzi ceea ce iubeşti cel mai mult pe lume, lucrurile n-au cum să mai fie la fel.

Mi-ar plăcea să-ţi spun că îţi duc lipsa la bibliotecă, dar adevărul e că nu mai trec aşa de des pe acolo.

Am recitit scrisoarea şi îmi dau seama că e un pic lacrimogenă, dar sper să mă ierţi pentru că am bătut câmpii.

Îţi mulţumesc că m-ai ascultat.

Toate cele bune,
George Callahan

Intra în casă şi o întreb pe Susan unde îşi ţine hârtia de scris. Îmi dă câteva foi şi un pix şi mă aşez la masa din bucătărie. Scriu până ce simt că mâinile mi se desprind de corp. Am crampe în palmă; degetele mă dor. Am ţinut pixul prea strâns în mână. L-am apăsat prea tare pe foaia de hârtie. Recitesc ceea ce am scris şi îmi dau seama că n-are absolut niciun sens. Şi e abia lizibil. Aşa că arunc foaia de hârtie la coş şi scriu doar câteva cuvinte, dar venite din inimă.

Dragă George,

M-am înşelat. Şi tu te înşeli.

Putem să trăim din nou. Poate nu să şi iubim, dar de trăit, putem trăi din nou.

Am încredere în tine.

MAI

Discutaserăm toată ziua despre cum să ne căsătorim, unde să ne căsătorim şi când să ne căsătorim. Cu ocazia asta mi-am dat seama că nu ştiam nimic despre căsătorie. Vreau să spun, nimic din punct de vedere logistic. Cum te căsătoreşti? Ce trebuie să faci?

Am descoperit destul de rapid că Ben avea în vedere o nuntă în toată puterea cuvântului. Se gândea la o nuntă cu domnişoare de onoare şi rochii albe şi cu flori plasate în mijlocul unor mese rotunde. Cu cupe de şampanie. Şi un ring de dans. N-aveam nimic împotrivă, numai că nu mă gândisem la asta. Cererea lui în căsătorie venise pe neaşteptate; relaţia dintre noi era incitantă şi electrizantă. Mi se părea ciudat să o pecetluim într-un mod atât de convenţional. Mi se părea mai potrivit să ne îmbrăcăm frumos şi să mergem la primărie. Nunţile mari, cu liste lungi de invitaţi şi discursuri la fel de lungi, păreau mai degrabă potrivite pentru cupluri care se cunoşteau de ani întregi. Păreau nişte treburi raţionale, bine gândite şi exersate şi foarte logice – erau un soi de decizii de afaceri. Or, eu voiam ceva mai nebunesc. Ceva ce faci numai atunci când eşti îndrăgostit nebuneşte, aşa cum era cazul nostru.

— OK, atunci preferi o nuntă restrânsă? m-a întrebat Ben.

— Nu ştiu ce să zic, facem cum vrei tu. Dar dacă ar fi după mine, n-aş invita pe nimeni. Am fi numai eu, tu şi cel care oficiază căsătoria.

— Uau, dar asta seamănă cu o fugă.

— Şi nu ţi-ar plăcea?

— Eu mă gândeam să chemăm familiile şi să planificăm nunta. Dar chestia asta cu fuga pare mult mai uşoară. Şi mult mai incitantă, a spus Ben.

A zâmbit şi m-a prins de mână.

— Chiar crezi? l-am întrebat eu.

— Sigur. Dar cum se procedează când vrei să fugi cu iubita? Ochii îi străluceau şi părea în culmea surescitării. Şi atunci mi-

am dat seama că îl câştigasem de partea mea.

— N-am nici cea mai vagă idee, am râs eu.

Totul mi se părea amuzant. Totul mi se părea revigorant. Mă simţeam uşoară şi puţin ameţită, gata să fiu culcată la pământ de cea mai slabă adiere de vânt.

— *Ah!* a exclamat el entuziasmat. OK! Hai să o facem! Hai să ne căsătorim chiar acum! Ce zici? N-am putea să mergem şi să ne căsătorim chiar acum?

— Acum?

Nici măcar nu apucaserăm să facem duş.

— Prezentul e cel mai bun moment, a spus Ben.

M-a luat în braţe şi m-a strâns la piept. Mi-a mirosit părul. Am rămas cuminte în braţele lui.

— Grozav, am spus. Hai să o facem chiar azi.

— OK.

A ieşit în fugă din cameră şi a revenit cu o valiză.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Păi, nu mergem la Las Vegas? Nu acolo se duc oamenii care vor să se căsătorească rapid?

Sinceră să fiu, ideea nici nu-mi trecuse prin minte, însă Ben avea fără îndoială dreptate. Vegas era locul unde oamenii se duceau ca să se căsătorească.

— OK! Hai să mergem.

Ben s-a apucat să arunce lucrurile în valiză. Apoi s-a uitat la ceas.

— Dacă plecăm în douăzeci de minute, ajungem la Vegas pe la 10 seara. Sunt sigur că mai prindem o capelă deschisă.

Abia atunci am realizat cu adevărat ce se întâmpla. Urma să mă căsătoresc.

NOIEMBRIE

— Eşti bine? mă întreabă Susan din bucătărie în timp ce scriu adresa domnului Callahan pe plic.

— Chiar foarte bine, îi răspund.

— Hm… De fapt, voiam să discut ceva cu tine.

— Da?

— Ei bine, zice şi se aşază lângă mine la masa din colţul camerei, folosită pentru micul dejun. Am închis contul la bancă al lui Ben.

— Da?

Nu m-a anunţat ce are de gând să facă. Nici nu sunt convinsă că e de fapt treaba ei.

— Ştiu că nu era treaba mea, spune ea. Dar am făcut-o pentru că am ştiut că dacă îl închideai tu sau dacă încercam să te conving să o faci, nu ai fi fost de acord să iei banii.

— Dar nu… Nu-mi place deloc…

— Ascultă, zice ea şi mă prinde de mână. Ai fost soţia lui. Ben şi-ar fi dorit să iei banii. Mie la ce mi-ar folosi? Să îi adaug la grămada de bani lăsată de Steven? Pentru tine banii ăştia ar însemna mai mult şi Ben şi-ar fi dorit să-i ai. Să nu-ţi închipui că e cine ştie ce sumă exorbitantă. Ben era un băiat isteţ, dar nu foarte priceput la bani. La fel ca şi tatăl lui. Adevărul e că dacă n-aş fi insistat eu să încheiem poliţa aceea de viaţă a lui Steven pe vremea când amândoi aveam douăzeci şi ceva de ani, acum aş fi fost într-o cu totul altă situaţie. Dar asta-i altă poveste. Deci ia, te rog, banii, da?

— Ăăă…

— Elsie, zice Susan. La naiba, ia banii. N-am pierdut degeaba patruzeci şi cinci de minute la telefon cu cei de la bancă, încercând să-i conving că aveam dreptul să închid contul şi că asta îmi făcea bine la sănătate. Şi să scrie cecul pe numele tău, adăugă ea zâmbind.

Râd şi eu.

— Bine, spun.

Nici măcar n-o întreb despre ce sumă e vorba. Mi se pare

irelevant şi oarecum pervers. E ca şi cum aş şti ce culoare au chiloţii pe care îi poartă dermatologul meu.

— Apropo, dacă tot am ajuns să vorbim despre lucruri deprimante şi stânjenitoare, ce ţi-au spus cei de la Registru despre certificat? Ai sunat, nu-i aşa?

Mă simt ruşinată. Sunt ca o fată care a întârziat sâmbătă seara în oraş, când ştie că a doua zi trebuie să meargă la biserică.

— Nu.

— Ce-i cu tine? mă întreabă ea şi vocea îi trădează exasperarea.

— Da, ştiu, trebuie să-l capăt.

— Nu numai pentru tine, Elsie. Fă-o şi pentru mine. Vreau să văd certificatul ăla. Ben nu mi-a spus nimic. Nu mi-a mărturisit niciodată de ce s-a căsătorit. Vreau… vreau să văd cu ochii mei afurisitul ăla de certificat. Ca să ştiu că a fost ceva real.

— Oh.

— Nu vreau să spun că nu te cred. Te cunosc suficient de bine ca să ştiu că nu mă minţi. Numai că… Ştii cum e când ai un copil şi visezi la ziua când se va căsători. Căsătoria a fost ultimul lucru important făcut de Ben, iar eu nu am fost acolo. Iisuse, oare m-am purtat aşa de îngrozitor cu el, încât s-a ferit să-mi spună? Şi m-a împiedicat să-i fiu alături?

Mă surprinde faptul că Susan aduce iar vorba despre certificat, pentru că am avut impresia că uitase de el. Dar acum înţeleg că nu e aşa. Pentru ea e un lucru important, la care se gândise tot timpul, un lucru atât de vital, încât îi măcina gândurile.

— Nu, n-a fost… mă bâlbâi eu. Nu te-ai purtat urât cu el. Nici vorbă de aşa ceva.

— Atunci de ce? mă întreabă ea. Îmi pare rău, dar sunt foarte supărată. Nu vreau să te chinui… Doar că… doar că am crezut că îmi cunosc bine fiul.

— Dar chiar l-ai cunoscut! îi spun, şi de data asta eu sunt cea care o ia de mână. L-ai cunoscut foarte bine. Iar el te-a cunoscut la rândul lui şi a ţinut la tine. Chiar dacă s-a purtat greşit faţă de tine, să ştii că te-a iubit. S-a gândit că dacă îţi spune… n-o să

faci faţă. S-a gândit că vei crede că voi doi nu mai formaţi o familie.

— Dar ar fi trebuit să-mi spună că are de gând să se căsătorească. Măcar să îmi fi dat un telefon, spune Susan.

Are dreptate. Aşa ar fi trebuit să facă Ben. Şi el a ştiut că trebuia să o facă. Dar nu şi eu.

MAI

Eram la două ore distanţă de Las Vegas când panica s-a instalat. Ben conducea maşina. Eu stăteam pe scaunul pasagerului şi sunam la capele. Sunasem şi la hoteluri, ca să găsesc o cameră de dormit peste noapte. Eram surescitată şi neliniştită. Dădeam pe dinafară şi am observat că Ben era şi el încordat.

A tras maşina în faţa unui Burger King şi mi-a zis că vrea un burger. Nu-mi era deloc foame şi îmi era imposibil să înghit ceva, dar mi-a cumpărat şi mie unul şi l-a lăsat în faţa mea, pe masă.

— Cred c-am putea să mergem la Best Little Chapel, i-am spus. Acolo se ocupă ei de toate. Şi pe urmă putem să mergem la Caesars Palace, unde au oferte bune la apartamente, ori dacă nu, la Hooters, care au acum reduceri.

Ben se holba la burgerul din mâna lui şi când am terminat de vorbit l-a lăsat jos brusc. Practic, l-a aruncat din mână.

— Trebuie să-i spun mamei, a zis el. Nu pot s-o fac fără să-i spun mamei.

— Oh!

Adevărul e că nu mă gândisem nicio clipă la mama lui şi nici la părinţii mei. La un moment dat îmi trecuse prin cap s-o invit pe Ana ca să ne fie martoră, dar mă răzgândisem repede. Voiam să fim numai Ben şi cu mine. Şi cu cel care avea să oficieze căsătoria.

— Nu vrei s-o chemi pe Ana sau pe altcineva? m-a întrebat Ben.

Nu mi-a plăcut turnura pe care o luase conversaţia. Putea duce la o modificare a traseului, având probabil consecinţe asupra căsătoriei.

— Nu, nu vreau să chem pe nimeni, am răspuns eu. Am crezut că vrei să fim numai noi doi.

— Da, aşa vreau. Ba nu, tu vrei asta.

Nu a spus-o pe un ton certăreţ, dar tot am intrat în defensivă.

— Cred doar că am fost un pic prea zelos, a continuat el.

Poate că ar fi bine să-i spun mamei. Cred că dacă va afla după, asta îi va frânge inima.

— De ce crezi asta? l-am întrebat.

— Pentru că nu ar fi de faţă. Pentru că singurul ei copil s-ar căsători în absenţa ei. Nu ştiu…

De ce-mi fusese teamă nu scăpasem. Dintr-odată am simţit cum toată viaţa îmi fuge printre degete. Nu eram logodită decât de patru ore, însă în acele patru ore deja îmi imaginasem viaţa pe care mi-o doream. Pe drum, în maşină, mă gândisem atât de mult la noaptea care ne aştepta, la ziua următoare, încât mă ataşasem de acea imagine. O revăzusem de atâtea ori în minte, încât simţeam că o trăisem deja. Nu voiam să pierd ceea ce credeam că dobândisem. Dacă Ben îşi suna mama, atunci însemna că nu ne mai urcam în maşină ca să pornim spre Nevada. Ci ne urcam în maşină ca să pornim spre Orange County.

— Nu ştiu dacă… am bolborosit eu, dar fără a fi capabilă să termin propoziţia. Ben, treaba asta ne priveşte numai pe tine şi pe mine. Vrei să spui că nu mai vrei să ne căsătorim?

— Nu! a replicat el. Doar că… poate că n-ar fi rău să amânăm un pic.

— Nu pot să cred! am exclamat. Şi deşi intenţionasem s-o las aşa, m-am pomenit că nu mă mai pot opri: Doar nu eu te-am obligat să mă ceri de soţie. Nu eu am fost cea care a propus să ne căsătorim. A fost ideea ta! De luni bune tot insist să-i spui mamei tale! Şi atunci cum de-ţi permiţi să mă laşi baltă într-un Burger King, la două ore de mers cu maşina de Las Vegas? Poţi să-mi explici?

— Nu înţelegi! s-a înfierbântat Ben, din ce în ce mai supărat.

— De ce nu înţeleg? Şi ce anume nu înţeleg? M-ai cerut în căsătorie. Şi eu am acceptat. Ţi-am propus să nu facem tămbălău cu nunta; ci să ne căsătorim în secret. Ai fost de acord. Ne-am suit în maşină. Suntem la jumătatea drumului spre Nevada şi tu vrei să amâni totul şi-mi spui asta în timp ce mesteci un nenorocit de Whopper.

A clătinat din cap.

— Nu mă aşteptam să mă înţelegi, Elsie.

Ridicaserăm amândoi vocea şi lumea începuse să se holbeze la noi, aşa că Ben s-a sculat de la masă şi eu l-am urmat afară.

— Cum adică nu te aşteptai să înţeleg? am urlat eu la el, dând un picior uşii la ieşire, ca şi cum ea ar fi fost cea vinovată.

— Pentru că tu nu ai familie, a spus el şi s-a întors spre mine. Nici măcar nu încerci să ai relaţii bune cu părinţii. Nu înţelegi ce sentimente mă leagă pe mine de mama.

— Glumeşti, nu-i aşa?

Nu-mi venea să cred. Aş fi vrut să pot să dau timpul înapoi cu cinci secunde, aşa ca Ben să nu fi apucat să-mi spună asta.

— Nu glumesc deloc. Pur şi simplu nu înţelegi.

— O, ba da. Ba înţeleg foarte bine, Ben. Înţeleg că eşti un laş care nu a avut curajul să-i spună mamei lui că are o iubită şi care acum vrea să mă lase baltă de dragul mămicuţei. Asta e ceea ce înţeleg.

— Dar nu e deloc vorba despre asta, a ripostat el, dar pe un ton resemnat, nepătimaş.

— Dar despre ce?

— Ce-ar fi să ne urcăm în maşină?

— Nu vreau să mă urc în maşină cu tine, am declarat şi mi-am încrucişat braţele la piept.

Afară era mai răcoare decât mă aşteptasem şi lăsasem jacheta pe scaunul din faţă, însă nu voiam să mă apropii de maşină, chiar dacă asta însemna să tremur.

— Te rog să nu faci o scenă. Nu spun că nu ar trebui să ne căsătorim. Vreau să mă însor cu tine. Dar mai întâi… vreau să îi spun mamei. N-avem niciun motiv să ne grăbim.

— Ai avut la dispoziţie şase luni ca să-i spui maică-tii! Şi de fiecare dată ai inventat câte un motiv ca să n-o faci. De câte ori te-am auzit zicând „De data asta chiar am să-i spun”? Dar ştii ceva? Mama ta nu are nimic de-a face cu relaţia noastră. Ne priveşte doar pe noi doi. E vorba despre ceea ce îţi doreşti tu şi ceea ce îmi doresc eu. Iar ceea ce îmi doresc eu este să fiu cu un bărbat care să vrea atât de mult să se însoare cu mine, încât nimic să nu-l poată opri. Vreau să fiu iubită de un bărbat care să ţină aşa de mult la mine, încât să nu mai poată gândi limpede. Vreau să mă iubeşti ca un nebun, vreau să-ţi pierzi

minţile pentru mine. Şi da, *vreau* să mă grăbesc. Pentru că e romantic. Pentru că mă face să mă simt vie. Mă face să mă simt ca şi cum m-aş putea arunca de pe o stâncă fiind sigură că nu voi păţi *nimic,* atâta *încredere* am în tine. Şi merit ca tu să sari de dragul meu într-o prăpastie pentru că aş face acelaşi lucru pentru tine. Crezi că nu ştiu ce înseamnă familia pentru că nu mă înţeleg bine cu ai mei? Ana e familia mea. O iubesc mai mult decât pe oricine, în afară de tine. Şi m-am gândit la ea, dacă să o invit sau nu, şi mi-am zis că nu, nu am nevoie de prezenţa ei. Nu am nevoie decât de Ben. Aşa că să te ia dracu dacă-ţi închipui că nu ştiu ce înseamnă familia. Nu despre asta este vorba aici. Ci despre faptul că eu sunt gata să risc totul de dragul tău. În timp ce tu nu eşti dispus să faci acelaşi lucru pentru mine.

Ben a rămas mult timp tăcut. Începuse să plângă. M-am gândit că era un plâns viril şi mi-a venit să-l strâng în braţe, în ciuda furiei pe care o simţeam.

— Cum de au luat-o lucrurile razna aşa de repede? a spus el încet, dar fără să şoptească, ci ca pe o constatare tristă, lipsită de încrederea în el cu care mă obişnuise.

— Poftim? am întrebat eu pe un ton tăios şi supărat.

— Pur şi simplu nu pot să înţeleg cum de lucrurile pot să scape de sub control într-un răstimp atât de scurt. Nu ştiu cum de-am ajuns în situaţia asta. Te iubesc mult şi ar fi trebuit să-i spun mamei despre noi acum mult timp, dar n-am făcut-o, şi acum… Toate lucrurile acelea despre care ai vorbit le vreau şi eu. Vreau să le facem împreună. Vreau să ţi le dăruiesc. Te iubesc aşa cum îţi doreşti tu să fii iubită. De asta poţi fi sigură. Sunt omul pe care ţi l-ai dorit. Chiar nu-mi dau seama cum de nu am reuşit să-ţi demonstrez asta. S-a răsucit spre mine cu ochii uscaţi dar imploratori. Vreau să mă căsătoresc cu tine, a spus el.

— Nu, Ben, am răspuns şi am dat să mă îndepărtez, însă m-a prins de braţ, şi m-a strâns tare. Nu vreau să…

— Ai dreptate, a zis el. Ai perfectă dreptate. Îmi doresc ce-ţi doreşti şi tu. Şi te doresc pe tine. Vreau tot ce ai zis tu că vrei. Vreau să risc totul de dragul tău. Vreau să te iubesc nebuneşte,

să-mi pierd minţile pentru tine. O să găsesc eu o cale de a-i spune mamei. O să îi spunem amândoi şi o să vezi ce mult o să te iubească. Şi… şi vreau să fiu cu tine.

— Nu, nu se poate… nu mai… am bolborosit eu în încercarea de a-i transmite că „Nu mai vreau să fac asta acum pentru că ai stricat totul". Într-un final, am rostit: Nu trebuie s-o facem acum. O să mă calmez şi vom aştepta până după ce îi vei spune mamei tale.

Şi chiar credeam ce spun. Şi m-a înduioşat faptul că descoperisem că Ben avea nevoie de mine la fel de mult cum aveam eu nevoie de el.

M-a ascultat, dar a rămas neclintit în decizia luată.

— Nu! Tu ai avut dreptate şi eu m-am înşelat. Mi s-a făcut teamă. Dar te doresc aşa de mult. Te rog, Elsie, a zis şi s-a aşezat într-un genunchi. Te rog, mărită-te cu mine!

Am stat tăcută şi nehotărâtă. Oare decizia asta era bună pentru el? Oare asta îşi dorea cu adevărat? Părea atât de convins acum. Ochii lui mă implorau să-l ascult, să accept să mă căsătoresc cu el. Dar nu voiam să-i forţez mâna. Nu voiam să facă asta pentru că-l obligasem eu. Şi totuşi Ben părea aşa de îndrăgostit de mine, aşa de sincer în rugămintea lui. Ca şi cum nimic nu îşi dorea mai mult pe lume. Totul era aşa de real. Mai ales atunci când a strigat din toţi rărunchii: *„Mărită-te cu mine, Elsie Porter! Mărită-te cu mine!"*

L-am ridicat de jos şi l-am strâns în braţe.

— Nu vreau să faci ceva ce ai putea regreta mai târziu, i-am spus. Am făcut o pauză şi m-am întrebat ce simţeam în clipa aceea. Eşti sigur că asta vrei? l-am întrebat.

— Sunt sigur. Îmi pare foarte rău, Elsie. Sunt sigur.

Un zâmbet mi s-a lăţit pe faţă înainte să îl pot reţine.

— OK, atunci! am exclamat.

— Serios? a strigat el şi m-a luat în braţe şi m-a învârtit.

Am dat din cap că da.

— O, Doamne! a strigat el şi şi-a afundat faţa în gâtul meu. Te iubesc aşa de mult. Te iubesc aşa de mult.

— Şi eu te iubesc. Şi-mi pare rău. N-ar fi trebuit să spun toate lucrurile alea. Dar… dar nu am realizat cât de mult mi-am

dorit să ne căsătorim până ce… Nu mai contează… Îmi pare rău. Şi n-avem de ce să ne grăbim, dacă ai nevoie de mai mult timp să te hotărăşti.

— Nu, a spus el. N-am nevoie de mai mult timp. Urcă în maşină. Mergem la Vegas.

Mi-a deschis portiera, apoi a urcat şi el. Înainte de a porni motorul mi-a prins faţa în mâini şi m-a sărutat apăsat.

— OK, a respirat el adânc. Păzea, Nevada, că venim!

NOIEMBRIE

— A fost vina mea, îi spun eu lui Susan. Ben a vrut să-ţi spună înainte să ne căsătorim. A vrut de fapt să amâne nunta ca să-ţi spună ţie mai întâi. Dar eu l-am convins să se răzgândească.

— Oh! exclamă Susan. E calmă şi gânditoare. Când se întâmpla asta?

— În drum spre Las Vegas. A vrut să întoarcă maşina şi să o ia înapoi spre casă. A vrut să aştepte ca să-ţi spună. Să-ţi dea ocazia să fii prezentă.

— N-am ştiut că v-aţi căsătorit în Las Vegas, zice Susan.

Nu o spune propriu-zis pe un ton critic, dar comentariul redeşteaptă în mine acel sentiment de jenă pe care îl am, pentru că, din toate locurile de pe lume, m-am căsătorit în cel mai ordinar.

— Dar eu nu am fost de acord. Ben mi-a spus că nu înţeleg ce înseamnă familia şi eu m-am supărat foarte tare pe el. Dar acum îmi dau seama că a avut probabil dreptate.

— Hmmm, mormăie Susan.

— Uite ce-i, îmi pare rău. Ben a vrut să-ţi spună. Nu se simţea în largul lui să facă un pas atât de important fără să te anunţe. Te-a iubit. A ţinut mult la tine, iar eu nu l-am înţeles. Am fost o egoistă, dar adevărul e… adevărul e că am vrut foarte mult să mă căsătoresc cu el. Cred că Ben m-a făcut să simt că nu sunt singură pe lume şi m-am gândit că… Izbucnesc în lacrimi. Mi-a fost teamă că tu îi vei spune că era o idee ridicolă şi el o să te asculte. Ştiam că dacă discuta cu tine, o să te asculte. Şi mi-a fost teamă că o să-l pierd.

— Dar dacă discuta cu mine, asta nu însemna că vă despărţeaţi. În cel mai rău caz, Ben ar fi decis să amâne nunta.

— Ai dreptate, admit eu ruşinată. Ai perfectă dreptate. Dar atunci nu mi s-a părut că e aşa. A fost ceva îngrozitor. Stăteam într-o parcare şi era ideea asta, că să o luăm la dreapta sau la stânga. Trebuia să luăm *o decizie.* Era aşa de… Şi eu voiam să fiu parte din ceva, să aparţin cuiva.

— Mmm, mormăie Susan.

Nu am idee ce voi spune în continuare, las pur şi simplu vorbele să-mi iasă din gură.

— Cred că am vrut să te cunosc după căsătorie pentru că m-am gândit că…

Ah, nodul din gât e aşa de mare şi lacrimile care aşteaptă să fie vărsate sunt aşa de grele.

— Părinţii mei nu dau doi bani pe mine şi m-am gândit că dacă mă cunoşteai înainte de… probabil că nu aveai să mă placi. Şi ai fi vrut ceva mai bun pentru fiul tău. Mi-a fost teamă să-ţi dau ocazia să mă respingi.

— Uau! exclamă Susan. Bine, acum am înţeles. Mă bate uşurel pe mână şi se ridică de la masă. Am nevoie de un pic de timp ca să-mi adun gândurile. În clipa asta prin cap îmi trec tot felul de idei şi nu toate sunt raţionale.

— OK, zic eu. N-am vrut decât să…

— Taci! îmi taie ea vorba, apoi inspiră adânc şi expiră scurt. Fir-ar să fie, Elsie.

Mă holbez la ea şi ea se holbează la mine şi încearcă să-şi muşte limba.

— Nu mă ajuţi deloc, zice într-un târziu. Fac tot ce pot! Mă străduiesc aşa de tare!

— Da, ştiu, n-am vrut decât să…

Clatină din cap.

— Nu-i vina ta. Nu-i vina ta…

Nu cred că vorbeşte acum cu mine.

— *Ah!* N-ai putut să aştepţi? N-ai vrut să-mi dai nicio şansă? Mi-ai refuzat orice şansă.

— Da, Susan, ştiu, dar… mi-a fost aşa de teamă!

— După toate prin care am trecut? N-ai putut să-mi spui toate astea de la început?

— N-am ştiut cum. Dacă ar fi să fiu sinceră cu mine însămi, nu cred că mi-am dat seama cât de importante erau toate astea până ce nu am pus lucrurile cap la cap, până ce n-am meditat foarte serios la ele.

— De luni întregi stau şi mă gândesc că fiul meu nu a dorit să fiu la nunta lui, şi acum tu vii şi-mi spui că a vrut, dar că nu

l-ai lăsat tu.

Tac. Ce aş putea să-i spun?

— *Elsie!* urlă ea la mine.

Ţipă ascuţit, cu vocea înecată în lacrimi. Nu o vreau înapoi pe vechea Susan. Vreau să rămână Susan cea nouă.

— Îmi pare foarte rău!

Ochii mi se înceţoşează, buzele încep să-mi tremure.

— N-am vrut… Susan, nu vreau decât ca totul să fie bine între noi. Suntem OK, nu-i aşa?

— Acum o să plec. O să plec de-aici. Nu pot să…

Se răsuceşte cu spatele la mine, îşi ia capul în mâini şi trage aer în piept.

Iese din cameră, care îmi pare dintr-odată imensă şi atât de pustie.

Abia în dimineaţa următoare Susan se simte suficient de stăpână pe sine pentru a-mi vorbi. Îmi închipui ce gânduri i-au trecut prin cap toată noaptea. Probabil că m-a urât din toată inima şi m-a blestemat.

— Îţi mulţumesc că mi-ai povestit toate astea ieri, zice ea în timp ce se aşază lângă mine în camera de zi.

Mi-am petrecut dimineaţa căutând ceva de vizionat pe recorderul ei Tivo şi am mâncat o prăjitură cu foietaj luată din bucătărie. Vă spun, este al naibii de ciudat să fii oaspete în casa cuiva care e supărat pe tine.

Dau din cap.

— Nu cred că ţi-a venit deloc uşor, dar adevărul e că pentru mine a fost o veste bună. Mă simt mai bine acum, că am aflat că Ben şi-a dorit să-mi spună. Chiar dacă n-a făcut-o.

Dau din nou din cap în semn de aprobare. E momentul s-o las pe ea să vorbească. Şi eu doar s-o ascult.

— Oricum, ce-a fost a fost. La vremea aceea nu te cunoşteam şi nici tu nu mă cunoşteai pe mine. Şi n-are niciun rost să ne purtăm ranchiună. Ben a luat singur deciziile, indiferent de cât de mult am încercat fiecare din noi să îl influenţăm. E responsabil pentru faptele sale. Nu tu. Şi nici eu. Te-a iubit suficient de mult cât să se însoare cu tine aşa cum s-a însurat. Ce mamă nu şi-ar dori aşa ceva pentru fiul ei? Ai un băiat şi-l creşti aşa cum crezi de cuviinţă şi speri că va ajunge să iubească şi să o facă aşa cum trebuie. Ca mamă, speri ca fiul tău să fie un bărbat sensibil şi pasional, un bărbat care să ştie să se poarte bine cu femeile. Eu mi-am făcut treaba. Ben a fost fiul pe care mi l-am dorit. A iubit. Şi-a petrecut viaţa, aşa scurtă cum a fost, iubind. Te-a iubit pe tine.

— Îţi mulţumesc, spun eu. Şi să ştii că-mi pare foarte rău că nu ţi-am povestit toate astea mai devreme.

— Nu merită să te mai gândeşti la asta, îşi flutură Susan mâna prin faţa mea. Dar vreau să-ţi spun un lucru… Să ştii că te-aş fi plăcut. Nu pretind că înţeleg relaţia pe care o ai cu părinţii tăi. E o treabă între tine şi ei. Dar eu te-aş fi plăcut dacă te-aş fi cunoscut mai devreme. Şi aş fi vrut ca fiul meu să se

însoare cu tine.

Ascultând-o, am sentimentul că nu am procedat în ordinea firească a lucrurilor. Ar fi trebuit s-o cunosc mai întâi şi apoi să mă mărit cu Ben; dacă aş fi procedat aşa, poate că toate astea nu s-ar fi întâmplat. Poate că Ben s-ar afla acum aici, lângă mine, şi ar mânca alune şi ar arunca într-o scrumieră cojile.

— Mulţumesc.

— În ultima vreme m-am gândit mult la tine şi la mine. Cred că încă n-am ajuns să mă împac cu moartea lui Ben. Încă plâng moartea soţului meu, iar pierderea fiului… e insuportabilă. E ceva mult prea grav ca să mă pot gândi la asta. Probabil că faptul că te-am primit în viaţa mea, că te-am ajutat să faci faţă situaţiei a fost un mod de a evita să înfrunt eu lucrurile. Cred că te-am ajutat să-ţi creezi un spaţiu în care să poţi trăi din nou cu gândul că astfel voi putea şi eu să trăiesc. Dar m-am înşelat. Când era mic, Ben obişnuia să se urce în fiecare seară în pat, lângă mine şi Steven, ca să se uite la *Jeopardy!*[{20}]. Nu înţelegea întrebările, dar probabil că îl distrau zgomotele făcute de maşinării atunci când un concurent răspundea. În fine… Îmi amintesc că într-o seară, când stăteam în pat, cu Ben între noi, mi-am spus: „Asta e familia mea. Asta e viaţa mea.” Şi am fost aşa de fericită în acel moment, cu cei doi băieţi ai mei. Care mă iubeau, iar eu eram a lor. Şi acum, acum stau întinsă în acelaşi pat şi niciunul din ei nu mai e. Cred că nici măcar n-am început să zgârii la suprafaţa a ceea ce mi s-a întâmplat.

Nu clachează. E calmă şi sinceră. E pierdută. Probabil că până acum nu mi-am dat seama de asta pentru că şi eu am fost pierdută. Şi încă mai sunt. Acum văd însă că Susan are nevoie de… ceva. De ceva de care să se agaţe. Ea a fost pentru mine acel ceva de care m-am agăţat. A fost stânca de care m-am prins în mijlocul furtunii, încă mai sunt în mijlocul furtunii, dar… trebuie şi eu să fiu ca o stâncă. Realizez că trebuie, la rândul meu, să-i fiu sprijin, aşa cum mi-a fost ea mie. Perioada în care „Totul se învârte în Jurul Meu” a luat sfârşit de fapt în urmă cu ceva vreme.

— Cu ce pot să te ajut? o întreb.

Susan pare să ştie întotdeauna de ce am nevoie sau măcar

crede că ştie şi reuşeşte să mă convingă şi pe mine.

— Nu ştiu, spune ea gânditoare, ca şi cum răspunsul ar exista undeva şi tot ce trebuie să facă este să înceapă să-l caute. Chiar nu ştiu. Probabil că trebuie să mă împac cu o mulţime de lucruri. Să le înfrunt… Tace câteva clipe. Eu nu cred în viaţa de apoi, Elsie, adaugă, şi în momentul următor clachează.

Ochii i se închid, colţurile gurii îi cad şi respiră tot mai greu, disperată.

— Mi-aş dori din toată inima să pot să cred, zice.

Are faţa udă. Nasul îi curge. Ştiu cum e când ajungi să hohoteşti aşa. Ştiu că se simte ameţită şi că în curând ochii îi vor seca, de parcă n-ar mai avea lacrimi.

— Ce n-aş da să cred că Ben e fericit, că se află într-un loc mai bun, continuă ea. Oamenii aşa îmi spun, că s-a dus într-un loc mai bun, dar eu… eu nu cred că există un loc mai bun.

Răsuflă greu şi îşi cuprinde capul între palme. O mângâi uşor pe spate.

— Probabil că sunt o mamă îngrozitoare, din moment ce nu cred că Ben e acum într-o lume mai bună.

— Nici eu nu cred. Doar mă prefac uneori. Ca să mă doară mai puţin. Cred că ai putea şi tu să te prefaci, nu e nimic în neregulă cu asta.

Susan se sprijină de mine cu toată greutatea. Faptul că eu sunt cea care o susţine acum îmi dă putere. Aşa ceva te face să te simţi puternic, uneori chiar mai puternic decât eşti.

— Am putea încerca să vorbim cu el, îi spun eu lui Susan. N-ar strica, nu-i aşa? Nu strică să încercăm, şi cine ştie? Poate că o să ne facă bine. Şi poate că… poate că Ben ne va auzi.

Dă din cap şi încearcă să-şi revină. Trage aer adânc în piept. Îşi şterge lacrimile şi deschide ochii.

— OK, zice într-un sfârşit. OK, hai să o facem.

MAI

— *Am ajuns în Nevada!* a strigat Ben în timp ce traversam linia dintre cele două state.

A spus-o emfatic şi pe un ton exaltat.

— *Uuu!* am strigat şi eu, urmându-i exemplul.

Am ridicat pumnii în aer. Am coborât geamul maşinii şi am simţit aerul deşertului cum îmi mângâie faţa. Aerul era cald, dar vântul aducea un pic de răcoare. Era seară şi în depărtare se zăreau luminile oraşului. Ieftine şi urâte, prea încărcate şi prea înzorzonate. Eram perfect conştientă că ceea ce vedeam în depărtare era un oraş de cazinouri şi târfe, un oraş în care oamenii veneau ca să-şi joace banii şi să se îmbete, dar nimic din toate astea nu conta. Luminile oraşului păreau special create pentru noi.

— Care ziceai că e ieşirea? m-a întrebat Ben într-unul din rarele momente de logistică dintr-o călătorie altminteri dominată de emoţii.

— Treizeci şi opt, am răspuns eu şi l-am luat de mână.

Am simţit că toată lumea e a noastră. Că viaţa mea abia de acum începea.

NOIEMBRIE

Se face seară până să ne adunăm curajul de a încerca să luăm legătura cu Ben. E o noapte de noiembrie caldă chiar şi după standardele din sudul Californiei. Am lăsat deschise toate glasvandurile din casă.

Încerc să rostesc cuvintele în direcţia vântului. A vorbi în vânt e o expresie suficient de metaforică încât să sper că va avea rezultat.

— Ben? îl strig eu.

M-am gândit să continui cu un soi de afirmaţie, însă mintea mi-e goală. Nu am vorbit cu Ben de când mi-a spus că se întoarce repede acasă. Primul lucru spus ar trebui să fie ceva important. Ceva frumos.

— Ben, dacă ne auzi, vrem să-ţi spunem că ne e dor de tine, zice Susan, îndreptându-şi vocea către tavan.

Îşi lasă capul pe spate şi se uită în sus, ca şi cum el s-ar afla acolo, şi asta îmi spune că, într-o oarecare măsură, Susan crede în Rai.

— Mi-e aşa de dor de tine, dragul meu. Nu ştiu cum o să mă descurc fără tine. Nu ştiu cum… Am ştiut cum să trăiesc atâta timp cât tu erai în L.A., dar acum, că nu mai eşti pe acest pământ, nu mai ştiu, zice Susan, apoi se răsuceşte către mine: Pare o prostie.

— Da, şi mie mi se pare la fel, îi răspund.

Şi îmi spun în sinea mea că dacă stau să mă gândesc, probabil că e foarte important să crezi că morţii te pot auzi. Nu poţi să te adresezi unui perete şi să te amăgeşti că de fapt nu vorbeşti cu peretele decât dacă tu crezi că morţii te pot auzi.

— Vreau să mă duc la mormântul lui, spune Susan. Poate că acolo ne va fi mai uşor.

— OK, dau eu din cap în semn de încuviinţare. Acum e prea târziu, dar putem să mergem mâine la prima oră.

— Atunci aşa rămâne. În felul ăsta îmi rămâne timp să mă gândesc la ceea ce vreau să-i spun.

— Bine.

Mă bate uşor pe mână şi se ridică.

— Vreau să mă duc devreme la culcare. Am nevoie să-mi limpezesc mintea.

Poate că are într-adevăr nevoie de odihnă, dar sunt convinsă că se duce la ea în dormitor ca să fie singură şi să poată plânge în voie.

— OK, îi spun.

După ce pleacă, mă uit în jur şi mă plimb fără ţintă prin casă. Intru în camera lui Ben şi mă arunc pe pat. Trag în piept aerul din încăpere. Mă uit pe pereţi până ce nu mai desluşesc nimic. Şi ştiu că şederea mea aici a luat sfârşit. Poate că nu sunt încă pregătită să îmi reiau viaţa, dar a sosit clipa când nu mai pot amâna. Rămân în dormitorul lui Ben până ce nu mai suport atmosfera, apoi mă ridic şi mă grăbesc să ies.

Mă duc la mine în cameră şi încep să-mi strâng lucrurile. Vreau să termin cât mai repede, ca să nu-mi pierd curajul. O parte din mine vrea să rămână cât de mult posibil în acest purgatoriu, să stea lângă piscină toată ziua şi să se uite la televizor toată noaptea, fără să trăiască propriu-zis. Dar dacă Ben ar putea să mă vadă, dacă Ben ar putea să mă audă, nu asta şi-ar dori să fac. Şi nici eu nu mi-aş dori aşa ceva.

Dimineaţa mă trezesc şi-mi strâng restul lucrurilor. Mă duc la bucătărie şi acolo dau de Susan, îmbrăcată şi gata de plecare, bând o ceaşcă de cafea, aşezată în faţa blatului de bucătărie. Vede bagajul din spatele meu şi lasă din mână ceaşca. Nu zice nimic. Se mulţumeşte să surâdă înţelegătoare. Este un zâmbet trist, dar totodată mândru. Un zâmbet dulce-amărui şi melancolic. Mă simt ca o fată care pleacă de acasă la colegiu.

— Ar trebui să mergem fiecare cu maşina ei, spune ea.

O spune ca pe o constatare, mai mult pentru ea însăşi, dar şi ca să mă cruţe pe mine să o spun, sau cel puţin aşa am impresia. Să o spun şi pe urmă să plec la mine acasă.

Ajunge la cimitir cu puţin înaintea mea şi din maşină o văd cum stă la intrare. M-am gândit că va începe fără să mă aştepte. Că poate vrea să stea un pic singură cu el, însă se pare că are nevoie de un partener. N-o judec pentru asta. Nici eu n-aş face-o de una singură. Parchez maşina şi o prind din urmă.

— Eşti pregătită? o întreb.

— Da.

Pornim să străbatem drumul lung până la mormântul lui Ben. Ajungem acolo şi piatra de mormânt arată atât de nouă, încât este aproape tragic, ca atunci când vezi groparii stând strânşi aproape unul de altul şi ştii că este vorba de un copil. Susan îngenunchează pe pământ în faţa mormântului lui Ben. Mă aşez şi eu lângă ea.

Respiră adânc şi deliberat, nu la întâmplare. Scoate o foaie de hârtie din buzunarul de la spate şi se uită sfioasă la mine. Dau din cap şi o îndemn să continue, iar ea începe să citească. La început vocea îi e lipsită de emoţie; citeşte pur şi simplu cuvintele înşirate pe pagină, fără a părea pătrunsă.

— Vreau doar să ştiu că eşti bine. Vreau să ştiu că n-ai suferit. Vreau să cred că te afli într-un loc mai bun, că eşti fericit şi ai parte de toate acele lucruri pe care le-ai iubit în timpul vieţii. Vreau să cred că eşti împreună cu tatăl tău. Poate la un grătar în Rai, unde mâncaţi hotdogi. Deşi ştiu că nu e cazul. Ştiu că nu mai eşti. Dar nu ştiu cum pot trăi ştiind asta. O mamă n-ar trebui să-i supravieţuiască fiului ei. Aşa ceva n-ar trebui să se întâmple.

Ochii îi fug de pe pagină în jos, spre iarbă, şi începe să-şi piardă vocea de adresare în public.

— Ştiu că ai crezut că e de datoria ta să mă protejezi şi să ai grijă de mine. Dacă ar fi să-ţi spun un ultim lucru, acesta ar fi că voi fi bine. Şi că nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Voi găsi o cale ca să îmi fie bine. Întotdeauna reuşesc. Te rog, nu-ţi face griji din pricina mea. Îţi mulţumesc pentru că ai fost un fiu minunat. Pentru că ai fost aşa cum ai fost. Ai fost tot ce mi-aş fi putut dori, cu o excepţie: aş fi vrut să stai mai mult timp alături de mine. Îţi mulţumesc şi pentru că ai iubit-o pe Elsie. Prin ea mi-am dat seama că la maturitate ai ajuns să fii exact tipul de bărbat la care am sperat. Şi noi două… vom fi bine. O să ne descurcăm. Aşa că du-te în lumea ta, simte-te bine acolo şi uită de noi. Pentru că nouă ne va fi bine.

Asta înseamnă dragostea adevărată. Dragostea adevărată înseamnă să poţi să-i spui persoanei iubite „uită de noi, pentru

că nouă ne va fi bine”, chiar dacă nu e adevărat şi ultimul lucru de pe lume pe care ţi-l doreşti este să fii uitat.

După ce termină, Susan îndoaie înapoi foaia de hârtie şi-şi şterge ochii, după care se uită la mine. E rândul meu şi n-am nici cea mai vagă idee ce caut eu acolo, dar închid ochii, trag cu putere aer în piept şi pentru o clipă văd faţa lui Ben la fel de clar de parcă ar sta drept înaintea mea. Deschid ochii şi… imaginea dispare.

— În locul pe care îl ocupai tu în inima mea acum este un gol imens. Când trăiai, uneori stăteam trează noaptea şi te ascultam cum sforăi şi nu-mi venea să cred ce noroc avusesem să te găsesc. După plecarea ta, nu mi-am dorit să fiu întreagă fără tine. M-am gândit că dacă mă simţeam bine însemna că te-am pierdut pentru totdeauna, dar… cred că dacă ai fi auzit cum gândeam, ai fi considerat că-i o prostie. Cred cu putere că ceea ce-ţi doreşti este ca la un moment dat să fiu din nou fericită. Probabil că ai fi supărat pe mine dacă ai şti că m-am lăsat copleşită de tristeţe. Poate că nu supărat. Ci frustrat. Ai fi frustrat. În fine… află că voi fi bine. Şi că nu voi putea să te uit niciodată, Ben. Chiar dacă ne-am căsătorit cu puţin înainte de a te pierde, în scurtul timp în care te-am cunoscut ai intrat în inima mea. Sunt cine sunt datorită ţie. Dacă vreodată voi ajunge să mă simt măcar a zecea parte la fel de vie ca atunci când am fost împreună… Îmi şterg o lacrimă şi încerc să-mi stăpânesc vocea tremurătoare, apoi adaug: Tu m-ai făcut să simt că viaţa merită trăită, îţi promit că voi încerca să fac ceva cu viaţa mea.

Susan mă ia pe după umeri şi mă mângâie pe spate. Rămânem amândouă tăcute pentru o clipă, uitându-ne la mormânt, la piatra de mormânt. Când ochii nu-mi mai sunt concentraţi asupra a ceea ce se află drept în faţă, realizez că mă găsesc într-o mare de morminte. Sunt înconjurată de ceea ce alţi oameni au pierdut. Zilnic sunt oameni care mor, în timp ce alţii îşi văd mai departe de vieţile lor. Dacă toţi cei care i-au iubit şi i-au pierdut pe cei din morminte şi-au adunat forţele şi au mers mai departe, atunci voi reuşi şi eu. Într-o zi, mă voi scula şi voi vedea soarele strălucind şi voi spune: „Ce zi

frumoasă!”

— Gata? mă întreabă Susan, iar eu încuviinţez din cap.

Ne ridicăm de pe pământ. Iarba ne-a udat genunchii. Plecăm în tăcere.

— Ai auzit vreodată de supernove? mă întreabă Susan în timp ce ne îndreptăm spre poartă.

— Ce? spun eu şi aproape că mă împiedic şi mă opresc din drum.

— În copilărie, lui Ben îi plăceau foarte mult poveştile despre spaţiul cosmic şi avea o mulţime de cărţi pe tema asta. Şi eu îi citeam din ele atunci când nu putea să adoarmă. Îmi plăcea un anumit capitol dintr-o carte a lui despre supernove. Supernovele strălucesc pe cer mai puternic decât orice altceva, dar se stâng foarte repede. O supernovă este o explozie scurtă care descarcă o cantitate imensă de energie.

— Mda, spun eu.

— Îmi place să mă gândesc la tine şi la Ben ca la un soi de supernovă. La voi totul s-a sfârşit rapid, însă în acel scurt răstimp aţi avut parte de mai multă pasiune decât au unii oameni în toată viaţa lor.

Tac. Mă mulţumesc să meditez la cele spuse de ea.

— În fine… Ce ai de gând acum? Te întorci acasă? mă întreabă Susan.

Dau din cap.

— Cred că sunt pregătită.

— Foarte bine. Atunci probabil că…

— Nu vrei să luăm cina împreună vineri seara? o întreb. La restaurantul ăla mexican?

Mă priveşte surprinsă, dar încântată.

— Mi-ar face plăcere.

— Ştiu că nu eşti mama mea, Susan. Ştiu foarte bine. Dar compania ta îmi face bine. Chiar dacă circumstanţele în care ne-am cunoscut sunt un pic ciudate, am ajuns să te plac.

Mă ia pe după umeri şi mă sărută pe frunte.

— Eşti o femeie pe cinste, Elsie. Sunt norocoasă că te-am cunoscut.

Râd timid. Probabil că m-am înroşit la faţă.

— Şi reciproca, îi răspund pe un ton care sper să sune convingător.

Susan clatină din cap ca să-şi alunge lacrimile din ochi.

— Bine, zice şi mă bate uşor pe spate. Acum urcă în maşină! Şi du-te acasă. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă. Dar să ştii că sunt sigură că poţi să o faci. Ai puterea să o faci.

— Mersi, îi spun.

Ne atingem mâinile. Îi strâng mâna şi dau să mă îndepărtez. Nu fac decât câţiva paşi, apoi mă răsucesc spre ea.

— Hei, Susan.

Se întoarce către mine.

— La fel, dacă tu ai nevoie de mine, sună-mă.

Dă din cap şi zâmbeşte.

— Aşa o să fac.

Merg pe drumul de coastă în loc de autostrada statală. Îmi arunc privirea pe geamul maşinii mai des decât ar trebui. Încerc să mă bucur de fiecare clipă. La un moment dat, la radio se dă un cântec pe care nu l-am auzit de ani buni şi preţ de patru minute mă las luată de val şi uit cine sunt şi ce fac. Sunt doar eu cu mine însămi şi dansez într-o maşină ce se îndreaptă spre nord pe Pacific Coast Highway. Şi nu e rău. Nu-i rău deloc.

Parchez maşina pe aleea din faţa casei şi apartamentul mi se pare mai mare şi amplasat mai sus decât îmi aminteam. Iau corespondenţa şi scotocesc printre plicuri după certificatul de căsătorie. Nu-l găsesc. În schimb, dau peste un cec de la Citibank pe numele meu. Urc scara şi intru în casă.

Apartamentul are un miros familiar. Un miros despre care nici nu mi-am dat seama până acum că mi-a lipsit. Totul e la locul lui. Apartamentul a rămas încremenit în timp în perioada cât am fost în Orange County. Inspir adânc şi nu simt mirosul lui Ben. Nu simt decât mirosul meu.

Mă aşez pe canapea şi sortez corespondenţa. Spăl nişte farfurii murdare. Fac patul. Curăţ frigiderul şi scot gunoiul afară. Intru din nou în casă şi mă opresc ca să mă uit la plicul de la Citibank. E ceva meschin să mă gândesc la câţi bani am moştenit, dar tot va trebui să deschid plicul cândva. De ce nu acum?

Paisprezece mii două sute şaisprezece dolari şi patruzeci şi opt de cenţi, plătibili către Elsie Porter. Hm. Nu ştiu când am încetat să mă gândesc la mine ca fiind Elsie Porter Ross, dar pare să fi trecut mult timp de atunci.

Iată-mă la şase luni după căsătorie: fără soţ şi mai bogată cu paisprezece mii de dolari.

MAI

— Ceremonia din foişor se desfăşoară afară, în… foişor, mi-a spus femeia din spatele tejghelei.

Avea în jur de cincizeci de ani şi un accent sudic aparent fals. Fie asta, fie era de undeva din sudul îndepărtat. Ben se dusese la baie şi lăsase detaliile organizatorice pe seama mea.

— O, dar nu e cam frig? am spus eu. Vrem cel mai simplu tip de ceremonie.

— Nu te măriţi decât o dată în viaţă, scumpo. Nu vrei să faci din asta un moment special? a spus individa.

De ce nu înţelegea că era oricum un moment special? Fastul şi cadrul de desfăşurare nu aveau nicio importanţă pentru mine, atâta timp cât mă aflam alături de bărbatul iubit. Femeia nu pricepea probabil cât de norocoasă eram. Credea că mă mărit cu un nimeni şi că aveam nevoie de nu ştiu ce foişor pentru a face evenimentul mai spectaculos.

— Cred că n-avem nevoie de aşa ceva, am spus eu. Aveţi un pachet simplu, nu-i aşa? Pe ăsta îl vrem.

— OK. Dar inelele? Ai inel de logodnă ca să găsim unul potrivit cu el pentru mire?

— Nu! am răspuns eu mândră. Nu am inel de logodnă.

Sinceră să fiu, aşa ceva nici nu-mi trecuse prin cap.

— Dar vrem să luăm, a zis Ben în timp ce se îndrepta spre noi.

— O, dar nu e cazul, am replicat eu.

— Bun, din ce vreţi să fie inelele? a întrebat femeia.

— Aur, am răspuns eu, simultan cu „argint”, rostit de Ben.

Am repetat şi din nou am răspuns diferit.

— Iubito, sunt de acord cu tot ce vrei tu, a spus Ben.

— Dar eu vreau ce vrei tu! am răspuns.

— Haide să-ţi facem ţie pe plac, pentru că după asta vreau să mergem să mâncăm la Hooters şi pentru asta sunt dispus la compromisuri.

— Taman la Hooters te-ai gândit să luăm prima noastră cină în calitate de cuplu căsătorit?

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, află că mă interesează aripioarele de pui, nu ţâţele.

Femeia de la capelă nu ne-a luat în seamă.

— Bun… Atunci rămân verighete din argint?

— Din aur.

Individa a scos o tavă cu verighete din aur şi Ben şi cu mine am probat câteva, până ce am găsit unele care ne plăceau şi ni se potriveau pe deget. Ben a plătit şi i-am spus că achit eu jumătate din sumă.

— Glumeşti? Doar n-o să împărţim nemţeşte cheltuielile de nuntă, a zis el.

— Bun. Acum, porumbeilor, spuneţi-mi dacă vreţi să comandaţi certificate de căsătorie, a spus femeia.

Ben s-a întors spre mine cu o expresie întrebătoare.

— Da, am răspuns eu. Cred că un exemplar e de ajuns.

— OK, o să adaug asta la suma totală, a spus femeia şi a întins mâna spre noi, în aşteptare. Aveţi autorizaţia de căsătorie?

— A, nu, nu încă, a zis Ben. Presupun că va trebui să facem rost şi de asta.

Femeia şi-a lăsat coatele să cadă pe tejghea, în semn că întregul proces trebuia întrerupt.

— Trebuie să vă duceţi la Biroul de eliberare a autorizaţiilor de căsătorie. E la trei cvartale de aici. Nu pot să fac nimic până ce nu obţineţi autorizaţia.

— Cât o să dureze? am întrebat.

— Cam o jumătate de oră. Asta dacă nu e coadă. Deşi de obicei e coadă.

Nu era coadă. În câteva minute după ce intraserăm pe uşă eram aşezaţi şi completam formularele.

— Of, n-am luat la mine cardul de asigurări sociale, a spus Ben când a ajuns la întrebarea aceea din formular.

— Dar nu cred că e nevoie de el. Trebuie doar să completezi numărul, am răspuns eu.

— Păi, nu ţin minte niciodată numerele.

— Of!

De ce obstacol mărunt ne loviserăm! Dintr-odată m-am

dezumflat şi tot entuziasmul meu s-a dus pe apa sâmbetei la gândul că, foarte posibil, căsătoria nu va mai avea loc. Ce se putea întâmpla dacă Ben o suna pe mama lui ca s-o întrebe de numărul asigurării sociale?

— Ştii ceva? i-am spus. Hai să venim altă dată, când o să-ţi iei cardul cu tine.

— Ce? a exclamat el, oripilat la ideea amânării. Nu, sunt aproape sigur că ştiu numărul. Uite, a spus în timp ce completa rubrica. Ştiu sigur că e fie 518, fie 581, şi pariez că e 518.

A terminat de completat formularul şi a pus, triumfător, pixul jos. S-a dus la ghişeu, a înmânat hârtiile şi a cerut:

— O autorizaţie de căsătorie, vă rog. După care s-a răsucit către mine: Hei, ne căsătorim, iubito! Eşti pregătită?

NOIEMBRIE

Pun cecul într-un sertar ca să nu uit de el şi arunc o privire în jur. Apartamentul arată ca şi cum ar fi din nou al meu. Ca şi cum aş putea trăi iarăşi aici de una singură. Ştiu că mi-am imaginat că îmi voi duce viaţa în el alături de Ben. Ştiu că m-am gândit că la un moment dat, atunci când vom avea copii, ne vom muta. Şi Ben va căra singur cutiile în timp ce eu îl voi supraveghea. Voi fi însărcinată în opt luni. Acum ştiu că toate astea nu se vor întâmpla. Dar realizez că o lume de posibilităţi mi se deschide în faţă. Nu ştiu cum va fi atunci când mă voi muta de aici. Nu ştiu nici când va fi. Şi asta este incitant într-un fel, în sine. Orice se poate întâmpla.

Telefonul mobil sună şi când mă uit pe ecran văd un număr necunoscut. Dintr-un impuls inexplicabil, mă decid totuşi să răspund.

— Alo?

— Alo, sunteţi doamna Elsie Porter? mă întreabă o voce de femeie.

— Da.

— Bună ziua, doamnă Porter. Sunt Patricia Devette de la Biroul de evidenţă a populaţiei din statul Nevada, spune femeia.

Jur că inima îmi stă în loc.

— Uitaţi ce e… continuă femeia. De obicei nu contactăm direct oamenii, doamnă Porter, însă m-am apucat să înregistrez nişte documente şi am vrut să discut personal cu dumneavoastră în legătură cu actele pe care le-aţi depus.

— OK…

Doamne Dumnezeule! Am evitat momentul ăsta aşa de mult, încât acum s-a decis să ia situaţia în propriile mâini şi să năvălească peste mine.

— Mi-a luat ceva timp ca să înţeleg ce s-a întâmplat, însă se pare că domnul Ben Ross a completat greşit numărul lui de asigurare socială pe autorizaţia de căsătorie. I-am lăsat mai multe mesaje pe telefon şi nu m-a sunat înapoi.

— Oh.

— Aşa că v-am sunat pe dumneavoastră, doamnă Porter, ca să vă anunţ că certificatul nu a fost încă trimis la registrul civil.

De ce-mi fusese teamă nu scăpasem. Ben şi cu mine nu am fost căsătoriţi legal. În timpul vieţii lui uniunea dintre noi nu a fost recunoscută oficial. Cel mai negru coşmar al meu s-a adeverit şi în timp ce stau tăcută, cu telefonul în mână, mă mir că nu m-am prăbuşit. Şi că nu clachez.

— Mulţumesc, Patricia. Îţi mulţumesc că m-ai sunat.

Nu ştiu ce altceva să mai adaug. E o situaţie atât de neplăcută şi ciudată. De la moartea lui Ben, tot ce mi-am dorit a fost o dovadă că ceea ce avuseserăm fusese ceva real. Acum îmi dau seama că nicio bucată de hârtie nu poate dovedi acest lucru.

— Ben s-a stins, mă aud rostind.

— Poftim?

— Soţul meu a murit. Nu ştiu dacă în condiţiile acestea mai puteţi înregistra certificatul.

— Îmi pare rău, doamnă Porter. Îmi pare foarte rău să aud asta.

— Mulţumesc.

Am impresia, ba nu, sunt convinsă că doamna Devette nu ştie ce să mai spună. Tace câteva clipe, apoi zice:

— Pot totuşi să-l înregistrez. Este un act cu termen întârziat, dar care consfinţeşte o uniune care a avut loc. Dar totul depinde de dumneavoastră. Dacă nu vreţi, nu-l înregistrez.

— Ba da, vă rog, mă pomenesc că spun. A fost ceva real. Care trebuie consemnat oficial.

— Foarte bine, doamnă Ross. Puteţi să-mi spuneţi numărul corect al cârdului de asigurări sociale al soţului?

— Ce număr a completat el în formular?

— 518–38–9087.

— Schimbaţi 518 cu 581.

— Foarte bine. Vă mulţumesc, doamnă Ross.

— Eu mulţumesc.

— Încă ceva, doamnă Ross.

— Da?

— Felicitări pentru căsătorie. Şi-mi pare foarte rău pentru

soţul dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Închid telefonul şi am pentru scurt timp un sentiment profund de pace. Am fost soţia lui Ben Ross. Nimeni nu-mi poate lua asta.

MAI

— Elsie Porter? mi s-a adresat oficiantul.

— Da?

— Ben Ross?

— Da.

— Sunteţi gata?

— Da, domnule, a răspuns Ben.

Oficiantul a râs şi ne-a strâns mâinile.

— Numele meu este Dave. Haideţi să-i dăm drumul.

— OK, am spus eu, gata de orice.

— Întoarceţi-vă cu faţa unul spre celălalt, a spus oficiantul.

Ne-am conformat.

— Ben şi Elsie, ne-am adunat aici pentru a celebra unul dintre cele mai importante momente din viaţa unui om şi pentru a aduce mărturie valorii şi frumuseţii iubirii, pecetluite prin jurămintele voastre de căsătorie.

Nu mă uitam la oficiant. Nu-mi puteam lua ochii de la Ben. Iar el n-avea ochi decât pentru mine. Faţa îi strălucea. Avea un zâmbet însufleţit, pe care nu i-l mai văzusem niciodată. Dave a continuat să vorbească, dar nu îl auzeam. Nu eram în stare să pricep cuvintele. Mă simţeam ca şi cum lumea se oprise în loc, ca şi cum încremenise şi tăcuse, îngheţată în timp şi spaţiu.

— V-aţi pregătit jurămintele? a întrebat Dave, aducându-mă înapoi cu picioarele pe pământ.

— O! am exclamat eu şi i-am aruncat o privire lui Ben. Nu, dar putem să încropim ceva. Ce zici, improvizăm? l-am întrebat pe Ben.

— Sigur că da, a zâmbit el. Hai să improvizăm.

— Ben, vrei să începi tu? a zis Dave.

— OK, OK. Ben a tăcut câteva clipe. Jurămintele astea sunt un fel de promisiuni pe care le faci sau… poţi să spui orice? l-a întrebat el şoptit pe Dave.

— Poţi să spui tot ce-ţi trece prin cap, a răspuns acesta.

— Bun, a zis Ben şi a tras aer scurt în piept. Te iubesc, Elsie. Cred că m-am îndrăgostit de tine în clipa când te-am văzut în

pizzeria aia, deşi ştiu că asta n-are niciun sens. Nu mai pot trăi fără tine. Eşti tot ce mi-am dorit vreodată, eşti prietena mea cea mai bună, iubita mea, partenera mea de viaţă. Şi îţi promit că-mi voi petrece restul zilelor având grijă de tine aşa cum meriţi. Până te-am întâlnit pe tine nimic pe lume nu mi s-a părut mai important decât propria mea persoană, dar acum vreau să-mi dedic viaţa ţie. Eşti aleasa inimii mele. Eşti motivul pentru care mă aflu acum aici. Fără tine nu sunt nimic. Aşa că îţi mulţumesc, Elsie, pentru că eşti aşa cum eşti şi pentru că ai acceptat să-ţi trăieşti viaţa alături de mine.

Am simţit lacrimile cum mi se adună în ochi şi în gât aveam un nod de zici că înghiţisem o cărămidă.

— Elsie? mi-a suflat Dave.

— Te iubesc, am apucat eu să zic, după care am izbucnit în plâns.

Şi între bolboroseli abia dacă am reuşit să strecor câte un cuvânt, însă când m-am uitat la Ben am văzut că şi el plângea.

— Te iubesc mult de tot, am continuat eu. Până la tine nu am ştiut că pot iubi atât de mult şi că pot fi iubită aşa de tare. Îţi voi sta alături tot restul zilelor mele, Ben. Îmi voi dedica viaţa ţie.

Ben m-a prins în braţe şi m-a sărutat. M-a strâns tare de tot la piept, aşa încât abia dacă puteam respira. L-am sărutat şi eu îndelung, până ce un braţ s-a interpus între noi.

— Mai aşteaptă un pic, fiule, a râs Dave, despărţindu-ne. Mai avem o mică formalitate pe care trebuie să o îndeplinim.

— Ah, aşa e, a spus Ben, uitându-se la mine cu ochi zâmbitori.

Dave a surâs şi s-a întors cu faţa spre el.

— Ben, o iei în căsătorie pe femeia aceasta?

— Da, a răspuns el, privindu-mă drept în ochi.

— Şi tu, Elsie, îl iei în căsătorie pe bărbatul acesta?

— Da, am răspuns eu şi am dat din cap cu un zâmbet mare întipărit pe chip.

— Atunci, prin puterea cu care am fost învestit de statul Nevadă, vă declar soţ şi soţie.

Preţ de o clipă s-a aşternut o tăcere adâncă, timp în care Ben

şi cu mine am rămas încremeniţi. Pe urmă el s-a uitat întrebător la Dave.

— Acum e momentul, fiule! a spus Dave. Acum e şansa ta. Sărută mireasa. Fă-o cum ştii tu mai bine.

Ben m-a luat în braţe şi m-a răsucit cu faţa spre el. M-a sărutat apăsat pe buze. Era un sărut minunat. Aşa de grozav!

Dave a râs în barbă şi a dat să se îndepărteze.

— Acum o să vă las să vă liniştiţi, copii. Înainte de a ieşi pe uşă a adăugat: Să ştiţi că am căsătorit multe cupluri, dar în privinţa voastră am un presentiment bun.

Ben şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt şi am zâmbit.

— Crezi că le spune asta tuturor? m-a întrebat el.

— Tot ce se poate, am răspuns şi l-am strâns în braţe. Eşti pregătit să mergem să mâncăm aripioare?

— O clipă, a zis el şi şi-a trecut degetele prin părul meu, apoi m-a tras mai aproape. Mai întâi vreau să mă mai uit o dată bine la soţia mea.

NOIEMBRIE

Iau cecul şi urc în maşină. Mă duc la Citibank şi-l încasez. Mi-am stabilit un scop şi am o energie de care m-am dezobişnuit în ultimul timp, dar ştiu precis ce vreau să fac şi mai ales ştiu că pot să o fac.

Funcţionara de la bancă îmi acceptă cecul destul de ezitant. Nu are motive să-l respingă, dar îmi imaginez că nu i se întâmplă foarte des să aibă de-a face cu o femeie de douăzeci şi şase de ani care vine şi cere să i se achite paisprezece mii de dolari în numerar. O rog să mi-i dea în bancnote de câte o sută.

Bancnotele nu îmi încap în portofel, aşa că le pun în câteva plicuri. Urc în maşină şi şofez până la cea mai mare librărie întâlnită în cale. Intru cu sentimentul că portofelul mi-a luat foc şi mintea razna. Mă învârt pe acolo până ce o angajată vine şi mă întreabă dacă mă poate ajuta cu ceva. O întreb unde este Secţiunea de ficţiune pentru tineret şi femeia, o tinerică drăguţă, mă conduce. Îmi arată cu braţul rafturi după rafturi supraîncărcate cu cărţi cu coperte viu colorate şi titluri culese cu litere mari.

— Le iau, îi spun.

— Poftim? zice ea.

— Mă poţi ajuta să le duc la casă?

— Toate cărţile? mă întreabă ea şocată.

Sunt prea multe cărţi şi nu încap în maşină. Sunt şi prea multe pentru a le transporta de una singură, aşa încât cei de la librărie acceptă să le livreze ei. Eu iau trei vrafuri şi le îndes în portbagaj, după care mă îndrept spre Biblioteca Fairfax.

Îl văd pe Lyle de cum intru. Vine către mine.

— Bună, Elsie. Ce mai faci? Eşti bine?

— Foarte bine. Mă ajuţi să iau nişte lucruri din maşină?

— Sigur.

Mă întreabă ce am mai făcut şi dacă mă simt pregătită să reiau lucrul. Pare dornic să evite orice discuţie despre „episodul” în care am fost implicată şi-i sunt recunoscătoare pentru asta. Îi răspund că o să mă întorc curând la serviciu,

după care mergem la maşină.

Deschid portbagajul.

— Ce-i asta? mă întreabă el.

— Prima tranşă din Secţiunea pentru tineret Ben Ross.

— Ce?

— Mâine va veni un camion să descarce restul. E o donaţie în numele lui Ben.

— Uau! exclamă el. Ăsta e un gest foarte generos din partea ta.

— Există însă o condiţie, spun eu.

— Care?

— Atunci când cărţile vor începe să miroasă a mucegai, va trebui să scăpăm de ele. Să le donăm unei alte biblioteci.

Lyle râde.

— Poftim?

Iau o carte din portbagaj şi o răsfoiesc, vârându-i-o sub nas. O adulmec şi eu.

— Simţi că miroase a curat şi nou? îl întreb.

— Da, răspunde el.

— Când vor începe să miroasă a cărţi de bibliotecă, le vom dona altei biblioteci şi le vom înlocui cu asta.

Îi întind restul banilor. Bancnotele sunt făcute sul şi vârâte într-un plic şi sunt convinsă că arătăm amândoi ca nişte traficanţi de droguri.

— Ce naiba! zice Lyle. Ia… chestia asta din faţa mea.

Izbucnesc în râs când îmi dau seama cum arată scena privită din perspectiva lui.

— Presupun c-ar fi mai indicat să scriu un cec.

Lyle râde şi el.

— Probabil. Dar să ştii că nu eşti obligată să faci asta.

— Nu, dar aşa vreau, îi răspund. Crezi că am putea comanda o plăcuţă?

— Sigur că da. Absolut.

— Grozav!

Îi aşez câteva cărţi în braţe, iau şi eu un vraf şi ne îndreptăm amândoi spre clădirea bibliotecii.

— Eşti sigură că te simţi bine, Elsie? mă întreabă el pe drum.

— Absolut sigură.

Ana vine la mine la cină. Suntem numai noi două şi mâncăm pe canapea şi bem vin până ce constatăm că este cazul să ne oprim. Râdem împreună şi zâmbim. Iar după ce pleacă, îl simt încă pe Ben în inima şi în mintea mea. Nu-l pierd pentru că m-am simţit bine fără el. Nu-l pierd pentru că m-am simţit în largul meu cu Ana.

DECEMBRIE

Îmi acord timpul necesar pentru readaptare şi într-o dimineaţă, când mă simt complet pregătită, mă întorc la muncă. E oficial de acum, a venit iarna şi aerul s-a răcit în Los Angeles, iar temperatura gravitează în jurul a şapte grade. Îmi pun pe mine o jachetă pe care nu am mai purtat-o de iarna trecută şi urc în maşină. O parte din mine nu e sigură de ceea ce urmează, de treaba cu revenirea la serviciu şi lăsarea trecutului în urmă. Intru în clădire, mă duc spre birourile administrative şi mă aşez la masa mea de lucru. E devreme şi la serviciu încă nu a venit toată lumea, dar aceia puţini câţi sunt mă întâmpină cu aplauze. Văd pe birou o insignă de donator important. Nu m-au aplaudat pentru că sunt o văduvă care s-a întors la serviciu. M-au aplaudat pentru că am făcut un lucru bun pentru bibliotecă. Pentru ei sunt mai mult decât o femeie care şi-a pierdut soţul. Însemn mai mult decât atât.

Ziua se scurge în ritmul obişnuit. După luni bune mă bucur din nou de atmosfera de camaraderie. Mă bucur că prezenţa mea este utilă. Îmi face plăcere să discut cu cititorii despre cărţi. Îmi place ca, atunci când copiii mă întreabă unde pot găsi anumite cărţi, să strecor şi nişte mini-lecţii despre sistemul de catalogare Dewey.

Cutiile cu cărţi sunt livrate şi ajung la biroul meu în jurul prânzului. N-am pregătit încă rafturile pentru ele, aşa că sunt aşezate pe podea, iar eu par îngropată în ele, aşa cum stau în faţa biroului. Recunosc o parte din titluri. Sunt cărţi pe care le adusese Ben atunci când se mutase cu mine şi pe care i le dădusem lui Susan. Altele îmi sunt necunoscute. Unele par destul de interesante, dar altele tâmpite de-a dreptul. Le cuprind cu privirea şi râd la gândul că soţului meu îi plăcea să citească astfel de cărţi pentru copii. Viaţa nu e niciodată aşa cum te aştepţi. Nu te aştepţi să întâlneşti un bărbat căruia îi place literatura pentru copii de doisprezece ani, şi nici nu te aştepţi că îl vei pierde aşa de curând pe acel bărbat. Dar dacă e aşa, atunci multe alte surprize mă aşteaptă şi nu pot să cred că

toate vor fi neplăcute.

O sun pe Susan şi-i povestesc despre donaţia de cărţi. Nu îmi dau seama la telefon dacă plânge sau râde.

— Chiar aşa le-ai spus, că vrei să donezi cărţile unei alte biblioteci atunci când vor începe să miroasă a mucegai?

— Exact, îi răspund eu. Atunci vor trebui să le doneze.

Râde şi plânge în acelaşi timp.

— Atunci probabil că voi veni şi eu la bibliotecă, zice şi e rândul meu să izbucnesc în râs. Ştii ceva, chiar aşa o să fac, continuă ea. O să adaug şi eu cărţi fondului Ben Ross. Nu vreau să ajungă să se împută volumele.

— Serios? întreb eu entuziasmată. Atunci putem să-i spunem Fondul de carte pentru tineret Ben şi Susan Ross.

— A, nu. Trebuie să poarte şi numele tău. Oh! Şi pe cel al lui Steven! Ar trebui să se numească Fondul de carte pentru tineret Familia Ross. Adică noi patru. Ce zici? Nu-i aşa că sună grozav?

Încerc să nu dau prea mare importanţă momentului de tandreţe, dar nu pot să nu mă simt copleşită.

— OK, rostesc cu voce mică şi liniştită.

— Scrie-mi un e-mail cu adresa la care să trimit cecul. Te sun eu în weekend.

Închid telefonul şi încerc să mă concentrez asupra lucrului, însă mintea îmi zboară spre altceva.

Domnul Callahan nu-şi face apariţia toată ziua. O întreb pe Nancy când l-a văzut ultima oară.

— A! Cred c-au trecut mai bine de două luni.

Când se apropie ora cinci, mă învoiesc şi mă îndrept spre spitalul Cedars-Sinai.

O întreb pe asistenta de la biroul de primiri în ce salon o pot găsi pe doamna Lorraine Callahan. Verifică în computer şi mă informează că în spital nu este internată nicio persoană cu numele Lorraine Callahan. Urc în maşină şi merg mai jos pe strada cu biblioteca. Ajung la casa unde cred că locuieşte domnul Callahan.

Mă apropii de uşa de la intrare şi sun. Soneria pare să nu funcţioneze, aşa că ciocănesc. După mai multe încercări, vine să-mi deschidă. Descuie şi se uită la mine prin uşa cu plasă.

— Elsie? întreabă el, de parcă nu-i vine să-şi creadă ochilor.

— Bună, George, pot să intru?

Deschide uşa cu plasă şi-mi face loc să trec. Casa pare dezordonată şi tristă. Îmi dau seama imediat că Lorraine nu mai e.

— Ce mai faci, George?

— Bine, răspunde el, fără să-mi asculte de fapt întrebarea.

— Cum te mai simţi? îl întreb din nou, de data aceasta pe un ton mai sincer şi mai apăsat.

Vocea îi tremură când îmi răspunde:

— Nici nu mă mai dau jos din pat în majoritatea zilelor. Nu merită.

— Ba da, merită.

Scutură din cap.

— Nu ştii nimic. Nimeni nu ştie.

— În privinţa asta ai dreptate, îi spun eu. Voi doi aţi fost împreună mult timp. Nici nu vreau să mă gândesc cât de distrus trebuie că te simţi. Dar, George, chiar dacă eşti un om bătrân, ai încă multă forţă în tine. Lorraine nu ar fi vrut să te vadă doborât aşa de uşor. Îl prind de umăr şi-l răsucesc către mine, ca să mă privească drept în ochi. Hai, George. Haide să mergem la o bere.

Şi uite aşa mă pomenesc că sar în ajutorul cuiva. Acum nu eu sunt cea aflată în suferinţă. Sunt sprijinul cuiva. Am crezut că viaţa fără Ben nu însemna nimic, dar acum iată că fac ceva util cu viaţa mea.

Domnul Callahan acceptă, dând din cap nu foarte convins, după care se încalţă.

— Crezi c-o să-mi ceară actul de identitate, să vadă dacă sunt major? mă întreabă el.

Râdem amândoi, deşi nu este foarte amuzant. Trebuie să ne găsim mici motive de bucurie. Oricât de puternic ai fi, oricât de inteligent sau dur, lumea tot va găsi o cale să te doboare. Şi atunci când se va întâmpla asta, tot ce poţi să faci este să rezişti.

Intrăm în bar şi domnul Callahan se îndreaptă direct spre barman. Eu mai rămân câteva secunde în prag. Inspir şi expir.

Un tip vine şi mă întreabă ce caută o fată aşa de frumoasă ca mine într-un bar în *happy hour*. Se oferă să-mi cumpere o băutură.

Nu accept, dar nici nu-l pocnesc peste faţă. Domnul Callahan e şi el de părere că am făcut progrese. În plus, se apropie Anul Nou şi cine ştie ce îmi va aduce.

IUNIE

Ne-am trezit în camera noastră de hotel din Las Vegas. Patul era lat şi cearşafurile luxoase. La patru paşi de pat aveam un jacuzzi. Soarele strălucitor îşi trimitea deja razele prin perdele, strecurându-se pe la margini şi în mijloc. Niciodată viaţa nu mi se păruse atât de palpitantă şi plină de posibilităţi.

Ben dormea când m-am trezit. M-am uitat la el cum doarme. Mi-am culcat capul pe pieptul lui şi i-am ascultat bătăile inimii. Am citit ştirile zilei pe telefon. Până şi cele mai banale lucruri mi se păreau descinse dintr-o dimineaţă de Crăciun. Totul în jur avea o tentă de linişte şi pace. Am dat drumul la televizor în surdină în timp ce Ben dormea în continuare lângă mine. L-am aşteptat să se scoale.

Când s-a făcut aproape ora 11, m-am întors spre el şi l-am zgâlţâit uşor.

— Iubitule, trezeşte-te. Trebuie să ne sculăm.

Îşi revenea cu greu din somn. M-a cuprins cu un braţ şi şi-a îngropat faţa în pernă.

— Hai, scoală-te odată, soţiorule, am repetat.

A deschis ochii şi mi-a zâmbit. Şi-a ridicat gura de pe pernă şi a zis:

— Ce-i cu graba asta, iubito? Doar avem toată viaţa înainte.

MULŢUMIRI

Datorez multe mulţumiri agentului meu, Carly Watters, şi editorului Greer Hendricks. Amândoi aţi înţeles ce intenţionam să fac, aţi crezut în povestea aceasta şi aţi făcut-o mai bună, mai inteligentă şi mai emoţionantă. Vă mulţumesc. Mulţumiri şi lui Sarah Cantin de la Atria pentru încrederea în această carte. Tu eşti portarul care mi-a deschis uşa.

Vreau să le mulţumesc şi prietenilor care m-au sprijinit: Erin Cox, Julia Furlan, Jesse Hill, Andy Bauch, Jess Reynoso, Colin şi Ashley Rodger, Emily Giorgio, Bea Arthur, Caitlin Doyle, Tim Pavlik, Kate Sullivan, Phillip Jordan, Tamara Hunter şi Sara Arrington. Încrederea voastră colectivă m-a încurajat în naivitatea de a mă considera capabilă să scriu această carte.

Este crucial pentru mine să-i numesc aici pe şefii şi profesorii care m-au onorat cu încrederea lor: Frank Calore, Andrew Crick, Edith Hill, Sarah Finn şi Randi Hiller. Am fost norocoasă să vă am drept mentori în viaţă.

Mulţumiri Beverly Hills Public Library, care mi-a oferit un colţişor liniştit în care să scriu şi de unde să pot cumpăra ciocolată caramel delicioasă şi ceai cu gheaţă foarte tare, ca şi comunităţii de la Polytechnic School, care m-a susţinut mereu.

Nu pot rata ocazia de a mă referi la bărbatul care şi-a pierdut iubirea vieţii şi a scris despre asta pe Craiglist. Dumneavoastră, domnule, sunteţi un scriitor cu mult mai bun decât mine şi tandreţea cu care scrieţi îmi aduce lacrimi în ochi de fiecare dată când vă citesc postarea. Şi am citit-o şi recitit-o de multe ori. Familiilor Reid şi Hanes, multe mulţumiri pentru căldura cu care m-aţi primit.

Martha Steeves, vei avea mereu un loc special în inima mea.

Toată recunoştinţa pentru familiile Jenkins şi Morris. Mamei mele, Mindy, fratelui meu, Jake, şi bunicii mele, Linda: credinţa

voastră că pot face orice îmi propun este cea care m-a adus aici. Nu cred să existe dar mai mare pe care îl poţi face cuiva.

Şi, nu în ultimul rând, lui Alex Reid, bărbatul care mi-a dovedit că o femeie perfect sănătoasă la cap se poate îndrăgosti nebuneşte şi căsători în numai câteva luni: îţi mulţumesc că eşti sursa de inspiraţie pentru toate cărţile de dragoste pe care le-am scris.

Elsie Porter este o fată obișnuită de douăzeci și ceva de ani, și totuși ceea ce i se întâmplă este departe de a fi ceva obișnuit. Într-o zi ploioasă de 1 ianuarie, se duce să cumpere o pizza și acolo îl cunoaște pe fermecătorul Ben Ross. Chimia dintre ei e fulgerătoare. Ben nu poate aștepta nici măcar douăzeci și patru de ore ca să o sune și în câteva săptămâni cei doi sunt îndrăgostiți lulea. Iar în mai, Elsie și Ben pleacă în Las Vegas și se căsătoresc.

După doar nouă zile, Ben, aflat pe bicicletă, este lovit de un camion și moare. Elsie aude ambulanța din apartament, dar, până să coboare, Ben a fost deja dus la spital. Acolo, Elsie trebuie să o înfrunte pe Susan, soacra pe care nu o văzuse niciodată și care nu știe de existența ei.

Împletind povestea de dragoste a lui Elsie și Ben cu procesul de vindecare a lui Susan și Elsie, *Uniți pe vecie* ne amintește că există mai multe căi de a găsi fericirea.

„O poveste minunat scrisă, despre raritatea dragostei adevărate și cum să faci față durerii de a o pierde."
AMY HATVANY

„Un roman emoționant despre viață și moarte."
KIRKUS REVIEWS

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-606-8723-62-4
www.edituracorint.ro
LEDA
LEDA, marcă înregistrată a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

{1} Joc de cuvinte: numele Jim se pronunţă la fel ca *gym* – sală de fitness.

{2} Naţional Public Radio – post de radio public american, care difuzează emisiuni de ştiri interne şi internaţionale, informaţii şi dezbateri pe teme de larg interes – politice, culturale, artistice, educative etc.

{3} „Twenty Questions" – joc de societate american, originar probabil din secolul al XIX-lea, dar care a devenit extrem de popular în anii 1940 mulţumită unei emisiuni radio. Cel desemnat drept „persoana chestionată" alege un subiect sau obiect, iar ceilalţi trebuie să îl descopere punând exclusiv întrebări la care să se răspundă cu „da" sau „nu" Dacă după 20 de astfel de întrebări răspunsul corect nu este aflat, „persoana chestionată" alege o altă temă şi jocul este reluat. În cazul în care prin întrebări se ajunge la răspunsul corect, cel care l-a dat este desemnat să fie „persoana chestionată".

{4} „I Spy" – joc de societate practicat de obicei în maşină, dar şi în săli de aşteptare din aeroporturi sau cabinete medicale. Persoana desemnată declară: „Am văzut ceva care începe cu litera…" iar ceilalţi încearcă, prin întrebări la care se răspunde cu „da" sau „nu", să afle despre ce este vorba. În alte variante, enunţul de început poate fi „Am văzut ceva de culoare…" „Am văzut ceva făcut din…" etc. Numărul de întrebări permise este stabilit la debutul jocului, care continuă apoi în acelaşi fel ca „Twenty Questions", câştigătorul fiind desemnat a fi următorul „spion".

{5} „Vă rog! Vrem patru *tacos de* pui cu roşii, ardei iute şi ceapă şi patru *tacos* cu carne de vită marinată. Toate cu brânză mai multă. A, şi două *horchatas,* vă rog!" (în lb. sp. în orig.).

{6} „Da, da, ştiu. Două, vă rog!" (în lb. sp. în orig.).

{7} Sărbătoare americană federală prin care se omagiază, începând din 1986, în a treia zi de luni din luna ianuarie, activitatea doctorului Martin Luther King Jr., principalul purtător de cuvânt al activismului nonviolent din cadrul Mişcării pentru drepturi civile din anii 1960. A fost asasinat în 1968.

{8} Robert Craig Knievel (1938–2007), cascador, pictor şi entertainer. Pseudonimul ales se pronunţă ca *evil,* „rău, malefic".

{9} *The Year of Magical Thinking* (2005) de Joan Didion (n. 1934), jurnalistă şi autoare americană de eseuri, romane şi scenarii de film. Memoriile publicate sub acest titlu au fost scrise imediat după moartea soţului şi îmbolnăvirea gravă a fiicei sale.

{10} Personaj din romanul *Marile speranţe* de Charles Dickens, prototipul femeii bătrâne şi deziluzionate de viaţă, care se refugiază în trecut.

{11} Mâncare mexicano-americană constând din bucăţi de carne la grătar (vită, pui, porc, creveţi) gătite cu ceapă şi ardei iute şi servite cu *tortilla.*

{12} Sos sau salată pe bază de avocado.

{13} Îngheţată înfăşurată într-un strat subţire de aluat şi prăjită în baie de

ulei.

{14} Mâncare japoneză constând din tăiţei serviţi în supă de carne sau peşte, asezonată cu sos de soia şi garnisită cu bucăţi de porc, ceapă verde şi alge uscate.

{15} San Fernando Valley – teritoriu aflat în districtul Los Angeles şi aparţinând în cea mai mare parte de zona metropolitană. Cuprinde însă şi câteva oraşe autonome, printre care Lankershim, la care se ajunge pe autostrada Riverside.

{16} *The Giver* – roman de Lois Lowry apărut în 1993. Descrie o societate aparent perfectă, din care frica, sărăcia şi războiul au dispărut, iar alegerile personale sunt dictate numai de conducători infailibili. A fost ecranizat în 2014.

{17} University of Southern California.

{18} Organizaţie înfiinţată în 1902 în Boston de reverendul Edgar J. Helms cu scopul încurajării educaţiei şi muncii în rândurile celor nevoiaşi. Deviza sa este „O mână de ajutor, nu o mână întinsă!” În prezent deţine 165 de puncte regionale răspândite în SUA şi Canada.

{19} Film din 1989 despre un grup de femei dintr-un orăşel din sudul SUA, capabile să supravieţuiască oricăror tragedii datorită voinţei lor de fier. În distribuţie au figurat nume sonore ca Shirley McLaine, Sally Fields, Dolly Parton şi Julia Roberts.

{20} Emisiune-concurs de tip „Cine ştie câştigă”, difuzată în premieră de o televiziune americană în anul 1964.